

MAGYAR ÚRIRÁSSZÖNYGOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA

1 0 3 4

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA
HirLapKönyvtár
I. növedéknepü
1934/1935 SZ.

A T Á R S A S Á G B Ó L

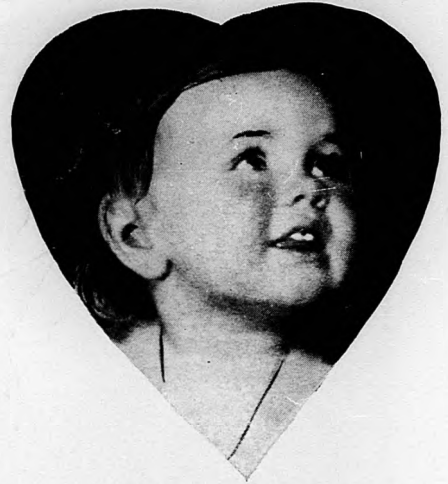
RADIMETZKY ZOLTANNÉ, BÉKÉSCSABA
foto: R. Jeney Anka

CELESTINE GERICK, MONTEVIDEO
foto: Angelo

ÜNNEPI VACSORA

BÁRÓ ADAMOVICH BARBARA
foto: Veres

MALOJA: GRAND HOTEL

LANGLEN CECILLE, MARIACELL

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XI. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT

BUDAPEST, 1934 JAN. 1

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Jókai-u. 37.
(Berlini-tér-csok) Telefon: Aut. 10-7-23 Postatakarékszám:
tári csekkzámla: 41.490. Előfizetés ár Magyarországon
és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre
7 pengő, Belgiumban, Franciaországban, Németországban,
Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 P, félévre 15 P

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona, Romániában:
egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei,
Angliában és Jugoszláviában: egész évre 40 pengő, fél-
évre 20 pengő, Amerikában egész évre 8 dollár.
Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes
gyermekrovat mellékeléssel együtt évi 24 pengő.

Újévi beszéd Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem vagyok szónok. Egyik nagyszerű olasz kollegám Rómában ezt ilyen dallamosan fejezte ki: «io szónó non orátóre». És valóban: míg ezt mondta, akkor is dalolt s költő maradt az utolsó csapnivaló mondatig. Attól félek, hogy mikor a Magyar Uriasszonyok Lapja családi körében, Szilveszter éjszakáján, egyenes felhívásra, felállok az asztal mellett, hogy a többi mámoros szónok után én is üdvözöljem az újévet: most se válik belőlem szónok, pedig ilyenkor mindenki tud beszélni. Annyit én is el tudok mondani, hogy «Hozz reánk víg esztendő!» — mert feltételezem, hogy az illetékes tényezők teljesítik is ezt a felszólítást, amelyet — mondhatnám — közkívánatra intézek hozzájuk. A viharos helyeslés azt mutatja, hogy önök egyetértenek velem és önökben is fellángol az újév küszöbén egy indokolt követelés, amelyet már régen be akarunk hajtani az életen. Joggal lobbantathatjuk szemére a multnak, hogy örökké csak ígért. Bonnokkal fizetett ki bennünket, amelyeknek csak igen kis százalékát váltotta be. Csödbe ment, anélkül, hogy bennünket megkérdezett volna. Felszámolt, fizetéseképtelen lett, füstbe ment reményekkel traktált bennünket, mintha ez így rendjén volna. Kinek nincs közülünk — mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim — személyes panasza az elmúlt évekre? ... Ki az, aki nem csalódott s aki nem rejteget jó néhány kiábrándulást? Már maga az a tény, hogy minden évben elülről kezdjük ilyenkor a reménykedést, mutatja, hogy súlyos rögeszme áldozatai vagyunk. Szívesen elfelejtjük, hogy mi volt s mi került megint a hátunk mögé, csak az újév kárpótoljon bennünket valamivel gazdagabban.

Pedig alapiában véve azt se tudjuk róla, hogy kicsoda-micsoda, honnan jön, mit akar tőlünk és hogy milyen szándékai vannak velünk. Balga lelkesedésünkben felruházzuk őt a legszebb tulajdonságokkal, előlegezzük neki a legjobb kívánságokat, hiszünk benne, mintha ő volna a Messiás és nagy terveket építünk reá, mintha ő volna a legbiztosabb alap és a leghűségesebb lélek. Abban a hiszemben élünk, hogy tőle függ a boldogságunk, a levelek özönét adjuk fel ilyenkor a postára, csupa B. U. É. K. jelzéssel, azonban nem tudok róla, hogy az újév egyetlenegy ilyen levelezőlapot is megkapott volna már, mert még egyetlenegyre se válaszolt. Egymásközt intézzük el ezeket a túlzott újévi óhajainkat, ahelyett, hogy őt magát nyiltan sarokba szorítanók és nyilatkozatot csikarnánk ki tőle. Ő azonban mélyen hallgat — tisztelt Hölgyeim és Uraim — hallgat és mosolyog. Olyan titokzatos, mint az óceán s valahányszor itt, a kezdetén állunk, mindig úgy érzem, mintha a végtelen ázsiai mezők szélére érkeztem volna meg. Szilveszter éjszakáján megrakodunk rogyásig jókedvvel, hogy kibírjuk a hosszú utat. Az újév kitarul előttünk, a maga megszámlálhatatlan eshetőségével és ez a vabank-játék elkezd vadul dobogtatni a szívünket. Ott kering ebben a végtelenségben minden, ami az embert érheti, rang, béke, kenyér, csók és bukdácsolás s mi eszeveszetten tolongunk az új esztendő kapuja előtt, hogy bejuthassunk ebbe a szűz birodalomba. Talán nem is kívánunk tőle egyebet, mint azt, hogy megnyissa előttünk az élet kapuját, hogy beeressen valamennyiünket az új hárcterre, mert mind győzni és élni akarunk. A többit majdcsak elviseljük!

Ezt a forró és egyszerű örömet sugározzák felém a szemek, ez gyúl ki körültem rózsákban a felhevült arcokon, ezt az örvendetes valóságot köszöntöm én, mikor szerény mondanivalómat befejezem önök előtt: — az életet üdvözlöm! Hölgyeim és Uraim, ürítsük poharunkat az új esztendő boldogságára! Ex!

Papp Jenő

BOLDOG ÚJÉVET KIVÁNUNK!

IDEGENFORGALOM

A polgármesternél teljes volt a fejtelenség. Az előszobában két dühös küldöttség vicsorgatta fogait. A közgyűlési teremben az ellenzéki pártok vezérferfiái várakoztak türelmetlenül. A tisztár az alispáni hivatalnak magyarázott telefonon valami elkallódott vétívről. A polgármester pedig tajtékozva ordított az előtte sápadtan hajlongó öreg díjnokra.

— Ilyesmit nem tűrök, Dobos úr! Ha délig nem kerül elő a vétív, kirugom! Aki ilyen felületes és aki ilyen toprongyos, az nem való íróasztal mellé! A görnyedt díjnak remegve nézett a város úrára.

— Bocsnátot kérek, polgármester úr, a vétív nem nálam veszett el. A ruhám pedig azért elhanyagolt, könyörgöm, mert hatvan pengőt kapok egy hónapra s néha ennem is kell.

A telefon élesen csengett.

— Takarodj! Többé a szemem elé ne kerüljön, — fejezte be egy dühös intéssel a kihallgatást a polgármester s a kerek acél után nyult.

— Halló, — kiáltotta még mindig mérgesen s a becsukódó párnás ajtóra nézett. — Itt a polgármester. És ott?... — Hirtelen mézédre csordult a hangja. — Alázatos szolgád, kegyelmes uram, méltóztassál parancsolni, kérek alásan, Igen, nagyon örülök... készséggel... miről van szó?... Igen... igen... rendben lesz, kérek alásan, boldog vagyok, hogy rendelkezésedre állhattam, szervusz kegyelmesem, szervusz, alázatos szolgád vagyok, kegyelmesem, — hajlongott.

Lecsapta a hallgatót.

— Útne beléd a menyekő! — sziszegte. — Epp ma kell a nyakamra küldened azt a hülyét, mikor ezer a dolgom! Csengetett a titkárnak.

— Azonnal kéretem a főjegyző urat, meg a tanácsos urakat! De siess! Azt a két küldöttséget meg azonnal rugd ki! A titkár bevágta maga után a párnás ajtót. A házteléfonoz rohant. Izgatottan tárcsázni kezdett.

— Halló...

Az urak két perc mulva félkörben álltak a polgármester előtt.

— Mi a baj? Parancsolsz valamit? — kérdezték ijedten.

— Ki tud közületek angolul? — ugrott a polgármester a közgyűlési terembe vezető ajtóhoz s intett az ellenzéki vezéreknél, hogy még egy percnyi türelmet kér.

Nagy csend lett a szobában ezekre a szavakra. A disznóbőrötők vigyorogva reccsentek egyet. A keménykoponyájú kún gyerekek, a kisvárosos kártyás, nagyhangú urai, pirulva néztek össze.

— Ki tud angolul?

A polgármester az asztal verte az öklével. A tintatartó táncolt.

— Disznóság! Miért nem tanultatok nyelveket! Ha már ti nem tudtok angolul, mondjatok legalább vaiakit, aki tökéletes angol!

Az urak csak a fejüket csóválták.

— Nem ismerünk olyan embert. Minek lenne itt valakinek az angol tudás.

A polgármester földhöz vágta a választói névjegyzéket és ordítva szaladgált.

— Hát pedig a föld alól is keríteni kell egy angolt. Az előbb telefonozott a miniszter, hogy a barátja, egy angol lord, volt miniszter, ütne bele a mennykő ott, ahol van, tanulmányozni fogja a mi ronda fészünkét is. Egy óra mulva itt lesz. Valakinek fogadni kell, nehogy felhúzza az orrát és ránk uszítja a minisztert. De ki lesz az? Mert én sem tudok angolul!

Félcperc mulva a városházán végigszáguldott a riasztó hír:

— Ki tud angolul? Ki ismer valakit, aki tud angolul?

Iktatóban, kiadóban, adóhivatalban, számvévisésben, árvaszéken lázasan tanácskoztak a tisztviselők. A pirossapkás hajdúk a bojuszokot csavargatták a nagy gondolkozásban. A telefonok egyre csengtek. A titkár felhívta az összes hivatalokat, bankokat, nagykereskedőket, biztosítókat, úri családokat, iskolákat. Hiába. Angol nem jelentkezett. Az idő pedig lassan, de félelmetesen haladt előre. Már alig volt félóra hátra.

A polgármester káromkodva járkt az előszobájában. Szidta a közoktatásügyi minisztert, hogy miért nem tanítja az angolt már az elemben. Szidta az idegenforgalmat, mely csak a szegény vidéki polgármesterek bosszantására jó. Szidta a városát, végül saját magát. És angolul tudó ember még sem került elő sehonnan.

A városházán teljes lett a fejtelenség. A birtoknyilvántartó visszaszaladt a szobájába, mikor meghallotta a rémhírt és kiűtötte a vele átellenes asztalnál dolgozó díjnak kezéből a tollat.

— Ne dolgozz, te vén bolond Dobos, gyere angolul keresni. Mindenki angolul keres. Gyere át a vendéglőbe, keressünk mi is angolt, — nyomta vigyorogva a fejébe a kalaajtát. — Megiszunk egy pohár sört. Én fizetem! Látod, ha most angolul tudnál, kibékíthetné a polgármestert, — hahótázta az előbbi szidásra célozva.

Dobos felhúzza a vállát. Alig hallhatóan felelt:

— Kibékíthetem. Perfekt angol vagyok. Tovább nem is mondhatta. A birtoknyilvántartó felordított. A járlatlelvélkezelő meghallotta a csatalkálást. Azonnal továbbította az emeletre. S a következő pillanatban hatan vitték a vállukon gyorsvonatbességgel a rugó, kapálózó Dobost a polgármester elé.

— Van már angol!

A polgármester a diadalordításra boldogan sietett ki a folyosóra. Mikor meg-

pillantotta a toprongyos Dobost, az ajkára harapott.

— Maga tud angolul? — rivallt rá nyersen.

— Öt évig laktam Londonban, — hajolt meg Dobos alázatosan.

— Mit kerest ott?

— Semmit. Mikor sub auspiciis regis doktorál avattak, ösztöndíjjal küldtek ki s kint maradtam.

A polgármester, ki eddig legszívesebben kizavarta volna Dobost, elvörösödve nézett öntelt tanácsosaira. Mintha csak azt mondia volna: nézzétek ezt a toprongyos alakot. Doktor. Még hozzá nem is olyan mezei jogász lehetett, mint mi. Hm. És sub auspiciis regis! És nem is hencog a doktori címével!

Gondolkozára nem volt idő. A polgármester kiadta a parancsot.

— Fel kell öltöztetni ezt az embert. Így nem mehet egy lord elé. Mit szólna a miniszter!

A következő percben Dobost a kis tanácsteremben egy borbély nyírta, egy borotválta. Egy divatárúzetlet segédje ragyogó inget húzott rá. Egy másik nyakkendőt kötött neki. Alul nadrágot, lakkcipőt húztak rá egyszerre. Kis idő mulva Dobost még a birtoknyilvántartó sem ismerte volna meg, olyan elegáns lett. A polgármester ekkor behúzza az irodájába.

— Kedves Dobos, — súgta titokzatosan a fülébe, — nagyjából hallotta már, miről van szó. Maga intézze el az angolt. Mondja, hogy maga idegenvezető, Állása reprezentatív jellegű. A város azért kreálta, hogy ráerős angol lordokat sétáltasson az utcán. Mutassa meg neki a várost, fizethet is neki valamit, nehogy a miniszternek panaszkodjon rá. Aztán tapintatosan küldje a fenébe. Természetesen ez a kettőnk titka. Remélem, megértett?

A hatvan pengős díjnak félszegen nézett végig remek ruháján, csillogó lakkcipőjén és zavartan mosolygott.

— Igen, igen, polgármester úr. Azt hiszem, ő lórsága meg lesz velem és rajtam keresztül a várossal elégedve. Tovább nem is beszélhetek. A kapuból hirtelen rohant fel.

— Itt az angol! Megérkezett. A miniszter autóján jött! Hamar, hamar Dobos!!

A polgármester átsietett a türelmetlen ellenzéki vezérferfiakhoz a tanácsterembe. Tárgyalni kezdtek a választói névjegyzékből kimaradt polgárokról. Először halkán, udvariasan, aztán az asztal verve, fenyegetőzve. S egy perc mulva a polgármester elfelejtette az angolt, elfelejtette Dobost, a minisztert, az idegenforgalmat. Aztán a költségvetést tárgyalta le a főszámvévisővel és az illetékesekkel. Veszekedett minden fillérért. Másnap reggel jutott az eszébe az angol lord ügye, mikor Dobost az előszobájában meglátta.

— Na, elment az angol? Útra tette? — kérdezte kedélyesen.

— Igen, — akarta mondani Dobos, de

két frakkos úr, kik idáig karonfogva tartották, megelőzte.

— Igen, a lord elutazott. Dobos úr pedig azt mondta, hogy a számlát a város fogja kifizetni.

— Miféle számlát? — lépett hátra vészტიjslő arccal a polgármester. — Semmiféle számláról nem tudok. Különb is kicsodák önök?

— A Korona-szálló főpincére vagyok, — hajolt meg illetlenül az egyik frakkos. — Az urak reggelig mulattak nálunk, — nyújtott át egy hosszú számlát.

A város takarékos feje megdermedt, mikor a számla végösszegét meglátta. Mint a tigris rontott neki Dobosnak.

— Ember, megőrült maga?! Ki hatalmazta fel, hogy ennyit költsön? Hatszáz pengő! Egy vagyon! — rázta lihege a számlát az orra alá.

— Bocsánatot kérek, a lord villásreggelit, vacsorát óhajtott. Nem tagadhaitam meg tőle. Egy kis ital is kellett, — hadonászott nagy csuklások közt a díjnok. — Az még nem hatszáz pengő, — ajukodott a polgármester. — Mire költötte a többi pénzt?

— A lord úr háromszor parancsolt vacsorát a zenekarnak és a zenekar is pezsgőt ivott állandóan, — adta meg a magyarázatot a főpincér és óvatosan hátrább húzódott.

A polgármester tajtékozott a dűhtől. A számlát darabokra tépte.

— Rémes, rémes. — ordította félelmetes hangon. — Berúgatta a lordot! Ha ezt a miniszter megtudja, többé a szeme elé nem kerülhetnek! En egész éjjel a költségvetést tárgyalom, hogy ahol lehet, egy fillért megtakarítsak és ez a szerencsétlen marékka szórja a város pénzét! Takarodjon előlem! A város szolgálatából azonnal elbocsátom! S amiért ilyen minősíthetetlenül viselkedett, a ruhát is vesse le! Pedig azt magának szántam!

Dobos szomorúan vetközni kezdett. A vérfagyasztó csendbe belehasított a telefoncsengő.

— A minisztérium keresi a polgármester urat. — hebegte remegő félelemmel a titkár.

A polgármester úgy érezte, itt a vég. Most jön a nagy jelenet a miniszterrel, ki felelősségre vonja az éjjel történtek-

ért. Fogcsikorgatva sivitott Dobos felé: — Takarodjon innen, ne is lássam többé. Rugd ki azt a részeg dísznót, — intett a titkárnak és félve emelte fel a hallgatót.

— Halló, — sóhajtott hideglelésen. — Polgármester... halló... aláztatos szolgád, kegyelmes uram, van szerencsém... hogy én mit csináltam?... izé... a lord dícsímmuszokat zeng rólam?... rólam?... lehetetlen, kegyelmesem... nem győz magasztalni engem?... valami félreértés lehet... halló... hogy ilyen jól még életében nem érezte magát?... meglehet, kegyelmesem... igenigen boldog vagyok, hogy kiérdemeltem a megelégedésedet, hiszen... igen, természetesen nekem is az idegenforgalmi és a magyar nemzeti érdekek lebegtek a szemem előtt... hogyne, kegyelmesem.

Hirtelen letette a hallgatót s halálra váltan intett a titkárnak.

— Végem van! A miniszter átadta a telefonát az angolnak. Most hogy beszéljek vele?

Hirtelen az ajtóban kászoló Dobos-hoz ugrott. Megragadta.

— Maga cirkefogó, maga polgármesternek adta ki magát a lord előtt, most jöjjen, beszéljen vele, hogy ki ne derüljön a hazugság, mert akkor végem, végem...

Dobos éppen a nyakkendőjét bontogatta, mikor a telefonhoz húzták. Elkeseredve vágta kalapját a szőnyegre. — Nem megyek. Semmi közöm az angolhoz. Nem vagyok városi alkalmazott. A polgármester úr az előbb elküldött. Beszéljen más az angolal.

A város feje a kezét tördelve rimánkodott.

— Aranyos drága Doboskám, ne öljön meg. Csak egy szót szöjjon. Vissza veszem a városhoz, — tölta a készülék elé.

— És a ruha? — sügta Dobos.

— A magáé.

— A számla?

— Rendezem, csak beszéljen, beszéljen. Dobos vigyorogva állt a telefonkészülék elé.

— Halló... haudujudu?

Mind lélekzetvisszafajtova hallgatták.

— Na, mit beszéltek? — kérdezte idegesen a telefonozás után a polgármester.

— Semmi különöset, — legyintett előkelően Dobos. — A lord kétszáz fontot

Sütkezés a téli napsütésben

utaltat át, a város szegényeinek, a polgármesteri hivatalhoz.

A város feje mélyét lélegzett. Keblére szerette volna ölelni Dobost. Úgy érezte, minden bűne meg van bocsátva. Kétszáz font. Ez már valami. Búsán megtérült minden kiadás. A lord, úgy látszik gavallér és bőkezű.

— És még? — kérdezte remegve.

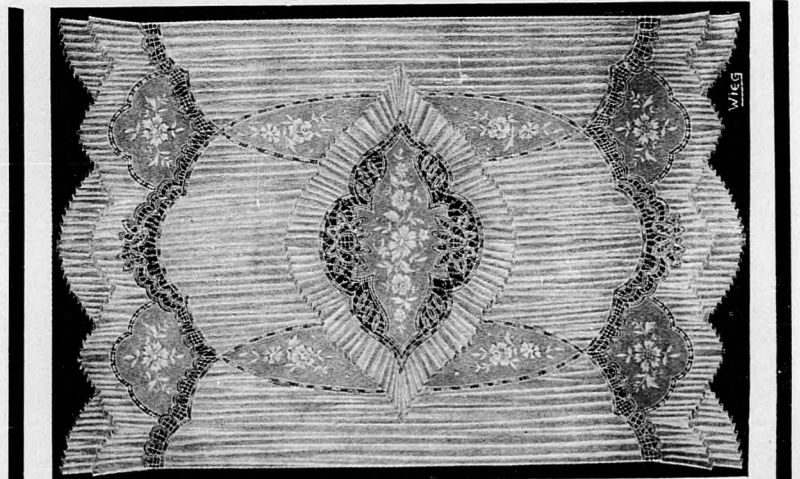
— És még kifejezte abbéli óhaját, hogy elutazása előtt szeretne velem egy görbe estét tölteni. Mire én, mint úriember, nem tehettem mást; mához egy hétre a város nevében meghívtam a Koronában tartandó, a hazai belügyekkel foglalkozó, zárkörű értekezletre, — mondta halálos komolyan Dobos.

Mintha bomba robbant volna.

A polgármester egy pillanattig dermedten nézett. Aztán megölelte a díjnokot. Szívből kacagni kezdett.

— Szervsz, öregem. Úgy látom, nem hiába avattak téged sub auspiciis regis doktorrá. Van eszed. Mától kezdve titkárom vagy!

S a hatvanpengős díjnok és az ezerpengős polgármester boldogan rázta egymás kezét. **Gyomai György**

Ágyterítő

WIEG Testvérek terve

A GYERMEKJÁTÉKOK

Valami urak vetődtek a faluba, kik a régi holmit szedték össze. Öreg, festett bútorokat, guzsalókat, faköszekereket, zergős sulykokat, rozsdás záratok, minden semmiséget. Tiszta csuda volt, hogy mi mindenfélét összehordtak. Mondotta is Vágó Dénes:

— Fene rosszul mehet az uraknak, hogy efféle vetemedtek!
— Múzeumba tesszük, bátyám, — szegyenkezett a fiatalabb, — hogy megmentsük az ősi székely népművészetet.

— A csak beszéd, — tromfolt vissza Vágó Dénes. — Tegyük bé az anyósomat a múzeumba, akkor elhizem.

Benkő Jóska bácsi csak a fejét tekergette:

— Ha izraéliták volnának, még érteném...

— Akármifélek, csak pénzt adjanak! — örvendett Béla Mihály, ki a nagyapja penészes, vásárrajró tarisznyáját sózta a nyakukba.

Háznál-házra jártak. Nem néztek, szegény-e, gazdag-e. Még a Bors Dani kecskepásztor-putrijától sem riadtak vissza, pedig a szomszédok figyelmeztették:

— Ott böhát kaphatnak háromfélit is, de egyebet nem. Olyan szegények.

— Hadd el, te, — mondta Vén Alóziné — hátha a beteg gyermekükön tudnak segíteni.

A fiatal Bors Daniné ajkára tett ujjal figyelmeztette:

— Aluszik a lelke! Ha lehet, ne költsek fel, istalom! Három nap óta most szederedett el egy cseppet.

A szerencsétlen anya nem látta, hogy meg van halva a gyermek. Nem is igen tudta, hogy mi az a halál. Az is igaz, hogy nem is igen látszott a négy-öt éves legénkén. A szeme félig lecsukva, zavarosan felfelé volt fordulva, a szája leesve, de máskülönbön olyan szép volt, mint az írott kép. Az ágyán még ott heverték a játékaik, ahogy kihullottak a kezéből. Szép nyolcágú ostor, iratos nyéllal, tiszta tökéletesre kifaragott kicsi szekér, faökrök, apró eke-borona, játék-kürt tinó szarvából, de úgy megdiszítve, hogy a Lehej vezéré se lehetett ékezebb. Osztán volt még egy klánétacska is, ami olyan szépen szóltott, hogy hasadt meg tőle az ember szíve. Az a bolond apja faragta, mesterkedte a télen, hogy legyen mivel töltse a beteg gyermek az üdöt.

— „Die feinste Kunst!“ (A legfinomabb művészet) — súgta oda társának az idősebb.

— Mégis csak zsidók! — húnycogtatott a többinek Benkő Jóska bácsi, aki kísérte őket önkéntesen s oktatgatta a falu bajáról.

Az urak láthatólag meg voltak rendülve.

— Mikor halt meg a kicsi? — kérdezte részvétellel a fiatalabb.

Mint az oroszlan, úgy szökött fel a pad végéről Bors Dani, a kecskepásztor és felordított:

— Meghalt?!

Az anya csendesen mosolygott és rázta a fejét.

— Dehogyan halt! Mit tünnek az urak!...

Az urak borzadva meredtek az anyára, kiből az örület nyugalma áradt.

— Megörült, szegény! — mondták németül.

Dani, a kecskepásztor tért magához elsőnek. Könnyes szemekkel és tisztelettel az urak elé lépett:

— Ugy-e, végrehajtok az urak?... Megistálom... valahogy megfizetem azt az adót, de most nem tudom... Semmiletteképpen nem tudom!... Nem én!

— Nem adóért jöttünk, — vizagztalta megindultan a fiatalabb, — hanem népművészetért...

— Aztat is megfizetem, ha az Isten éltet, — felelte kétségbeesetten Bors Dani, mert nem tudta, mi az a népművészet. — Semmiféle községi címmel nem maradok adós... csak adjanak haladékok!

— Ne menjen el a szépeszed, Dani! — magyarázta Jóska bácsi, — az urak afféle cifra, régi holmit szednek a múzeumba. Pénzt adnak érte. Apeggdi jól fog.

— Ammámás! — könnyebbült meg Dani.

— Azokat a gyermekjátékokat szívesen megvesszük majd... a temetés után. Hozza be Udvarhelyre! No, vizagztalást kívánunk!

— búcsúzkodtak az urak.

— A gyermekjátékokat? — hökkent meg Dani, de a nagy bajában megnyárt el is felelte az egészet.

Odaállott a felesége mellé és lenézett a kicsi karikás ágyra, amelyen játékaik hölt között feküdt egyetlen fia, kicsi Dani.

Aludt a gyermek is, aludtak a játékok is: a nyolcágú ostor, a kicsi szekér, faökrök, játék-kürt és kicsi klánéta.

— Te, öltöztesd fel tiszteségesen! — mondta szelíden a feleségének. — En megyek sírásni.

*

Én nem tudom, hogy mit akar az Isten ezzel az időjárással, de az ideén se tavasz nem volt, se nyarunk nem volt. Az ősszel rothadt le a szarvak a marháknak a sok esőtől, s november farkára olyan hideg ütött be, hogy a szíviég lefagyott a föld. Arra osztán jött a hó, de akkora hó, mintha az egész ég reánk szakadt volna.

Nem volt könnyű dolga Daninak a sírásással. A temető hegyen van, ahol állandóan vág a metsző szél és úgy befűt mindent, hogy a keresztfáknak csak a feje látszott ki. Jó órába telt, míg a

hóhányó lapáttal helyet takaríthatott a sírocskának, de azután jött a nehezebbje. Se ásó, se csákány nem fogta a csontkemény földet. A szerszám szembe pattogott róla. Fel kellett engesztelni. Gúgaszt, ágat, törmelékfát gyujtott meg rajta, néhány kidőlt, gazdátlan keresztfát is elégetett, sokáig bajlódott, de a föld így is nehezen engedett.

— Várhattál volna te es Kicsidani, a halállal, legalább tavaszig! — türelmenkedett és nyögött a nehéz munkában.

Segítség nem volt. Nem bolondult meg senki, hogy ilyen kúdos-senkiért, mint ő, ebben a farkasordító hidegben egész nap tapodja a havat.

Kezei, arca, fülei feketére fagytak, de valahogy áttörte a jeges talajt, s mire beszürkült, készen volt a sír.

Sietett is, hogy a virrasztásra otthon legyen, bár azért a pár emberért, ki tisztességből éppen csak beütötte az orrát; nem volt érdemes sietni.

Pedig Danika szép volt. Kivarrott, hímes kicsi inget adott rá az anyja, frissen mosott fehér harisnyát, tiszta ün-

nepi bocskorkát. Miért-miért nem, még az ostorkát is a nyakába akasztotta. A nyele volt egyik felől, a csapója másik felől s a játékaikat mind melléje tette.

Ülték csendesen a ravatal mellett s néztek Kicsidanit, kinek a puffadt hasacska felett a dróton lógó lámpát táncoltatta a szél. Én nem tudom, hogy mit akar az a jó Isten ezzel az időjárással, de tizenegy óra felé a hó újból omlani kezdett s ropogott a ház a viharban.

— A kecskét jól bérekesztetted-e? — jutott eszébe Daninak.

— Bé! — felelt az asszony s újra elmerültek Kicsidani szemléletében.

Nem zavarta senki, gondolkodhattak.

— Nem tudod, mennyit kell fizetni a papnak, kántornak, haran gozásért? — kérdezte egy idő múlva ismét az ember.

Az asszony megrezzenet.

— Honan tudjam!

Az ember hátraült a meleg platten mellé a kicsi likas szekér s pipára gyujtott. Azon járt az esze, hogy amit a pásztorághból szerzett, fogytán van s új kereset nincs. Itt volna a favágás. Igaz, hogy a vágteret még az ősszel kinyilazták, de a hó az erdőt úgy megnyomta, hogy tavaszig nem lehet a fához férni. Hiába no! A tél nem szegény embernek való. Akinek semmije sincs, az mit csináljon.

A pipa füstölt, a lámpa drótyja esikorgott a halott felett. Az ember loppal az asszonyra nézett.

— Te, Amáli!... Vajjon azok az urak mennyit adnának ezekért a játékokért?... Ugy sincs, aki jácódjék velük...

Az anyja felsattant. Szemei lángoltak, arca eltorzult. Szinte sikoltotta:

— Azokat nem adjuk!

— Jó, jó! — dünyögött az ember. — Hásze' nem azért mondom!... Kérdőzni szabad.

Egyszerre hatalmas robaj támadt. A hőtömeg zuhant le a magas tetőről. Az asszony felriadt:

— E mi volt?

Az ura megnyugtatta.

— Semmi! Csak a hó zuhant le.

Mégis nyugtalan volt a kecskepásztor.

— Megnézem, hogy a kecskének nem lett-e valami baja.

A vesszőből font kerek kecskeöl ott állott a ház végében.

— Ha arra esett a hó, akkor baj van! — ijedett meg.

Jól sejtette. Mikor odaért, a kecskének csak a hátratorított feje látszott ki a hótömeg alól. Bors Dani odaugrott s a szarvainál fogva nagy kinnal-bajjal kihúzta a hóból.

— Miért nem mekegtél, te bolond?! — szidta keserűen, de a dögölt kecskének már jégráma fagyott a szájára és holta után is reszketett a szakálla, mint az öreg franciáknak.

Nagy felindulásában észre sem vette, hogy az asszony ott áll a háta mögött. Csak amikor jajgatni kezdett:

— Hát már most melyiket sirassam? ...

*

Most az asszony sem ellenkezett, hogy eladják a gyermekjátékokat. A pénzre szükség volt. Igaz, hogy az embernek is reszketett a keze, mikor a fagyott testecske nyakáról lekanyarította az ostorkát, elvette a kicsi szekeret, faökröket, tinőszarvkürtöt, kicsi klánétát. Úgy lopta ki a kapun, hogy a szegény asszony ne is lássa.

Szerencsére a hó otnyomta az urakat a faluban.

Bors Dani a szeminek se akart hinni, úgy megfizették azokat a semmiségeket. Ritka, tisztességes emberek azok, az Isten éltesse őket!

Sokat nem barátkozhatott velük, mert készülnie kellett a temetésre s még utat is kellett hánynia a sírhoz, ahol a testet elvige- gyék. Igaz, hogy csak annyi ideje maradt, hogy éppen a koporsó mellé szöjkék, mert már ott volt a „háznál“ a pap s a kántor. A gyásznapra úgyis hiába vártak volna ilyen időben. Nyolcan-tizen szállingóztak a koporsó után. A pap, a kántor is csak félig mondták ki az imádság szavait. Azt is úgy elkapta a szél a szájukról, hogy meg se lehetett érteni. Szegény édesanya tisztességesen sírt s Dani is eléggé birkózott a keserűséggel. Így hát, az Isten nyugtassa a halottat, eleget szenvedett az a kis legénke s jól járt ebben a máj világban, hogy a föld alá kerül. Egy kecskepásztor gyermekinek a halálából nem is szokás nagy derendociát csinálni. Mire elhalt a harangszó, Kicsidani el is feledték a faluban.

*

Csak az anyja nem vigasztalódott. Egész éjjel a párnába bújva zokogott s furt azt hajtogatta, hogy:

— Most mivel jádzol, lellem kicsi fiam, a másvilágon?

Napok óta látszotok különben, hogy nincs helyt az esse annak az

asszonynak, de arra nem számított senki, hogy fényes nappal megfutamodik az úton s úgy átkozza Danit s magát:

— Verje meg az Isten Danit is, engem is! ...

Bors Danit úgy kellett a munkáról elhívni, hogy vigye haza vala- hogy a feleségét. Az asszony azonban meg se akarta ismerni. Hajadon fővel, mellén feltépett ruhával bámult rá, szeméiből sü- tött a lát és al' állott a lábán. Erőszakkal kellett hazacipelni, de minden pillanatban ki akart ugrani az ablakon.

— Kicsi fiam! ... Lelekem, Kicsidani fiam! ...

Hívták a papot, de az se bírta megnyugtadni.

Orvosért kellett volna menni, de orvos nem volt a faluban. Szegény Dani kapkodott fűhöz-fához a felesége miatt, de senki sem tudott rajta segíteni.

— Meg kéne, hogy próbáld azokat a rongyszedő urakat, — taná- csolták, — az ilyen nadrágos emberféle sok mindent szokott tudni.

Ettől is elkésett. Fertáj órával azelőtt burrogta el az autóval. Sötéten, kétségbeesetten ment haza Bors Dani a nyomorúságba. Sokan voltak a házban, asszonyok, emberek. A szegény anya csendesen, kimerülten feküdt az ágyon. Már nem sikoltozott, csak a két szeme sarkán csúszott le a könny. Mindenki láthatta, hogy ha sokáig így tart, megöli a szíve. Bors Dani nem tudta nézni. Fekete indulatóban kiragadta a gyermekjátékokért kapott pénzt és a földhöz vágta. Az asszony meg se mozdult. Nem is látta, hogy férfiak fogják le elkeseredett urát.

A roham után csend volt.

Egyszercsak egy vékony, kicsi lányka megszólalt. Észre sem vet- ték, hogy ott van.

— Ki kéne vinni Amáli nénémet a temetőbe! Én tudom, hogy Kicsidani meg tudná vigasztalni!

Az emberek elcsudáldoztak.

— Mit beszélsz, te?

— Igaza lehet a gyermeknek.

A beteg asszony szó nélkül követte az embereket a temetőbe.

A kis, frissen hányt sírnál sápadtan döbentek hátra. Az anya, sikoltva vetette rá magát.

A kópjafára fel volt akasztva a kicsi ostor, a síron állottak a fa- ökrök, az apró szekér, a játék-kürt és kicsi klánéja.

Senki sem tudta, hogy ki tette oda.

Némelyek Jézusra gondoltak és keresztet vetettek.

A hatalmas, havas hegyek némán és fehérén állottak a régi he- lyükön ...

Nyirő József

Világhírű táncművésznök tragikus sorsa

Salome volt az első. Egyetlen táncáért Keresztelő Szent János fejét kapta — áldo- zatul. Ettől az időtől kezdve a tánc világhírű táncművésznői vagy áldozatokat követeltek meg, vagy ók maguk estek áldozatul. *Pharsalia*, a görögök ünnepeit táncművésznője, aki- nek szépségét és művészetét *Philomenos* arany babérkoszorúval jutalmazta, egy jóslat következtében áldozati ajándék lett a pogány istenek oltárán. A tánc újabbkori művés- znői közül csak kevesen, csak *Barberina*, *Tagliani* és *Paolova* részesültek abban a kivéte- les kegyben, hogy halálukig elismerés és megtiszteltetés volt a részük. Mintha a tánc- művészet és a tragikus sors elválaszthatlan összefüggésben állna egymással. *Cleo de Merode*, aki egykor *Lipót*, belga király szívét lobbantotta lángra, még szerencsésnek nevezhető, mert báróné lett és visszavonult a magánélet csöndjébe. A két *Elsler*-nővér is *Adalbert*, porosz herceg felesége lett és 70 esztendőskorában halt meg, mint *Barnim* báróné. *Elsler Fanny* pedig, aki *Napoleon* fiának: a reichstadti hercegnek szívét gyuj- totta lángra, szintén gondtalan évek után fejezte be életét, 80 éves korában. *Lola Montez* azonban, akinek világhírét a bajor király személye is fokozta, teljesen elfeledve és el- szegényedve halt meg egy amerikai kórházban. Nemrég fejezte be életét Francia- országban *Gaby Desly*, akinek nevét *Mánuel* portugál exkirállyal együtt emlegették. *Mánuel* még a trónról is lemondott a szépséges táncművésznő kedvéért. És *Gaby Desly* mégis koldussorban halt meg. *Olga Desmond*, aki fénykorában fejedelmi honoráriumot kapott egyetlen fellépéért, kétszer ment férjhez, kétszer szenvedett auto-katasztró- fát, most pedig, második férjének öngyilkossága után, egy szegényházban tengeti nap- jait. *Mata-Hari* tragikus sorsa közismert. Kémkedés miatt halálra ítélték. A háború utáni idők két világhírű táncművésznőjének: *Sent M'Ahesa*-nak és *Otero*-nak sorsáról semmit nem tudunk. *Anita Berber* kokainszenvedély áldozata lett és gyötrelmes, hosszú szenvedé- sek után fejezte be életét. *Lena Amsel* autószerencsétlenség áldozata lett, *Elna Larsen*, a kopenhágai királyi ballet szólótáncosnője pedig 1930-ban öngyilkosságot követett el. De valamennyinél tragikusabb a világ legnagyobb és legünnepeltebb táncművésznőjének: *Isadora Duncan*-nek élete és halála. Utolsó nagy szerelme és férje: *Jessenin*, 1925-ben felvágta az ütőerét és meghalt. Két évvel később, 1927-ben, a nagy *Isadora Nizza* mel- lett autóbába ült, de hosszú fátyla beleakadt a kerékbe és a szó szoros értelmében szétmor- szolódott teste, mielőtt kiálthatott és a kocsit megállhatott volna.

*

(Érdekes, hogy kutatnak az írók, a hisztórikusok az ilyen táncosnő élete, ragyogása, vagy bukása után. Írnak, keresnek, buvárkodnak, reklámoznak stb. De arról a nőről, aki korunk küzdő harcosa, arról a nőről, aki a létfenntartás hétfejú sarkányával küzd, arról a nőről, aki gyermekeket nevel a világnak, arról a nőről, akit „szent anyának“ kellene nevezni — úgy-e érdekes — nem ír senki s laphasákokon alig zengik mártír életét. Szerk.)

Egy igazán „elsőrangu” munkaerő

1.

— A vezérigazgató úr kéreti!...

Otty Larsen kisasszony még egy pillantást vetett a retilküjében levő kis tükrébe, és zöke fűrtöcskét megigazította és belépett a hatalmas úr szobájába.

A Mentőöv Biztosító Társaság vezérigazgatója ahogyan illik: fontos munkájába temekezve ült a gigászi íróasztal mögött és csak néhány pillanatra múlva kegyeskedett föltekinteni.

— Kisasszony, — és egy pillantást vetett a látogató-cédulára, — miben lehetek szolgálatára? — Vezérigazgató úr, ön egy elsőrangu munkaerőt keres.

— Erről van szó? — morgott a hatalmas úr és csalódás tükröződött a szemében. — Ezt a titkárom is elintézhette volna.

— Nagyon jól tudom, vezérigazgató úr. Csak hogy én nem akarom ezt a titkár úrral elintézni és ezért jelentkezem ön előtt. Ezidőszerint a Csillag Biztosító szolgálatában állok, de szívesen cserélnék helyet. Eddig is szép eredményeket értem el. Sőt azt is mondhatnám: bravúrös eredményeket. Az ön társasága azonban hatalmasabb és nagyobb. Szentül hiszem, hogy önnek is nagy szolgálatokat tehetnek.

A vezérigazgató ezalatt megálapította magában, hogy Otty Larsen kisasszony valóban csinos teremtes. Eppen ezért sajnálkozás csillogott a szemében, amikor így szólt:

— Fáj nekem, kedves kisasszony, hogy hiába fáradt ide. Azaz hogy örülök, hogy megismerhettem, de kedves ajánlatát még csak megfontolás tárgyává sem tehetem. A Mentőöv Biztosító Társaság nem alkalmaz hölgyeket, ügynöki minőségben. A korábbi években ugyanis kellemetlen tapasztalataink voltak és most már principium ez nálunk, amin nem áll módomban változtatni. Elhiszem, hogy szép eredményeket ért el — és gálánisan bölintott a fejével, — de mégsem tehetek semmit. Nekünk komoly férfira van szükségünk, egy valóban elsőrangu munkaerőre.

— Ön tehát, vezérigazgató úr, nem hajlandó elhinni, hogy egy nő is lehet elsőrangu munkaerő? — O, igen, kedves kisasszony, de nem a biztosítási szakmában...

— Kár, — mondta Otty Larsen. — Ebben az esetben bocsánatot kérek, hogy alkalmatlankodtam. — Végtelenül örülök, hogy megismerkedhettem önrel, — búcsúzott a vezérigazgató.

Udvariasan az ajtóig kísérte látogatóját. Otty Larsen olyan pillantással vett búcsút, hogy a vezérigazgató úr újra szerette volna fölvenni a tárgyalás fonálát, de mégis uralkodott magán és befejezte reggelijét.

2.

A következő napokon különös dolgok történtek. A vezérigazgató úr minden pillanatban találkozott Otty Larsen kisasszonnal. A rendes kávéházban épp úgy, mint annak a mozinak az előcsarnokában, ahová állandóan járt. Amikor pedig a feleségével együtt színházba ment, a mellettük lévő páholyban ült a kisasszony. A vezérigazgató úr mindig meglátta és mindig kapott a kisasszonytól egy mosolygó pillantást.

Egyik este pedig az történt, hogy amikor a vezérigazgató úr kilépett a klub palotájából, pont akkor ért a kapu alá a kisasszony. Ernyőt tartott a kezében, mert felhőszakadás volt éppen.

A vezérigazgató önkéntelenül megemelte a kalapját.

— Ugyebár, mi ismerjük egymást, kedves kisasszony?

— Hogyne, vezérigazgató úr! Én ajánlkoztam önnek... ejnye, hogy szakad ez a zápor! Nekem pedig feltétlenül haza kell mennem!

— Hol lakik?

— Az Astoria-szállóban. Tudja, vezérigazgató úr, én állandóan utazom. Ezért nincs saját lakásom. — Ha megengedi, hazakísérem. — döntött a vezérigazgató és intett az egyik autótaxinak.

Az út ugyan rövid volt, de mégis elég hosszú ahhoz, hogy a vezérigazgató úr Otty Larsen kisasszonnal másnap estére egy találkozót beszéljen meg. Abban állapodtak meg, hogy pont hétkor találkozzanak az Astoria halljában.

Amikor hazafelé ment a vezérigazgató úr, azt gondolta magában, hogy az ő korában és az ő felelősségteljes állásában nagy könnyelműség, amit csinált. De aztán eszébe jutott a leány kedves hangja és mégis úgy döntött, hogy elveit ez egyszer feláldozza.

3.

Másnap délután a vezérigazgató úr közölte feleségével, hogy este fontos tárgyalásai lesznek, egy másik biztosító-társasággal való fuzionálásról van szó — és csak késő éjjel jöhet haza.

Pont hét órakor pedig megjelent az Astoria halljában. Az első pillanaton a portánál érdeklődni akart Otty Larsen kisasszony után, de aztán úgy döntött, hogy szótlánul vár. Hiszen megígérte a leány, hogy pontos lesz.

Alig foglalt helyet, amikor a lift ajtaján kilépett Larsen kisasszony.

A vezérigazgató úr felpattant és feléje sietett. Otty kisasszony valóban elragadó jelenség volt. A vezérigazgató boldogan szorongatta a kezét, éppen valami gálánis bőkot készült mondani, amikor a háta mögött kiáltást hallott:

— Artur!

Visszanézett: a felesége állt mellette.

— Tehát ez az a bizonyos üzleti tárgyalás?

Artur vezérigazgató úr szeretett volna a föld alá sülyedni. De ez nem sikerült.

— Pardon, — szólalt meg hirtelen Otty Larsen, — a hölgy ugyebár a vezérigazgató úr felesége önagsága?

— Ugy van, — kiáltotta az asszony, — és csodálom az ön hidegvérűségét!

— Nagyságos asszonyom, ki kell jelentenem, hogy félre kegyeskedik érteni az okot, ami a vezérigazgató urat ide vezette, — mondta nyugodt hangon Otty.

— Nem hinném!

— Pedig mégis így van. A vezérigazgató úr ugyanis azért fáradt el ide, hogy ötvenezer dolláros biztosítást kössön a Csillag Biztosító Társaságnál, nagyságos asszonyom javára. Parancsoljon, itt a teljesen kitöltött szerződés! Már csak a vezérigazgató úr aláírása hiányzik...

— Nem értem... — jegyezte meg bizonytalan hangon a vezérigazgató úr felesége.

— Pedig olyan egyszerű a dolog, nagyságos asszonyom. A vezérigazgató úrnak bizonyára alaposa oka van arra, hogy a Csillag Biztosítót megbízhatóbbnak tartsa, mint a Mentőöv Biztosítót...

Természetes, hogy ezt nem kürtölheti világgyá és ezért választott egy teljesen semleges helyet a szerződés megkötésére... Vezérigazgató úr, parancsoljon aláírni!...

Otty Larsen kisasszony töltőtollát nyújtotta a vezérigazgató úr felé. A vezérigazgató dühöngött magában, de mégis kénytelen volt aláírni a felesége javára szóló, ötvenezerdolláros életbiztosítást.

4.

Amikor pedig, a most már megelégedetten mosolygó feleségével hazafelé vette útját és megtudta, hogy az asszonyt egy névtelen levél hívta az Astoria-szálló előcsarnokába, kénytelen volt elismerni:

— Mégis... mégis... igazán elsőrangu munkaerő!...

Gaston Meredy meggyógyul

Gaston Meredy eltűnt a nagyvilág szeme elől. Maga a menedzsere sem tudta, hová lett. Az auteuili kis barokk kastély személyzete úgy tudta, hogy felesége norvégiai birtokára utazott. A norvég szülők szerint Meredyék Spanyolországban vannak. A népszerű színházi lap «Jólértesült» rovata pedig megsúgta diszkréciójáról híres olvasótáborának, hogy a világhírű hegedűművész jelenleg Hollywoobban, az ugyancsak világhírű filmdiva közmondásossá vált embergyűlöletét gyógyítja...

Az igazság pedig az volt, hogy Gaston Meredy egy apró tengerparti halászfalucskában bújít el... nem divákkal és démonokkal, hanem saját finom, szelid, örökké derűshomlokú feleségével.

Falépcsős, gerendás házikóban laktak. Este gyertyát gyújtottak a kecskelébű asztalon. Fodros fejkötős néni főzte számukra az ebédet, amely egyetlen fogásból állt csak. Holdvilágos éjszakán halászdereglyén indultak csónakázni. Mohón élvezték az egyszerűséget. Gondtalanok, vidámak voltak, mint a világról mit sem tudó gyermekek. Hajnalban kelttek és mámorosan lesték a napfelkeltét, levetették a cipőjüket és versenyt futottak a harmatos fűben, majd leheveredtek a frissen kaszált szénába, addig szívták magukba balzsamos illatát, míg elszunydadtak mind a ketten.

— Rose, Rose... kelj fel, gyerünk fűrödni... — szólt rá Meredy az asszonyra.

Rose sóhajtott egyet álmában és aludt tovább.

— Jól van, jól, csak aluggyál, kis álomszuszék... megyek én magam, majd utánam jössz, ha látod, hogy nem vagyok itt... — dörögött magában a férfi és jókedvűen fűtörészve megindult a part felé.

Szelidgesztenye-erdőn haladt keresztül. A fák lombja puha árnyékokat dobott a smaragdzöld pázsitra, melyen itt is, ott is egy-egy szikladarab fehérlett. A sziklák tövében különös virágok nőttek. Meredy önkéntelenül lehajolt, szakított egy bokrétaárvát belőlük, majd pajkos fiú módjára felkapaszkodott a sziklára és lebámult a völgybe, ahol ezüstös-aranyos déli pompájában hivalkodott a tenger. Elkapta szemét a ragyogó víztömegről, tekintetével követte a rótszínű sziklákat, melyek inenső oldala szinte megközelíthetetlenül meredek volt, de másik fele már szelid odaadással lankadt a tenger ölébe.

... Ott a parányi öbölben, ahol úgy

meredt két szikla, mintha egyetlen kéz kettéhasította volna... ott... ott a hasadékban, ahol dagály után gyöngyszínű kagylókat szokott hagyni a tenger... most állt valaki. Azt is kivette, hogy női alak, sőt a körvonalai után ítélve, fiatal lehet. Két keze bábált a derekán, majd csúszni kezdett róla lefelé egy ruhadarab. Most a válláról kezdett valami lebontakozni, majd megint a derekáról hullott le valami... Meredy tágtult szemmel leste minden mozdulatát.

Most már csak egyetlen fehér lepel borította a leányt, aztán a két hosszú, keskeny kar hol a jobb, hol a balvállhoz nyúlt... és egy pillanat múlva már csak egy karcsú, ruhátlan leánytest finom körvonalai látszottak. A nap ekkor az égbolt közepén állott és aranyos fénnel bevilágította a leányt. Az eddig még a sziklák árnyékában meghúzódó, szobornak tűnő test egyszerre élni, szinte világitani kezdett. Élő, mozgó, ruganyos valósággá lett, Meredynek úgy tűnt, hogy csak ki kell nyújtani a karját, hogy elérje a leányt. Hirtelen elhatározással leugrott a szikláról és futva sietett a tenger felé. Az országúton majdnem elütötte egy autót, kissé összerázkódott és rohant tovább. Elfelejtett mindent és mindenkit, múltját, jövőjét, asszonya... semmisen volt fontos e percben... az ősi, örök férfiváncsiság űze-sarkalta: látni akarta közelről a leányt.

Mire odaért a hasadékhoz, már nem volt sehol a leány. A ruháját sem ta-

lálta sehol, sőt egyetlen pici nyom sem vallott arra, hogy ott valaki vetkőzött volna.

— Álmodtam... ébren, nyitott szemmel álmodtam... Hallottam már ilyesmit, félbolondokkal, zsenikkel, magamfajta exaltált művészberekkel könnyen megeshetik, — állapította meg magában bosszankodva és már a fürdéstől is elment a kedve. Most hirtelen Rose is eszébe jutott, már megbánta, hogy otthagya a réten. de egészen indokolatlanul valami ólmos fáradtság fogta el, semmi kedve nem volt a tűző napon érte menni. Lezöttyent egy símára csúszolt sziklára és üres szemmel belebámult a hullámokba, amelyek pajkosan verdesték a szikla lábát.

— Lalala... lalala... trillalalá, — szólalt meg mögötte egy édes, dallamos hang. A melódia, amit énekelt, különös, forró, szinte nyugtalanító volt... a művész szíve megdobbant és most maga előtt látta újra a pogány istennőkre emlékeztető alakot, amelyről tudta, hogy csak álom, a művészfantázia furcsa káprázata volt...

— Tralla, tralalá, lalalalalá, — énekelt tovább az a meleg, behízgelő hang és egyre közelebből hallatszott... már ott volt mögötte és hirtelen elhallgatott...

Meredy hátrakapta a fejét, majd egész testtel hátrafordult. Áhítatosan tágranyit szemmel nézte a tüneményes szépségű leányt. Karcsú, hajlékony termete volt, rózsásan aranyló barna bőre, hollófekeete haja, melyben tüzes arany-szálak bujkáltak. Az arca meghatóan finom és nemesvonalú volt, szeme ártatlan, bársnyos özikeszem, csak a szája volt húsos, piros, életveg asszony-száj.

— Jó meleg a víz... — szólalt meg a leány... — En már úsztam egyet! Ide akartam ülni erre a lapos kőre, de maga már odaült... — mondta bájos közvetlenséggel és feleletet sem várva, megindult dalolva a tenger felé.

A férfi megbabonázva követte szemével... Igen, ő volt az... most fekete fürdőruha volt rajta, mely elfedte, mégis elárulta gyönyörű formáit... tehát mégsem volt álom!

— Signorina... várjon csak... — kiáltott utána a művész, — ússzunk együtt.

A leány úgy tett, mintha nem hallaná a szavait. Felszökellt egy sziklára, homorított és gyönyörű ívben belevetette magát a tengerbe. A férfi ledobta magáról a pijamát, csak most örült igazán, hogy a fürdőtrikót már reggel magáravette. Néhány perc múlva már ő is széles tempókkal szelte a vizet. Utólérte a leányt, már egymás mellett

haladtak. Egy szót sem szóltak, csak néha egymásra néztek és pajkos gyerek módjára összemosolyogtak.

Apró kis szigeten szálltak partra. Fáradtan elnyújtóztak a kristálytisza homokon, melyet hoz és visz a dagály-cpály. A leány hanyatt feküdt és az eget bámulta, a férfi könyökére támaszkodott és szeme leplezetlen érdeklődéssel tapadt a leány arcára.

— Bella... e molto bella... — mondta és a leány huncutkodó nevetéssel fogadta a bókot. Beszédbe elegyedtek, a férfi Gastonnak mondta magát, a leány Luciának. Kedves ostobaságokat és belevetették magukat a tengerbe. Most már erősen hullámozott a tenger, minden erejükre szükség volt, hogy partra jussanak.

Most egy fehérruhás alak jelent meg a parti sziklán... Gaston azonnal megismerte... a felesége volt. Lucia is észrevette az asszonyt, kérdőn ránézett a férfira, az meg tréfásan szomorú arccal visszabólintott rá... az idillnek végeszakadt. Lucia tapintatosan egészen más irányban úszott partra.

*

Aznap este kezébevette Meredy újra a hegedűt. Valami különös, forró melódiát játszott rajta s csak amikor letette a vonót, vette észre, hogy a dal a leánytól hallott melódiának változata volt.

— Mi volt ez, amit játszottál? — kérdezte Rose.

— Magam sem tudom, azt hiszem, most játszottam először életemben.

— ...és... megkérlek Gaston, hogy ne is játszdad többet, valami olyan különös... magam sem tudom, miért izgat, nyugtalanít. Még most is a fülemben van a dallama, félek, hogy sokáig nem tudok majd szabadulni tőle...

— Mi? Mit mondasz? Hogy nem tessz neked, amit játszottam?... Hát ez nagyon érdekes! Ugylátszik, újabban már zenei dolgokba is bele akarsz avatkozni, holott magad mondtad nem egyszer, hogy tökéletesen botfülös vagy... és különben is már régen meg akartam mondani neked, hogy... izé...igyekezzed kellene egy kicsit... hogy... hogy... ej, de úgyis hiába magyarázom, nehéz ilyesmit megmon-

dani... attól félek, hogy melletted el-
laposodik a művészetem... fuj, de fül-
löd a levegő idebenn, nem... nem bír-
om ki itt tovább...

Kiment, döngve becsapódott mögötte az ajtó... Rose egy pillanatil tágranyilt szemmel bámult utána, majd odaugrott az ajtóhoz... szeretett volna utána kiáltani, szerette volna megkérdezni tőle, hogy úgy-e nem igaz, amit mondott... ugye, nem úgy gondolta... Mégsem nyitotta ki az ajtót... felvette a fejét... most már a hideg, rártarti északi nő volt...

*

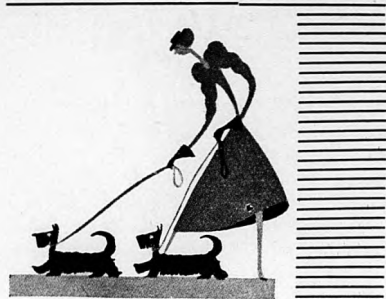
... Ugy kellett neki! Mit szól bele mindenbe! Egyáltalán hogyan képzei azt az örökös együttlétet, mit képzel egyáltalán Rose? Azt hiszi talán, hogy egy oslói fűszerkereskedő, meg egy világhírű művész mindegy! Tulajdonképpen nem is lett volna szabad megnősülnie! Nem is tudja, hogyan történt az egész... az oslói koncert... a rajongó leány-

Sí-kirándulás a havasokba

szempár az első sorban... két kék csillag, amelyet magával vitt a koncertről... Megismerkedés, szerelem... minden olyan gyorsan ment, mire föl-
ébredt, már ott állt a leánnyal a pap előtt. Nem, nem akkor ébredt föl... hanem az előbb, ebben a fagerendás szobában...! Most már tisztán látja, hogy Rose örökös, mindig egyforma derűjével, szeszélyt nem ismerő, túlságosan nyílt és odaadó természetével nem való hozzá... neki nem szelid derű, hanem izgalmak, szenvedélyek kellene...

Már künn járt a tengerparton... nagy léptekkel róttá végig a keskeny utat a

sziklák fölött. Tüzelt az arca és az indulatok feszegették a lelkét... és egyszerre előtte állt a leány. Az arcát nem látta, hiszen szuroksötét volt a holdvilágtalan éjszaka, jóformán csak arról az olcsó, kissé hivalkodó illatszerről ismert rá, mellyel a leány talán túlságosan is parfómözte magát.

— Tudtam, hogy itt lesz ma este, — mondta behizelgő hangján a leány és mindkét kezét feléje nyújtotta... — Honnan tudta? Én magam sem akartam...

— De én akartam... mindent elérék, amit akarok... — mondta nevetve a leány és a férfi fülében megcsendült újra a melódia, amit az este játszott először, ami úgy nyugtalanította Roset. — Megérezte a veszedelmet... — juttott eszébe és már sajnálta is egy kicsit a megbántott asszonyt, de csak egy pillanatig tartott, a következőben elborította a szenvedély és hevesen magához ölelte a leányt.

*

Másnap este alig várta, hogy megegyék a vacsorát, máris fejébe nyomta az olaszos sapkát és nagy léptekkel a part felé indult. Most már tudta, merre lakik a leány, egyenesen oda indult...

Mindjárt be akart nyitni a halász-kunyhóba, ahol apja halála óta egyedül lakott Lucia... mégsem nyitott be, gondolt egyet és bepillantott az ablakon... Jóformán semmit sem látott, csak egy férfi durva, borízú nevetését hallotta és a leány közönséges vihogását... a dallam most újra megcsendült a fülében, de már ő is ellenszenvesnek találta... szinte menekülve távozott a háztól...

*

Mire hazaért, már kitört a vihar... vadul rázta a szél az öles fákat, a tenger felől félelmetes morajlás hallatszott... Gaston Meredy számára most szinte elviselhetetlen volt a vihar... nyugalom után vágyott... sajnálta, hogy Roset nem találja ébren, az ő szelid derűjét, nyugalmát áhította...

Szinte futva ment be a házba... sötét volt mindenütt... Rose már aludt. Be-
nyitott a szobájába...

*

— Te vagy az, Gaston? — szólalt meg a sötétben az asszony... — Ne félj,

drágám... nem haragszom... értem, hogy haragudtál rám... bántott, hogy nem tetszett az a darab... rosszul tettem, hogy beleszóltam a dolgodba, nem teszem többet... holnap hazautazom Oslóba... belátom, hogy neked szabadság kell, Gaston... azt is belátom, hogy...

— Én... én meg belátom, hogy nem tudnék nélküled élni, Rose... — kiáltott a férfi... elhajította a cigarettát és odaborult az asszony ágyához...

Sokáig suttoztak a sötétben, megértés, béke és szerelem töltötte el a lelküket, a megbánás és a megbocsájtás újból összeforrasztotta a szívüket...

Az asszony boldogan aludt el és a férfi könnyű és derűs lélekkel ment át a szobájába.

Fojtó füstszagra és ropogásra ébredt... kiugrott az ágyból... rémülten nézett körül... a másik szoba felől lángok csaptak át... és a sűrű füstön nem bírt áthatalni a tekintete. Hirtelen látta magát, amint elhajította a cigarettát s vad kétségbeesés fogta el... semmivel sem törődve, behatolt a lángoló szobába... Roset összeégett arccal hozta ki onnan...

Hosszú hónapokig tartott, amíg meggyógyult az asszony. Gaston csak rövid ideig lehetett mellette, a szerződése elszóllította. Járt városról-városra... hatalmas reklám verte előtte a nagydobot... és másnap lesújtó bírálatokat közöltek a lapok... egyik bátran kiírta, hogy Gaston Meredy csodálatos művésze már a múlté...

Ez után a kritika után összezúzott lélekkel ült vonatra Gaston. Egész éjszaka utazott, hogy reggelre ott lehessen nála... Olyan fájó, sebes volt a lelke, megfeledkezett arról is, hogy az az asszony a beteg, akitől ő a gyógyulást várja...

Hagyta, hogy végigvezessék a szanatórium folyosóján és alig várta már,

hogy Rose édes, örökké derűs, fehér arcát meglássa...

Belépett a szobába... valaki eléje jött, ismerősek voltak a léptei, ismerős volt az alakja... de az arca... az arca... borzalmas álom, szörnyű káprázat... nem, nem, ez nem lehet Rose... mosolyogni akar és csupaforradás arcán torz vigorgássá fajul a vidámság...

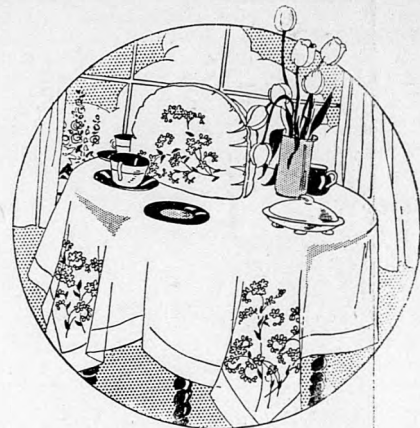
Megszólal, a hangja, az édes... behízelgő... ha nem nézne rá... azt hinné, hogy a régi... meg kéne csókolnia... nem, nem bírja... és hogyan mondja el neki, hogy mi történt vele, hogy nem tud már muzsikálni, hogy a szörnyű ijedség tönkrezúta az idegeit, megmerevednek az ujjai, ha kezébeveszi a vonót és hónapok óta egyetlen melódia sem csendült meg a fülében...

Leültek egymás mellé a szanatóriumi szobában... Gaston úgy tett, mintha szórakozottan kibámulna a kertbe és közben átölelte karjával az asszonyt... nagy melegség, gyengédség árasztotta el a szívét, érezte, hogy imádjá az asszonyt, de ha ránézett az arcára... vérrrel átfutott szemére... rögtön rémület lépett a szerelem helyébe...

— Bocssás meg, Rose... fáj kissé a fejem... kimegyek a kertbe, jót fog tenni a levegő... — mondta és megkönynyebbült, amikor kilépett a szobából.

Egy napos padot keresett. Leült... belebámult a napba... mintha sokmindenre feleletet kért volna... Fájt a szeme... kínosan összerándult, amikor a tüzes sugár érte... lehunyta a szemét egy pillanatra... Roset látta most maga előtt, úgy, ahogy az oltár előtt állott mellette, síma arccal, ragyogó lelkes szemekkel... majd babos ruhácskájában látta a tengerparti faluban, ahol utólré a szörnyű végzet... kimondhatatlanul vágyott utána... összeborzadt arra a gondolatra, hogy azt a torz, ijesztő arcot megcsókolja... hirtelen eszébe jutott valami, kegyetlen dac szorította össze a szívét, dac az egész világgal, dac sajátmagával szemben... ebben a pillanatban csak Rose volt fontos és a szerele, amit bármilyen áron meg kellett mentenie...

Kinyitotta a szemét és merőn nézett a

napba, újjával tartotta fel lecsukódni akaró pilláját... pokoli fájdalmat érzett... de tűrte... izzó könnyek csorogtak alá az arcán... mintha a nap-sugár tüzes nyilait az agyáig röpítette volna...

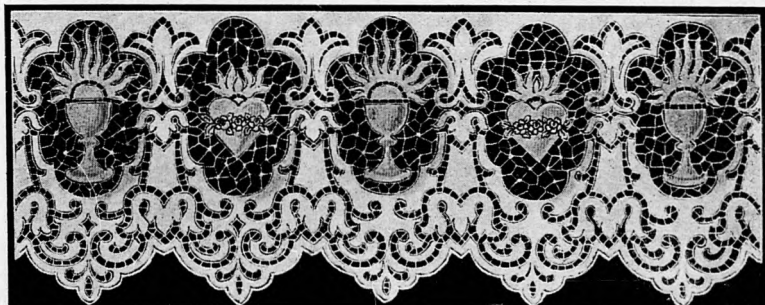
— Gaston... Gaston... hát nem látsz engem?... Már oly régóta integetek neked... a főorvos úr megengedte, hogy kijöjjelek... mi van veled, Gaston?

— Te vagy az, Rose?... Gyere... Gyere szívecském közelebb... hadd simogassam meg a hajadat, hadd öleljem át a derekadat... Istenem... milyen karcsú vagy... milyen selymes a hajad... jó illata van a ruhádnak... Rose... Rose... nyújtsd ide az ajkadat... meg akarlak csókolni... még meg sem csókoltalak!

— Gaston... Gaston... mi van veled? — sikoltotta az asszony...

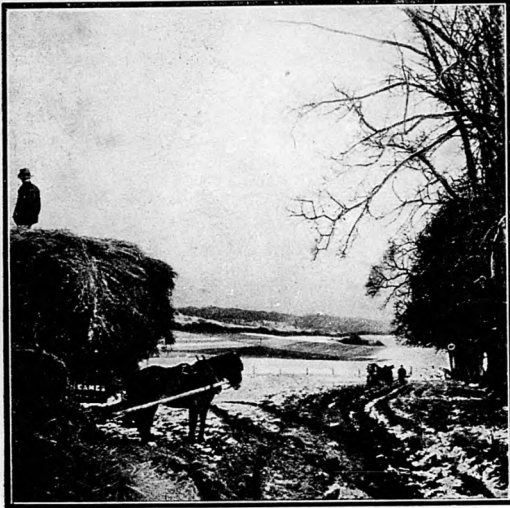
— Semmi... semmi édes... csak úgy akartalak látni újra, mint azelőtt... kissé sokáig néztem a napba és a csoda megtörtént... újra szépnek, édesnek, vonzónak látalak, Rose... hidd el, enélkül nem tudok élni és Rose... most... újra megcsendült egy melódia bennem... Rose, úgy érzem, ilyen szeptem még sohasem komponáltam... Rose, édes szívem... úgy érzem, meggyógyult a lelkem...

Fordította: K. Lányi Piroska

Riseliő oltárterítőcsipke

ERMA terve

A z első hó

Kihunyó tűzhelyek

Furcsa kerékpárosok száguldanak mostanában Budapesten. Szakadt ruhás suhancok tapossák bugzón a pedált, a gép két oldaláról pedig alumínium- és zománcedények lógnak, mint a beduinok ösvéireiről a vízestömlők.

Ez a furcsa karaván ebédet szállít a fővárosi uricsaládoknak. Aki meg akarja írni a magyar középosztály szörnyű tragédiáját, a családi tűzhelyek összeomlását, az az ebédet hozató családok egyre növekvő táboráról készítsen statisztikát.

A magyar asszony büszkesége a konyha. A régi jó időben nem is mehetett férjhez az a lány, aki nem tudott jól főzni. A takaréktűzhely a családi élet szimbóluma, ahonnan meleg, béke és jókedv árad. Valamikor szánakozón mosolyogtunk az agglegényen, aki vendéglőben kényszerült étkezni és bizony nem egy vénülő legény határozta el magát a házasságra csak azért, mert belátta, hogy ize, zamatja, lelke csak annak az ételnek van, melyet otthon főznek.

A magyar ember gyomra sohasem volt berendezve a gyárilug készült főmégfogyasztásra. Étkezése szertartás, amelyben bölcsesség, derűs világszemlélet bújik meg. A külföldet járó magyar a rossz koszt miatt szenved legföbbit. Mert a magyar föld termette főzéléknek, gyümölcsnek, lisztnek, baromfinak olyan a zamatja, hogy ozzal semmiféle nemzet hasonló terméke nem versenyezhet. A nálunk járó angolok, amerikaiak, németek, franciák minden beszámolójukban himnusokat zengenek a nagyszerű magyar konyháról. Pedig hát annak csak halvány utáratát izlelhetik meg a legkítűnőbb luxus-hotelben is, mert a magyar konyha remekei otthon készülnek a családoknál. Ha a magyar férfi jogásznak és politikusnak születik, úgy elmondhatjuk, hogy viszont a magyar nő szinte kivétel nélkül főző zseni. Nincsen gazdaasszony, akinek ne lenne néhány saját találmányú főző receptje, amelynek híret veszik hét vármegeyében. A jó háziasszony úgy ragaszkodik a főzőkanalához, mint írő a tollához, katona a kardjához, munkás a szerszámjához. Nem adja ki a kezéből végső szükség nélkül. Nem bízza ő senkire az urának és a gyermeknek kosztoltatását, csak ő tudja legjobban, hogy mi válik azoknak egészségére. Még ha szakácsnért tart, akkor is személyesen ellenőrzi, hogy mi és hogyan készül, utasításokat ad, maga jár a piacra.

Rengeteg könny, szomorúság és kétségbeesés előzheti meg minden tűzhely eloltását! A fizetések és leépítések fojtogató lavinájában vergődő szerencsétlen középosztály már régóta nem tud cselédet tartani. Az asszonynak kell takarítani, a gyermeket rendben tartani, ruhákat foltozni, bevásárolni, főzni, edényt mosni és még százféle háztartási dolgot elvégezni. Bármilyen hős, mártír és kötelességtudó is, a megfeszített munka előbb-utóbb felőrli erejét, kimerül és az orvos összeszámolt homlokai figyelemzesteti, hogy kicsoda végzetes következményekkel járhat, ha nem kíméli magát. Ilyenkor érkezik el a tragikus pillanat, amikor a férj és feleség összebujnak és elhatározzák, hogy hozatni fogják az ebédet. Kiszámítják, hogy egy adagból két személynek kell jölkanni, különben nem bírják a drága menüt megfizetni. Négytagú család két adagot hozat és még abból is el kell tenni vacsorára legalább egy kevés főzeléket. Vége van a régi, jóízű étkezésnek, akinek izlik valami, nem vehet utána, pontosan ki van számítva, hogy egy adag tészta két darabból áll, abból bizony két emberre csak egy-egy vékony szelet jut. A jókedvű, vídám étkezésekből hallgatag, rosszkedvű és kényszerű ételfogyasztás lesz, sóhajva kanalazzák az idegenből hozatott levest, melynek bizony más az illata, színe, íze, mint volt az otthoniak...

De hát hogy is lehetne jó a máshonnan hozatott ebéd, amikor azt sóhajjal, gonddal, bajjal készítik! Hiszen aki az ebédkosztot küldi, még nem régen színtien másféle foglalkozást űzött, a férj előkelő birtokos vagy lateiner ember volt, azután tönkrement és a feleség ebédküldéssel próbál néhány garast szerezni. Persze nagy a konkurencia, egymásra licitálnak az elszegényedett uriaszonyok és a levert áraból eredő hiányt valahol be kell hozni, egy kicsit kevesebb zsír, cukrot, gyengébb minőségű húst tesznek a fazekakba. Könny és sóhaj mellett készül az ebéd, könny és sóhaj mellett fogyasztják el!

Valahogyan meg kell állítani ezt a retentő bomlási folyamatot. Nem szabad naponta új tűzhelyeket eloltani. A magyar családok éllete van pusztulóban, az otthon ozzalpart rendítik meg az ebédet szállító kerékpárosok. Nem csak a tűzhelyek lángja lobban ki, hanem az a fény és meleg is, amely éltető és összeforrasztó eleme a kis emberfészkeknek. Szörnyű dolgot művelt, aki ezt az idegen földön sarjadt intézményt ide plántálta a magyar földbe. Mert annak nyomán itt nem áldás, hanem csak könny és boldogtalanság fakad. A magyar férj és a magyar feleség kevélyen hirdette kerek ezer esztendőig, hogy a háza mindig nyitva áll a vendégeknek, akiknek számára mindig akad kenyerre és bora. Ők járjanak most naponta idegen konyhára? A konyha tűzének édes melege úgy borítja el az otthonot, mint az áldást hozó napfény. Könnyöngve kérjük a magyarok lstenét, ne engedje kihunyni azokat!

Szilveszteri puncsok (izlés és pénztárca szerint)

Puncs — sok alkohollal

Vörösbort-puncs. Két rész vörösbort, egy rész víz, izlés szerint cukor, egész fahéj, citromszörp és citromhéj. A vizet a cukorral és a többiekkel forraljuk, aztán beleöntjük a vörösbort és kevéssel a forrás előtt le vesszük a tűzről.

Ananász-puncs. Egy üveg finom bort és vizet összekeverünk ¼ üveg rummal és ugyanannyi ananászlével, izlés szerint édesítjük és egyszer felforraljuk.

Puncs — kevés alkohollal

Méz-puncs. 3 liter vízben 750 gramm mézet veszünk, kevés egész fahéjat, szegfűszeget, 1 narancs és 2 citrom héját. Ezt a keveréket kis ideig főzzük és a habját leszedjük. Vászondarabon átszűrjük, citrom- és narancslét adunk hozzá és izlés szerinti mennyiségű arrak-pálinkát.

Puncs rummal és almaborral. 500 gramm cukrot 2 citrom levél feloldunk 1½ liter forró vízben, ½ citrom finomra vágott héját beletesszük, utóljára ½ liter rumot és ugyanannyi mennyiségű almabort öntünk hozzá. Ép úgy élvezhető forrón, mint hidegen.

Puncs — alkohol nélkül

Málna-puncs. Egy rész málnaszörpöt és egy rész alkoholmentes almabort felforralunk, kevés citromhéjat és citromlét adunk bele, forrón adjuk föl. Ugyanígy készíthetjük cseresznyeszörpből is, de ebben az esetben kevés egész fahéjat is teszünk bele.

Tej-puncs. 2 liter fővő tejbe ½ liter erős teát öntünk, adunk bele citromlét és izlés szerint édesítjük. (Ha azonban kevés arrak-pálinkát teszünk bele, még jobb lesz.)

Vörösbort-puncs — vörösbort nélkül. Befőzött zamócát vízben, kevés fahéjjal felforralunk, izlés szerint édesítjük és citromlét adunk hozzá. Még jobb, ha nem csupán vízben, hanem ½ rész vízben és ½ rész teában forraljuk föl.

Már csak csoda segíthet...

Írta: Dr. Müller Vilmos kir. tanácsos

I. KÉP

Színhely: IV. Henrik német császár mainzi palota, 1082-ben

Udvari orvos (kilép a császár szobájából, a köréje sereglő udvari méltóságokhoz, nagy szomorúsággal): Alig hiszem, hogy a Felsőleg megeri a reggelt.

Kunigunda (a császár felesége, még egészen fiatal, kezét tördelve): Hát nincs semmi remény?

Udvari orvos: Felsőleg Asszonyom, itt már csak a csoda segíthet... (E pillanatban a méltóságok sorából előlép a mainzi érsek.)

Mainz érseke (aggastyán sorban, impozáns megjelenés, a császári udvarban döntő szava van, a zokogó császárné elé lép): Felsőleg Asszonyom, én tudok rá módot, hogy Öfelségét, a császárt, megmentsük az életnek.

Kunigunda (felszárítva könnyeit, az érsek lábai elé veti magát, könyörögve): Krisztus szent nevében könyörögök Eminenciának, mentse meg az uramat!

Mainz érseke (felségíti térdéiről a császárnét): Felsőleg Asszonyom, keljen fel és hallgassa meg, amit mondok. Az egész világ ismeri a montecassinói Benedek-rend tudós apátjának, Desiderius testvérnek, isteni eredetű orvosi tudását. Bónák, sánták, vakok, süketek, akikről már minden orvosi tudás lemondott, vándorolnak csapatokban Montecassinóba, mint utolsó reményesiklagukhoz. És Desiderius apát, aki az orvosi tudományt nem a könyvekből, hanem az élethől tanulta, aki éveken keresztül, mint egyszerű Szent Benedek-rendi kolduló-barát, róttá az országutakat és vándorútjain szegényeket, nyomorékokat, félholtakat talpraállított, dicső császárukat is meg fogja gyógyítani. Ezért én azt tanácsolom, Felsőleg Asszonyom, kegyeskedjék elrendelni, hogy a Császár Öfelségét azonnal vigyék Montecassinóba. Dacára, hogy már közel 84 év súlya nyomja vállamat, én is vele megyek és a hosszú úton imákkal és lelki vigasztalásokkal fogom benne a lélek erejét ébren tartani, hogy még élve tudjon eljutni a biztos gyógyulás forrásához, a montecassinói Szent Benedek-rendnek Krisztus Urunktól megáldott apátjához, Desiderius testvérhez.

Udvari orvos: Bármennyire is szeretném, hogy az Érsek Úrnak igaza legyen, de alig hiszem, hogy amit mi, tudós orvosok, nem tudunk meggyógyítani, azt egy felsőbb iskolát nem végzett ember meg tudná cselekedni. De másrészt, a Császár Öfelsége nem is fogja a háromnapos utat Montecassinóig kibírni...

Kunigunda (az udvari orvoshoz): Excellenciád az előbb azt mondta, hogy a Császár Öfelségét már csak a csoda segíthet — tehát lemondott a Császár életéről.

Udvari orvos: Valóban így van, Felsőleg Asszonyom.

Kunigunda: Nos hát akkor jöjjön a — csoda! Jöjjön az, amiben az Érsek Úr Öminenciája hisz, jöjjön Desiderius testvér, a montecassinói apátúr! (A körülállókhoz, parancsoló hangon:) Krisztus nevében, készüljétek az utazásra! Megyünk Montecassinóba!

(A kíséret sietve távozik, a császárné parancsát teljesítendő.)

Mainz érseke (a császárnéhoz megy, csókra nyújtja a mellén levő nagy aranykeresztet, majd biztató hangon mondja): Az Úr Jézus meg fogja őt gyógyítani...

II. KÉP

Színhely: Montecassinó.

Nyolc udvari hintó érkezik Montecassinóba. A kolostor kapujában maga az apátúr, Desiderius testvér, fogadja a súlyosan beteg IV. Henrik császárt. Kiemelik a hintóból, hordágyra fektetik és megvizik a kolostor „orvosi műtőtermébe”. Amikor a műtőterembe érnek, a kíséret minden tagjának valósággal eláll a szeme szája, — erre ugyan nem voltak elképzelései, a műtőterem hatalmas, tetőátvilágítással ellátott, benne fehér csuhába öltözött barátok foglalatokodnak, mindenütt ragyogó tisztaság, villogó orvosi műszerek, tiszta ezüstből. A műtőterem padozata, falai, egészen fel a tetőig, fehér márvány. A császár udvari orvosa van a legjobban elámulva, — azt hitte, hogy egy hókusz-pókusszal „gyógyító” kuruzlóhoz érkezik és itt egy, az akkori orvosi iskolákkal teljesen egyenrangú, sőt talán még fényesebben berendezett orvosi rendelőbe lépett. Nem is tudja csodálkozását leplezni, Desideriushoz lép, melegen megszoritja kezét és csak ennyit mond neki: „Itt, valóban, Galenus utódánál érzem magam.”

Desiderius apát most fehér köpenyt vesz magára, a császárhoz megy és a sorban felsorakozott benedekrendi barátok segítségével kiemeli párnái közül a súlyosan beteg császárt, levetkőzteti és a műtőasztalra fekteti. Tüzetesen megvizsgálja, majd kikérdezi az udvari orvost a betegség előzményeiről és már pár pillanat után készen is van a diagnózissal: „A Császárnak hólyagköve van, — azonnal meg kell operálni!”

Udvari orvos (aki eddig egészen más baj ellen kezelte a császárt, ijedten kérdi Desiderius testvértől): Mit tegyünk most?

Desiderius (felsőbbséges nyugalommal): A Császár Öfelségét azonnal meg kell operálni! Ha a hólyagkök eltávozik, a Császár meggyógyul.

Udvari orvos: És ki operálja meg?

Desiderius: Hogy ki? Én, Excellenciás Uram, a mi kolostorunk és rendünk alapítójának, Szent Benedeknek nevében és Krisztus Urunk segédelmével.

És már ott is hagyja az elámulat udvari orvost, a barátokhoz lép, mindenkit eltávolít a teremből és halkan rendelkezni kezd. A császár arcára kendőt borítanak, amit előbb valami erőszagú folyadékba mártanak, amire a császár, rövid idő múlva, elalszik. Majd a ragyogó ezüst műszerek közül kiválogatja a műtétéhez szükségeseket és hozzátog a has megnyitásához. Az életveszélyes operáció egy

órát tart és végre — nehéz munka után — sikerült a hólyagból egy tojásnyi nagyságú követ eltávolítani. Majd összeölti a hólyag és a has sebéit, kötést tesznek a hatalmas vágásra, a császár arcáról levezik a bódítást előidéző kendőt, erős bort öntenek fogsóra közé, amire a császár lassan kinyitja szeméit. Körülméz és bár a vágás helyén fájdalmakat érez, de mintha valami rettenetes súlytól szabadult volna meg, máris könnyebben érzi magát, vértelen ajka pirosra festődik és pár halásztól rebeg Desiderius testvér felé.

Most behívják a császárnét, aki a legrosszabbra elkészülve lépi át a műtőterem ajtaját; de amikor császári urát a műtőasztalon látszólag megkönnyebbülten, sőt a szeme körül még egy kis mosollyal megpillantja, Desiderius testvér rohán és mielőtt ez megakadályozhatta volna, megragadja kezét és könnyes szemekkel megcsókolja...

IV. Henrik hat hétig fektett a montecassinói apátságban, ahonnan teljesen felgyógyulva, saját lábán távozott.

A bambergi püspöki dómban, amit felgyógyulása emlékére építtetett, még mai napig is őrizik azt a falba vésett márványrelieft, a császáron végzett műtétet ábrázolja...

III. KÉP

Színhely: Róma. Vatikán. 1086-ik évben. IV. Henrik császár fényes udvari kíséreltel érkezik a vatikáni udvarba, hogy az unjonan megválasztott pápának, III. Viktornak, bemutatása hódolatát. Vele van felesége, Kunigunda is, aki egy magához hozott stólat hozott a pápának ajándékba, amelyet milliókat és milliókat érő drágakövek tömkelege díszít.

A pápa bevonul. Nyolc pápai testőr vállán nyugszik az aranyból vert hordszék, amelyen a pápa ül. Mögötte a bíborosok, püspökök, pápai udvari főméltóságok egész erdeje. A hordszéklet leteszik, a pápa kilép belőle, a pápai trónszékhez megy, beleül. Most két bíboros feladja rá Szent Péter palástját, fejére teszik Krisztus koronáját.

IV. Henrik és Kunigunda elébe térdelnek. A pápa csókra nyújtja az újján levő Szent Péter-halászgűrűt. A császár és császárné mély megilletődéssel megcsókolják azt.

Most a pápa int, — mindenki távozik. Egyedül a császár és császárné maradnak vissza.

Kunigunda (előveszi a magával hozott stólat és könnyektől elfuló hangon, a pápának adja és meghatottan mondja): Szent Atyám, örök hálám jeléül, amiért megmentetted az Uram életét...

III. Viktor (örömmel veszi át a stólat és boldogan mondja): Bizony, súlyos operáció volt, — talán a legsúlyosabb, amit montecassinói apát koromban, hosszú orvosi működésem alatt, végeztem... De a mi Urunk, Jézus Krisztus, vezette akkor kezében a kést és ezért sikerülni kellett. Térdeljünk le tehát mindhárman előtte és mondjuk áhitattal:

„Mi Atyánk, Uristen, ki vagy a mennyekben...”

Miért vagyunk jobb-kezesek...

A pedagógusok nagyrésze évek óta foglalkozik azzal a problémával, hogy a gyermekeket egyéves koruktól mindkét kezüknek egyforma használatára kellene rászoktatni. Az ő véleményük szerint az a különbség, amely a jobb-kéz és a balkéz munkája között van, neveléssel megszüntethető.

Egyelőre azonban még kétségesnek látszik, hogy ez a fennálló különbség egyszerű nevelési módszerrel egészen kiküszöbölhető-e, vagy sem. Bizonyos, hogy a jobb-kéz előnye az emberiség nagyon ősi öröksége, amely sokezer évre vezethető vissza. *Martens* természettudós elég elfogadható magyarázatát adja annak, hogy miért éppen a jobb- és nem a balkéz kapta ezt a fontosabb szerepet. A szív ugyanis az emberi test baloldalán van és minthogy a magasabbrendű, úgynevezett emberformájú majmok is ugyanezzel a tulajdonsággal rendelkeznek, már tudniillik ők is a jobbkezüket használják első-sorban, bizonyosnak látszik, hogy ez tulajdonképpen természeti adottság. A szívnek szélesebb felső része jobb felé, a mell közepe irányában nyúlik és innen indul ki a nagy ütő-ér, az *aorta*, fölfelé és jobb irányban, hogy aztán elhajolva, lefelé és bal irányba kanyarodjék. Minthogy a jobbkar egyenes vonalban a szívtől messzebb van, mint a bal, vérnyomás szempont-jából mégis közelebb esik. Ráadásul a jobbkarba vivő ütőér valamivel hosszabb, mint a balkaré, miért is a jobbkar több vérben részesül, jobban táplált és így tejesítőképesebb. Az még bizonyításra szorul, hogy az úgynevezett „balkezes” embereknél ez fordítva van-e, szóval: hogy náluk a balkar ütőere a hosszabb. Mindebből azonban az is következhetik, hogy a jobbkar-nak vérrel való bővebb ellátása, tehát: az ütőér hosszabb volta éppen az évezredek „jobbkezes” mivoltának lett a természetes következménye.

Mi lehetett azonban az oka az ősembernél, hogy éppen a jobbkarját részesítette előnyben és használta az erős mozgások gyakorlásában? Megint csak a szív fekvése. Az őskor nem más, mint az ember és az állat, az ember és az ember szüntelen harcának periódusa. Hamar megtanulhatta tapasztalatból, hogy a szív sebe gyorsan és halálosan végez az étellel. Ráadásul a félénk ember szívdobogása külön figyelmeztet arra, hogy a testnek épp ez a része szorul rá a legnagyobb védelemre. Képzeli el már most, hogy keblünket — fölemelt karral — védeni akarjuk egy képzelt támadás ellen: önkéntelenül is a balkezünkkel fogjuk eltakarni. Az életöztön és a tapasztalat együttes eredménye, hogy védjük a szívünket és erre alkalmasabbnak mut-

atkozott a balkar. Ily módon föl-szabadult az ember jobbkarja, a támadás és szabad mozgás céljaira. A régi harcosok balkezükből tartották a pajzsot, jobbkezükből pedig a kardot. Ez a szimbolikus pajzs- és kardhasználat — amit a kőkorszakban a pusztá balkéz és a kő helyettesített — megvilágítja a két kéz közötti különbséget. A bal: a nyugalom, a jobb: a mozgás, a bal: a viszonylagos passzivitás, a jobb: az élénk tevékenység és ennek következtében: az átöröklött ügyesség. Így alakult ki a jobbkar kifejlesztése, amely még ma is megvan, mert őseink a jobbkart használták a támadásra, a bal pedig csupán a védekezésre. Természetes, még mindig nyitva áll annak a lehetősége, hogy ezt az ősi örökséget a nevelés útján megváltoztassuk. — A nevelés — a nagy *Jean Jacques Rousseau* szerint — olyan hatalmas erő, amely a majmot is emberré képes átfőrmálni. Azonban a jobbkezeség megszüntetése, a legkitűnőbb nevelési módszer mellett is, csupán több generációon keresztül hozhat eredményt.

B. Ú. É. K.

Boldog égbolt boruljon a bús-bolond világra, boldog szívben bimbózzék a békeesség virágra! Boldog élet becézzessen biztatgató szóval, boldog álom betakarjon bíbor takaróval. Bánat-felhő borongása, bűnös ember bús rontása bennünket ne bántson, béna kezünk izmot kapjon, bátor kedvünk ekét tartson: barázdákat szántson. Bort igyunk örömkupákból, bízó hitet új csudákból, bimbó nyisson, rügy fakadjon, bitang barát be ne csapjon, bizodalmat belénk adjon boldog álmok fénye — búzakalász aranyerdő, békegalamb eljövendő: bennük van az új esztendő biztató reménye!

Új esztendő új évszáma új világot lásson, újult kedvvel újjongjunk az új virágnyláson! Úttalan, nagy útesztendő utaztunk a múltban, ugorjunk egy új életbe, új reményre gyúljunk! Únt napoknak únt kedvével, új magunknak új lelkével új emberré váljunk, — új év jön a másik végén: új reménység légi gépén új életbe szálljunk.

Évek jönnek, évek mennek, édes szóval énekelnek életkedvet nekünk: égő vágyak égig érnek és az élet értelmének ékszere: reményünk. ékesítsük énekszóval, édesítsük égő jóval, élünk hogy ne fájjon — értünk van új élet-út itt, énekünkben égjen új hit és az Égig szálljon!

Kívánjuk hát kedves szóval kellemetes évet, kacagásunk kiúzi a kishitű, bús népet. Kár volna, ha kedvünk a múlt kátyújába fullad, kellő módon kedves szívvel köszöntsük az újat! Kapjuk föl a kupáinkat köszöntő, vig szóra: kocintsunk a kimúlt évre, kocintsunk az ó-ra! Kettős lánggal kapjon kedvünk kiharsogó hévre: köszöntsük a körünkbe jött kedves és új évre! Kívánjuk, hogy legyen hozzánk kegyes, vidám, drága, kinyílik a lelkekben a kedv piros virága, kérjük azt, hogy legyen hozzánk kegyes már az élet, — képzeletben most kiállok: kinek-kinek így kívánok kedves, vidám évet, boldog, szép új-évet!...

Erdődy Elek

Különös betegségek

A „feje tetejére állt világ“ leánya. New-York egyik kórházába, az amerikai újságok jelentése szerint, beszálítottak egy fiatal cselédeányt, akinek számára az egész világ valóban „a feje tetejére állt“. Ennek a leánynak ugyanis egészen hihetetlen szemideg-betegsége volt, aminek következtében minden érzéklése — megfordítva került az agyába. Az ágy végét például az ágy elejének hitte és minden szót fordítva: hátulról visszafelé írt. Ha egy képet rendszeren tartottak elébe, a lány megfordította, mert másként nem tudta kivenni, hogy mit és kit ábrázol. Könyvet és írást csak úgy bírt elolvasni, ha az alsó részét fűlül tartotta. Ami pedig jobb felől volt, azt ő bal oldalán levőnek hitte. A kórházban felszólították a leányt, hogy rajzoljon egy embert, aztán egy házat, végül pedig egy lovat. Elkészítette ezeket a primitív rajzokat, de minden — a feje tetején állott. Az orvosok szerint a leány betegsége nem volt más, mint a hisztériának egy faja, amely gyermekkorának erős és megárazkódott ijedtségére vezethető vissza. Hipnotikus kezelés alá vették. Az egyik orvos belézsuggerálta, hogy mostantól kezdve minden dolgot — fordítva kell látnia. Amikor a leány a hipnózisból magához tért, valóban meg is gyógyult. Úgy olvas és ír, mint a többi normális ember.

Hét hét, emlékezőtehetőség nélkül. Dr. Campbell, az angliai Birkenhead híres és nagy tekintélyű orvosa, agyondolgozta magát és egy szép napon elűnt lakásáról. Senki nem tudta, hová távozott. Néhány hét előtt, mint az angol lapok írták, London környékén bolyongott. Nem tudott azonban visszaemlékezni arra, hogy ki ő és hová való. Amikor azonban egy házban megpillantotta egy orvos lábláját, ez a lábla fölébressztette néhány szunnyadó emlékét. Hirtelen elhatározással belépett a várószobába. Amikor rákerült a sor, bement az orvos rendelőjébe. Dr. Gregory azonnal felismerte, hogy kivel van dolga. A páciens azonban nem tudta megmondani, hogy tulajdonképpen mit is akar. Dr. Gregory konstataulta, hogy a beteg elvesztette az emlékezőtehetőségét. Az orvosi tábla és rendelő a páciens ugyan emlékezett valamire, de ennél többet nem sikerült megállapítania. Dr. Gregory-nak ugyan ismerős volt ez a férfi, de nem tudta, honnan ismeri és főleg azt nem tudta, hogy mi a neve. Elővette tehát az angol orvosok névjegyzékét és mind a ketten hozzáláttak, hogy kikeressék a páciens nevét. Az A és B kezdőbetűs neveket már átfutották és következett a C. Szegény beteg most már megtalálta a saját nevét és visszaemlékezett arra, hogy ki volt. Ekkor derült ki, hogy mindkét orvos 15 évvel ezelőtt a Royal Northern Hospitalban hosszabb ideig együtt működött. Dr. Campbell azonnal telefonált a feleségének, aki megörülve annak, hogy újra hallhatja férje hangját, közölte vele, hogy hét hete már annak, amikor eltűnt Birkenheadből. Campbell dr. ennek hallatára eszméletlenül esett össze. Ő ugyanis azt hitte, hogy csak egy napja távozott hazulról. Campbell dr. most újra Birkenheadban van, de nem tud felelni arra, hol töltötte a hét hosszú hetet.

Kis történetek a tudomány világából

Kié az Északi-sark? A legnagyobb csöndben osztották föl egymás között az érdekelt államok az Északi-sarkvidéket. Az Északi-sarktól 360 foknyira levő teljes kör egészen a 160. fokig, a Nordkaptól a Bering-szorosig: Oroszország tulajdona, az utána következő 80 fok Kanadához tartozik, a további 30 fok, Alaszka északi részével, Amerikáé, a folytatólagos 50 fok a Dániához tartozó Grönlandé (Hágai döntés, 1933 április 5), a hátralévő 40 fokot pedig, ahol a széndús Spitzbergák vannak, Norvégiának ítélték, az angol követelésekkel ellentétben. Szóval: több ország rendelkezik egy-egy szelettel az Északi-sarkvidék területéből. De maga az Északi-sark, ahol ezek a szeletek összeérnek: — senkié! Aki ott áll, ami még ma is meglehetősen nehéz dolog, ott állam területén tartózkodik egyszerre.

A mezítlábviselés és a szemgyógyítás. A mezítlábjárás következtében a láb izomzatát jobban átjárja a vér, egyidejűleg azonban az egész vérkeringés elevebb lesz. A belső szervek felfrissülnek, az agy és az idegek felizgatódna, de egyidejűleg meg is nyugszanak. Az egész ember fiatalabbnak érzi magát, bátrabb, határozottabb és vidámabb lesz. A tüdő mélyebben lélegzik és a tüdő kellemetlen gázai könnyebben eltávolítódna. Az emésztőszervek is jobban működnek, ami aztán maga után vonja az egész ember testi és szellemi munkaképességének fokozódását. Újabban azonban már az is megállapítást nyert, hogy a mezítlábjárás a szem egészségére is kihatással van. „Ha iskolásgyermekünk mezítláb járnának — állapítja meg Moorman dr. londoni orvos —, ugyanazon viszonyok mellett eltűnnének a szemüvegek, mert a mezítlábjárás fontos segítséget nyújtana az orvosi szemgyógyászatnak. Sőt vannak speciális szembetegségek, amelyek ezzel a metódussal tökéletesen gyógyíthatók.“ Egy másik német orvos pedig azt is megállapította, hogy a mezítlábjárás mellett a fogak is egészségesebbek és keményebbek lesznek.

A cucuyo-bogar és a délamerikai szépségek. A Közép- és Délamerikában otthonos, az úgynevezett sebes bogarak családjaéhoz tartozó láng-legyek (pyrophorus) felkeltették már az első európaiak figyelmét, akik az Újvilág földjére vetődtek. Ezek a láng-legyek ott éjszakai világitással szolgáltak, az Antillák hegyvidékén megforduló első misszionáriusok pedig a hajnali misék olvasásánál gyertyáknak használták fel ezeket. Humboldt a Turbaco-vulkán kráterének vizsgálatánál a láng-legyek világitását vette segítségül, hogy ne tegye ki magát a robbanó gázok veszedelmének. A benszülöttek ezeket a „cucuyo“-nak nevezett rovarokat vadászat, halászat és a harcászat céljaira használják fel, a veracruzai indiánok pedig kereskedést is űznek velük. Újabban az európai nők, utánozva indián testvéreiket, csillogó drágakövek helyett a hajukat ékesítik ezekkel a rovarokkal. A láng-legyeket megkötözve kis kazettában tartják, cukorréppal etetik és napjában kétszer megfürdetik őket, hogy este ne mondják föl a szolgálatot. Ünnepi estéken aztán ezeket a cucuyo-kat finom tüll-zsákocskákban a ruhájukra erősítik. Ez a dísz akkor a legszebb, amikor kolibriflakkból, virágokból és valódi drágakövekből művésziessen készített hajkoszorú külön ékességül szolgál. De még ha egész egyszerű módon rátűzik a szép kreol nők fekete hajukba ezeket a bogarakat, amelyek zöld fényben villognak, eredetien kihangsúlyozzák és emelik a kreol nők szépségét, amit aztán európai testvéreik is szívesen utánoznak.

T Ü | | s z ó r

Wieg Testvérek terve

Farsang és új ruha

Ez a két fogalom valósággal összenőtt. Karnevál herceg nem akarja látni a szép lányokat és asszonyokat a tavalyi ruháikban. S a nők emberemlékezet óta szíves-örömezt hódolnak be a farsangi kényúr legfelső akaratának. Fantáziájuk, amelyet a divat egész esztendőben hallgatásra ítél, ilyenkor bontakozik ki és lázasan kutatja az egyéni stílust, azt a bizonyos jelmezt, amelyben ha látják, még az irigyei is féltől kiáltanak fel: «Ejnye, de eredeti!» A női képzeletnek, ha ruháról, pláne jelmezzel van szó, nincs határa, illetve nem volna, ha a színes elgondolás megvalósítása független lenne az anyagi kérdéstől. A férj, illetve az apa teljesítőképesége az egyetlen tilalomfa, amelybe a farsangi ruha-álmom, a jelmez-szimfónia, a szívvel-lelkel bizsergető gyönyörű terv ütközik. Általán véve, nem lehet szűkebbelűséggel vagy érzékletlenséggel vádolni a férfiakat, hiszen jórészt őreztük történi az egész és nem tagadhatják, hogy szívesen gyönyörködnek a farsang szebbnél-szebb ruha-kreációiban. Anyagi gondok minden időben voltak és mégis vígan állt a bál, bombolt a jökevény s a fesztelen mulatság könnyed mámorában szerelmi vallomások röppentek el, amelyek a mindennapi érintkezés során olyan nehezen tudnak megszületni. Hány házasság előcsarnoka volt a báli terem, hány csókonyós férfijakról pattantotta le a zárt a boldog önfelédtségnek az az édes pillanata, amely a szív legmélyéről varázsolja elő azt az őszinte érzést!... Oh mily bölesen tudták szépanyáink, miért cicomázzák fel magukat a nagy farsangi bábra. Lehet, hogy már akkor is takarékossági szempont volt a döntő, amikor Pierette kosztümjét, a dominót, választották a farsang vezető jelmezének. Ez a ruhadarab nem volt alávetve a divat változásainak és kisebb-nagyobb átalakítással egész nemzedékek jó hasznát vehették. Ehhez hasonlóan praktikus jelmez a krinolin, a matróz- és strandruha, férfiaknál az apacs-, toreador- és klu-klux-klan-jelmez. Ezeknek a kosztümöknek eredeti színváltozatokkal, vagy sajátosságok szabással egyéni jellegét is lehet adni. Nálunk nagyon kedvelték a kalotaszegi és mezőkövesdi ruhák. Természetesen fellünnöbnek azok a jelmezek, amelyeknek valami elmés vagy tréfás karakterisztikumuk van, föltéve persze, hogy harmonizálnak az illető egyéniségével. Maguk a nők tudják legjobban, hogy rendszerint azok a

kosztümök hatnak, amelyek nemcsak a szabóni művészetét, hanem az ő egyéni ízlésüket és fantáziájukat hirdetik. Divatlapok, áruházak, film-darabok és kirakatok kitűnő kalauz gyánadt szolgálnak, még akkor is, ha nem akarjuk lemásolni a modelleket. Néhány érdekes motívumhoz föltétlenül hozzásegít ilyen kis körültekintés. Aki kényelmesen akarja megoldani a problémákat és anyagi tekintetben nincs megkötve, áruházban választja ki a megfelelő kosztümöt. Ennek csak az a hátránya van, hogy bizonyos uniformizáltság jellegét nyomja a jelmezre, holott minden nőnek az a legfőbb becsvégya, hogy individuális legyen. A nagy nyugati áruházak tervezői épp ezért minden farsangra kitalálnak valami újat. Nem is egy, hanem többféle jelmezt. Így legutóbb egy bécsi jelmezbálon a híres salzburgi „zsinóreső“ került bemutatásra általános feltűnés és tetszés mellett. Ezt úgy csinálták, hogy a salzburgi népviseletbe öltözött hölgy nyitott csernyővel jelent meg, amelynek széléiről vékony ezüstszalagocskák kigyóztak le, azt a hatást keltve, mintha zuhogna az eső. Még ennél is bonyolultabb, de igen eredeti újdonsággal leptek meg a párizsi mérnökök publikumát. Több hölgy mint eleven áruház jelent meg. Óriási feltűnést keltettek a hatalmas jelmezek. Táncolni persze nem lehetett bennük. Es most jött a „trükk“: az

eleven áruházak kilépnék jelmezükből és elragadó kimonókban táncra perdültek. Ugyanekkor neónfényben reklám gyulladt ki a „levetett áruházon“, hirdette, hogy a kimonók itt meg itt jutányos áron kaphatók. Mondanunk sem kell, hogy a hangulat nyomban lehült és a mannequineknek az első forduló után ki kellett vonulniok a teremből. Minden nő kell hogy ismerje magát és mikor a báli ruhát, a farsangi jelmezt kiválasztja, kell hogy számot vessen az egyéniségével, szépségének és hatásának külső kellékeivel. Eppenséggel nem hiúsodás, ha az a nő, akinek linom, formás lábai vannak, nem rejti véka alá, illetve jelmez alá őket, ahogy a dekoltáznál is ügyelembe kell venni az esztétikai szempontokat. Hogy mit szólnának hozzá szépanyáink?... Attól tartok, a pászlorleány jelmeze helyett ők is a „marquise“ kosztümjét öltöznék fel, hogy újra hódító fiatalasszonyokká varázsolja őket Karnevál hercege, ha mindjárt csak egy rövid báli éjszakára is.

J. 53044. Elegáns délutáni ruha, barna matt crepp anyagból. A ruha szabása testhezsimuló, érdekes pliszédíszítéssel, harangos alj szimmetrikus szabással. Derékon piros öv, mely baloldalon esokorban végződik. Anyagszükséglet: 6 m matt crepp 100 cm széles anyagból.

J. 53045. Különleges délutáni ruha, fekete matt crepp és piros crepp satin anyagból. Alakhoz

simuló szabás, szélesített vállakkal, puffos ujjakkal. Az aljon szimmetrikus betét, harangalji. Anyagszükséglet: 4,35 m fekete, 75 cm piros anyag, mindkettő 100 cm széles anyagból.

J. 53046. Oroszos ruha fehér és fekete nehéz crepe-de-chine anyagból, piros övvel díszítve. A ruha szabása testhez simuló és a nyaktól le nagyobb gombokkal zárul. Az ujjak puffosak. Kes-

keny álló gallér. Az alj sima, elől berakott fekete anyagból. Anyagszükséglet: 3 m fehér, 1,90 m fekete, mindkettő 100 cm széles anyagból.

J. 53047. Délutáni ruha, szürke flamisol anyagból. A ruhát érdekessé teszi a különleges válldíszítés, az álló gallér, a téglalakú színes gombok és a szimmetrikus legyezőberakások. Anyagszükséglet: 3,60 m 100 cm széles anyagból

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 53048. Délutáni ruha barna és rózsaszín marocain anyagból. Alakhoz simuló szabás, az ujjak puffos része rózsaszín anyagból, az ujjrész barnából, derékon öv, a szoros berakású harangalji. Anyagszükséglet a ruhához: 3.80 m barna, 60 cm rózsaszín anyag.

J. 53049. Kabát barna d'agonal gyapjúanyagból, világos prémmel díszítve. A kabát szabása testhez simuló, felül puffos, alul keskeny ujjak, a

gallér és öv prémdíszítéssel. Anyagszükséglet: 3.40 m 130 cm széles diagonál anyagból.

J. 53050/51. Ruha és kabát kék gyapjú bouclé anyagból. Mindkettőt gazdagon tűzés díszíti. A kabát hossza háromnegyedes, felül bő, alul szűk ujjak, széles hajtókajú álló perzsa-gallér. A ruha díszje a gazdag tűzésen kívül a szimmetrikus berakás, az ízléses gallériképzés, mely alatt fehér mellényke van. Anyagszükséglet: a kabáthoz

3.40 m, a ruhához 3.30 m, mindkettő 130 cm széles anyagból.

J. 53052/53. Komplet ruha és kabát kék gyapjú georgette anyagból, fiatal leányok részére. A ruhát csikos jersey díszíti, széles gallér, derékon öv, szimmetrikus berakás, bő alj. A kabát szabása hasonló rávarrott székekkel, a kabát két gombbal zárul. Anyagszükséglet: a ruhához 3.75 m, a kabáthoz 3.60 m, mindkettő 130 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J.53096

J.53098

J.53097

J.53099

J. 53096. Fantázia kosztüm, színes, olcsó selyemből. Felsődalú dekoltázs, bő harangalj, a derékon széles sálban végződő barna öv. Anyagszükséglet 70 cm fehér, 1,75 m narancssárga, 4 m 35 cm sárga selyem. Mindegyik 80 cm széles anyagból.

J. 53097. Nápolyi kosztüm, fehér atlasz anyagból zöld boleróval és öv díszítéssel. Az aljon vörös virágok, a fejen kendőszerű sál, szintén nagy fes-

tett virágokkal díszítve, ugyancsak az öv is. A boleró fémdíszítéssel. Anyagszükséglet: 5,85 m fehér, 2,10 m zöld, mindkettő 80 cm széles anyagból.

J. 53098. Keleti kosztüm, változatos színekből összeállítva. A ruha színe világossárga, a boleró fekete, piros és ezüstös színnel élénkítve, széles vágott ujjak, amelyeket ezüstös kisebb-nagyobb

pöttyök díszítenek. Anyagszükséglet 3,70 m sárga, 1,85 m fekete, mindkettő 80 cm széles anyagból.
J. 53099. Skót kosztüm kockás selyem anyagból, fekete atlasz mellényke, nagy fehér gombokkal. Bugyos ujjak, a nyakon piros, széles selyem-sál csokorba kötve. Anyagszükséglet: 1,40 m fekete atlasz, 4,50 m kockás selyem, mindkettő 80 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 53100. Estélyi ruha fiatal leányok részére, aranybarna borkenyű crepp anyagból, sötétbarna, nehéz selyem díszítéssel. A ruha szabása alakhoz simuló, keskeny nyakkivágás, rövid pufos ujjak, az öv ugyanilyen nehéz selyemből, Harangalj. Anyagszükséglet: 4.75 m aranybarna, 60 cm barna anyag, mindkettő 100 cm széles anyagból.

J. 53101. Estélyi kabátka sötét selyemanyagból, széles, harangban végződő galér, mely elöl cso-

korban zárul. Anyagszükséglet: 2.20 m 100 cm széles anyagból.

J. 53102. Elegáns estélyi ruha, fekete vistra reverzibilis anyagból. A ruhát élénkítik a pirosszélű vállpántok és a esipőreszen alkalmazott fodor. Alakhoz simuló szabás, alul harangalj. Anyagszükséglet: 4.25 m fekete, 80 cm piros, mindkettő 100 cm széles anyagból.

J. 53103. Társasági ruha kék crepe-satin anyagból. A ruha felsőrése kabátkaszertien van ki-

képezve, a széles galér az ujjakat helyettesíti, derékon keskeny öv. Harangalj. Anyag zükséglet: 5.20 m 100 cm széles anyagból.

J. 53104. Estélyi ruha zöld tratt crepp anyagból. A ruha díszét harangaljon levő gazdag keskeny fodordíszítés képezi. A vállakon galierszerű ki-képezés, amely helyettesíti az ujjakat is. Derékon sötétbordó öv. Anyagszükséglet: 5.50 m 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

KÉK SOROK

IRJA: EGYED ZOLTÁN

Új esztendő! Mennyi reménység, mennyi hit, mennyi bizodalom köszönti az új esztendő ifjú hercegét: első bölcsőbeli napját, a régi koporsójánál. „Az ember a legprimítivebb állat, amely főleg reményből táplálkozik” — mondotta Ádám leszármazottairól egy kaján filozófus és ki merné állítani, hogy erre a mennyei táplálékra, a reményre, az emberségnek főleg ebben a kis országban lakó nyolcmilliónyi része — nincs jobban ráutalva, mint valaha?! Ha a remény nem élne bennünk, akkor minden második boltos becsukna, minden második orvos s mérnök kivándorolna, sok-sok bűzamező betetlen maradna — s a lapok legszomorúbb rovata a leghosszabbra növekednék... Nézzünk csak vissza az elmúlt esztendőre... illetve ne is nézzünk vissza. Az ember minden évben olyan boldogan hessegeti el az elmúlt év keserves emlékeit s annyi egygüű örömmel név előre a rózsaszínű bizonytalanságba... hogy aztán esztendő fordultával újra konstatálja, hogy bizony a legfrissebb év sem volt külön a többinél, az is csak újabb és mindig újabb boldogtalanságot, szomorúságot hozott — s mégis, mégis: újra csak bízik az új esztendőben...

Csak egy csudálatos: hogy bírja az emberség az eliramló évek egyre súlyosabb keresztjeit! Mintha mindenki — az egész emberség — hogy a „Kék sorok”-ban stilszerűek legyünk — csupa igazgatóból állna! Az új szezontól várunk mindig mindent!

Az élesztendő utolsó hónapjának első fele mutatta legészebben, hogy a magyar színházak kicsoda élethaldarcolt vívónak, nem is a jövőjükért — a jelenükért! Négy csukott színház köszöntötte karácsony havát, kazánjaikban elaludt a tűz, színpadaikon ki hűnytak a lámpák, amelyek az életket jelentik! A Király Színház, a Városi Színház, a Pesti Színház és a Kamaraszínház fogadta sötét kapukkal a fehér decembert, amely pedig legjobban hava a szezonnak: a karácsonyi ünnepek s a szilveszteri éj bevételei felérnek gyakran egy egész polgári hónap bevételével! Persze annyi eszük volt ezeknek is, hogy csak a karácsony előtti rossz hetekben tartottak zárva, az ünnepekre valamennyien kinyitáltak! Shaw-al kezdődött a hónap, a nagy köklér harmincéves „Caesar és Kleopatra”-jával, melynek előadásával a Vígyszínház igazgatójának, Jób Dánielnek legrégebb álma vált valóra! Még Gaál Franciska idejében (galambtojás idejében) készült már erre az előadásra Jób, akkor volt Kleopatrája, de nem volt Caesarja. Aztán nem volt sem Caesarja, sem Kleopatrája, majd Csorossal lett Caesarja és Ágai Irénnel Kleopatrája. Az előadás nem volt szerencsés. Ágai még éreltenek bizonyult ehhez a szerephez, zöld volt, mint a görög olajbogyó, csak a nagy karbunkulus szemei világítottak az egyiptomi sötétségből, mint a szent cicáké a Semiramis Hotel tetőtérteraszán. Csorost pedig — elhízt. Pocakja

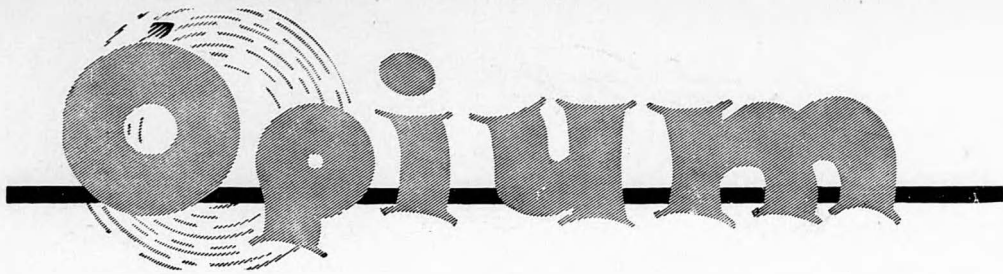
tekintélyét a színész semmiel sem támasztotta alá, a süldő gyermek s a tógás bandavezér flórtjében hinni nem lehetett — s így az egész előadás szomorúság hancurozása nyilvánodott. Kár volt a Jób Dani álmáért...

A többi színházban is volt bemutató, de szintén nem valami nagy eredménnyel és sikerrel. A Magyar Színház valami fantasztikus tanácsalansággal állandóan kifogja a legreménytelenebb akta-csomókat a színház irattárából s csodálkozva néz körül, ha premier után tátong a ház. Nincs dramaturgiája — Heltai Jenő dacára, úgy látszik — a Beöthy László híres, régi színházának, elvesztette a színház a szívét, a judiciumát! A közönség egy francia újdonságtól azt várja, amit a francia italtól, a francia pezsgőtől: szénsavat, vidámságot, habzó eszprít, pezsgő jókedvet! Ebben a méla, ökönygálás, angolból átültetett, félig francia — s Budapestre érkezett — félig magyar „vígjátékban” — úgy foszforeszkál az unalom, mint az olajfoltok a petróleum tetején, ha rájuk süt a nap. Lázár Mária, ez a szép, nagy darab nő, oroszlanfiruzás fejével, gólyalábszáraival, erőtikájával, amely abban merül ki, hogy egy jellegzetes mozdullal térdig felkapja szoknyarenyetegeit, mint a jupon-korszakban a sanzonettek — úgy látszik inkább a színházat érdeklí, mint a közönséget.

Sikere van Korcsmáros Nándor új darabjával viszont — a Nemzetinek. Ráfer. A vidám parasztdarabban új, élénk szín Füzess Anna alakítása, aki Rózsahegy Kálmán módos magyar viselete mellett kasznói élelkségek temperamentumával játssza a „füsti fecské”-nek nevezett falu dédai, az özeügy kéményseprónét, aki szerelmi spekulációiban elszámitva magát, végül is alaposan hoppon marad. Az orosz tehetségű Sugár kunkori kacsiasságát tapsoltuk meg, a fiatal Hosszú füstság, fenyeshajú cigányalakítását s a kis Pethes és Tapolczay józsi kabinefigurát...

Egy filmről is szóljanak a „Kék sorok”, — a „Cavalcade” címűről, amely a sorok irójának legnagyobb élménye s legboldogabb moziiban töltött estéje volt. Az első flm, amely nemcsak tekercekből, világításból, zőrejből és fotográfából áll! Az első flm, amelynek szíve, lelke, vérkeringése is van, — amely él, telezik, piheg, szenved, sír és mosolyog! Noël Coward, London 32 éves írószíniész bálványa írta a darabot, ő is rendezte egy fiatal angol rendezővel, Frank Lloydal együtt s a kontinens és Amerika könnyes szemekkel s elfűlő lélekzettel fogadta az emberség legutolsó, legkeserűesebb 30 esztendejének e megrázó balladáját! A „Cavalcade” az utolsó harminc esztendő apokaltikus vágatásáról számol be, arról a vágatásról, amely a világháborúig s a világháborún keresztül eddig a győtrő újesztendőig hurcolta az emberséget!

VI.

Maud éjszaka hirtelen felébredt. Valami nyugtalanság űzte el álmát, felrázta és kíméletlenül figyelmeztette, hogy nincs joga aludni, elintézetlen, veszedelmes kérdések várnak megoldásra.

Meggyújtotta az éjjeliszekrényen fekvő parányi kis villanylámpát, melyet könyveire illesztve szokott éjszakai olvasásainál használni, hogy férjét ne ébressze fel. A felvillanó fénysugár éppen elegendő volt, hogy rávilágítson vele a gyönyörű halványkék zafírra, melynek símára csiszolt lapjára egy galambbal játszó Ámor volt vésvé. A gyűrűbe foglalt értékes követ a búcsúnál kapta Reedertől ajándékba és akkor zavarában nem is vette még alaposabban szemügyre annak rajzát. Ámor és galamb!

A szerelem jelképei. Reeder bizonyára nem véletlenül választotta ki éppen ezt a gyűrűt. Így akarta tudomására hozni érzeit. Cselet szőtt, foglalkozott Mauddal, megindította az ostromot.

Nem lett volna szabad elfogadni!

Maud ijedten gondolt arra, hogy milyen ravaszul és lépésről-lépésre előre nyomuló tervszerűséggel próbálja Reeder behálózni. Előző este a bankjegyek lázas, idegkorbácsoló komédiájával szédítette, ma a drágakövek mámoros muzsikájával kábította. És mind a kétszer nagy értékeket kapott tőle. Úgyes, ártatlannak látszó, visszautasíthatatlan formában, de éppen ez a kigyószzerű simaság volt megdöbbenítő. Minden ajándék bizonyos melegebb kapcsolatot létesít ajándékozó és megajándékozott között és Maudnak nem lehettek kétségei afelől, micsoda érzések fűtik Reeder gavallériáját.

Nem mindenkitől lehet és szabad ajándékot elfogadni. Ha az ajándék mögött nem önzetlen szeretet, jóság, nagylelkűség, hanem önző cél bujkál, amikor csak leplezett fegyvere a sötét celnak: menekülünk tőle! Maud világosan érezte, hogy helytelenül cselekedett. Reeder minden burkolt közeledését vissza kellett volna utasítania és hogy mindezzel már egy kicsit elkészt. Elfogadta a pénzt, melyet segítségével nyert, a gyűrűt, melyet mosolyogva, a nagyvilági úr könnyed eleganciájával nyújtott át. És ez már egy kis bizalmas kapcsolatot létesített közöttük, melyről nem beszéltek, de azért mégis csak megvolt. Akitől ajándékot fogadunk el, feljogosítottuk, hogy melegebb, baráti hangot üthessen meg velünk szemben, belekapcsolódott a szűkebb környezetünkbe. A legjobb lenne mindent visszaadni!

De mit mondjon? Miért teszi ezt? Minden magyarázat súlyos sértés lenne.

Akkor hát a legokosabb: menekülni! Becsomagolni, hazautazni!

De mit szólna ehhez Harold, aki mindebből semmit sem gyanít és aki olyan gyerekesen örül a szabadságnak? És éppen ma mondta, hogy mennyire szüksége van Reeder barátságára!

Ha most felkeltené és elmondaná, hogy miféle aggodalmak gyötrik, Harold bizonyára végtelenül csodálkozna.

Kinevetné, talán komoly szemrehányást is tenne. Azt gondolná, hogy megőrült...

Borzasztó, hogy nem volt senki, akitől tanácsot kérhetett volna! Hogy az egyetlen ember, akihez életét ajánlta, ebben a kérdésben olyan messzire szakadt tőle. Maud sohasem hitte, hogy titka lehet férje előtt. Hogy olyan problémája akadhat, melyet nem tud és nem lehet férjének megmagyarázni. Soha semmiben nem volt közöttük nézeteltérés, titkolódzás, kölcsönösen imádták egymást. És most végzettszerűen eléjük toppant egy ember és a sziklaszilárdnak vélt pillérek, melyekre boldogságukat építették, egyszerre veszedelmesen inogni, reccsenni kezdtek...

Maud végigsímította homlokát. Nem rémlátások gyötrik? Miféle veszedelmek fenyegethetik? Hiszen mellette van Harold és változatlanul szeretik egymást. Nincs az az aranyzuhatag, hízeglő szó vagy erőszak, mellyel el lehetne tőle szakítani!

És mégis! Maud érezte, hogy baj van! Nem tudott volna nevet adni a láthatatlan rémnek, melynek közelségét csak ősi ősztönök rádiózták az agyába, de éppen titokzatossága és alattomosága tették ijesztővé. És elhatározta, hogy másnap feltétlenül és határozott formában éreztetni fogja Reederrel, hogy ő nem az a nő, akire hajtóvadászatot lehet rendezni.

Eloltotta a kis villanylámpát. De az imént erősen megvilágított drágakő még tovább fénylett a sötétben. Kísérteties, halvány fényben foszforeszkált. Az istenszobrok szemei világitanak ilyen rejtélyesen, titokkal terhes éjszakákon a hindu templomokban.

Maud riadtan tőltte el a gyűrűt, fejét a párnákba fúrta és aludni próbált.

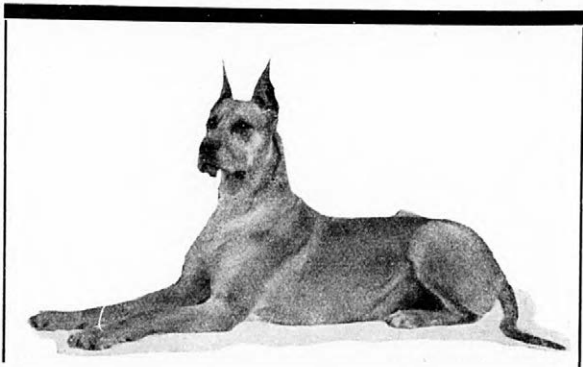
*

Reggel ismét rózsacsokrot hozott a szép kertészleány. A virágokon még remegett a harmat, édes, simogató illatot lehettek.

— A férjemmel együtt szedték? — kérdezte Maud.

A lány elpirult és nevetett.

— Igenis, nagyságos asszony! A monsieur azt mondja, hogy csak ő tudja, melyek a madame kedvenc rózsái!

Maud arra gondolt, hogy Harold bizonyára megcsipkedte a bájos arccsokát. Miért pirult el a lány?

És Maudban megint feldöbbsent a kérdés:

Csakugyan szereti őt Harold? Képtelen lenne megcsalni?

Valami nincsen rendben! Maud bizalma már korántsem volt olyan megrendíthetetlen, mint néhány nap előtt.

Óh, nem is ez a kis kertészleány volt a baj! De hogy Harold nem érezte meg, micsoda lelki válságba került! Hiszen akik nagyon szeretik egymást, azoknak észre kell venniük egymás kétségét, vergődését! Milyen indulatos, erőlesen utasította rendre, mikor nem akart látogatóba menni a yachtra! Valósággal kényszerítette! Csak a saját önző szempontjaira gondolt. Nem vizsgálta, nem érdekelte, hogy miféle félelmek, indulatok tartják vissza Reedertől!

A kert felől Franklin dr. jött jókedvűen.

— Halló, Maud! Már félórája várlak! Milyen szép vagy! Ezt a ruhádat még nem is láttam!

— Tetszeni akarok neked, Harold!

— Könnyű győzelem! Az ellenkezőjét sokkal nehezebb volna elérni!

Megcsókolták egymást és karöltve mentek a lépcsőn lefelé.

— Mialatt vártalak — mondotta Franklin —, nagyszerű mulatságot eszeltem ki! Benevezek a jövő heti motorcsónak-versenyre és már holnaptól kezdve komoly tréninget folytatok. Már hajnalban tanácskoztam az öreg Pierre-rel, aki esküszik, hogy a mi motorosunknál nincsen gyorsabb és biztosabb az egész kikötőben.

Maud nevetett.

— Hát ami a biztonságot illeti — jegyezte meg —, arról kissé különös tapasztalatot szereztem két nap előtt!

— Az más volt, szerelmem. Akkor konkurrenciát csináltál a motornak és természetesen te győztél. De a tréninget egyedül folytatom, mert a versenyszabályok szerint a csónakon csak a versenyző ülhet.

— Bolondság, Harold! Mi szükséged van néked sportgyőzelmekre?

— De ha örömet okoz! Ne haragudj, szívem, igazán nem mondhatod, hogy elhanyagolnak és nem vagyok veled eleget, de végre is, nekem is lehet egy kis egyéni szórakozásom. Hiszen mindössze napi egy-két órai elfoglaltságot jelent. Te azalatt olvasol, sétálsz, társaságot keresel...

— Nem fogok unatkozni, Harold. A mulatságodat sem irigylem. Csak éppen aggódom egy kicsit.

— Aggódsz? Miért?

— Minden verseny veszéllyel jár...

— Ugyan! A motorcsónak? Az autó — nem mondom — nekiszaladhat egy fának, árokba fordulhat, de a motorcsónak síma úton rohan, szabadon tartott sík pályán. A feladat: ki ér hamarabb a három órányira lévő Sellő sziklához? Tudod, mindig imádtam a sportot és már egészen berozsdásodom!... Halló, Mr. Reeder! Jó reggelt!

Csakugyan Reeder jött labdaverővel a kezében. Fehér teniszruhába volt öltözve.

— Remélem, lesz szerencsém egy kis teniszre? — kérdezte. — A gyógyszer, melyet tegnap rendelt, kedves doktor, valósággal megfiatalított. Szükségét érzem egy kis mozgásnak!

Maud tudta, hogy Reeder hazudik. Nem is csináltatta meg a gyógyszert, nem is volt beteg, őt akarta látni. És most is miatta jött.

Reeder úgy tett, mintha alig vette volna észre. A kéz-

csók és üdvözlés után csak Franklinnal csevegett. Politikai és gazdasági kérdéseket feszegettek. Maud remegett az izgalomtól. Gyűlölte Reedert és félt tőle. Olyan rosszul és szórakozottan játszott, hogy a férje csodálkozva jegyezte meg:

— Mi lett, Maud? Még sohasem játszottál ennyire rosszul!

— Óh, hiszen én is nagyon gyenge játékos vagyok! — sietett Maud védelmére Reeder. — Bizonyára udvarias-ságból nem akarja éreztetni a fölényét!

A szálloda egyik boya érkezett rohanva a pályára.

— Doktor Franklin! — kiáltotta.

— Mi kell? Itt vagyok! — fordult feléje csodálkozva az orvos.

— Kérem, doktor úr — lihegte a gyermek —, az egyik vendégünk nagyon rosszul lett, a szálloda orvosa nincs jelen, nagyon kérjük, tessék gyorsan jönni!

Franklin letette a labdaverőt.

— Bocsánat — mondotta —, remélem, néhány perc múlva visszajöhetek. Addig folytassák kettesben. Maud-nek nem árt egy kis tréning!

És elsietett a boy-jal.

Maud nem tudott uralkodni magán. Szinte magánkívül fordult Reederhez.

— Ezt ön csinálta!... A maga műve volt! — kiáltotta hisztériásan.

— Nem értem, mire gondol. — döbbsent meg a férfi.

— Maga hívatta el, a maga ötlete... senki sem beteg!

Reeder egy pillanatig meghökkenve nézett farkasszemet Mauddal, azután elmosolyodott.

— És ha így lenne? — kérdezte, miközben élesen Maudra nézett.

— Ez vakmerőség! Ehhez nincsen joga!

— Van jogom hozzá, Mrs. Franklin!

— És ki adta ezt meg önnek?

— A szerelmem! Mert szeretem magát! Hát csakugyan... én kértem meg egyik emberemet, hogy költözzön a szállodába, játssza meg a beteget, hívassa a férjét. Nem tudok hazudni, nyílt kártyákkal játszom. Négyszemközött akartam maradni magával. Meg kellett mondanom, hogy szeretem...

Maud egy kissé visszanyerte hidegvérét. Sápadt volt, a szeme lázasan csillogott.

— Mr. Reeder — mondotta —, köszönöm, hogy őszinte volt. Csakugyan az a legjobb, ha őszintén beszélünk erről. Vegye tudomásul, hogy amit mondott, mélyen sért. Mit gondol rólam? Tudja, hogy férjes asszony vagyok. És szeretem az uramat. Engem nem sédít el a

gazdagsága. Senki és semmi nem szakíthat el a férjemtől! Reeder meghajolt.

— Nagyon sajnálom — mondotta alázatos, bocsánatkérő hangon —, hogy megbántottam. De hiszen az, hogy szeretünk valakit, nem lehet sértő. Igérem, hogy nem beszélek erről többet!... De ezt és ennyit meg kellett mondanom, hiszen a találkozásunk olyan volt, mint a villámcsapás. Felborította az életemet, a lelkem egyensúlyát. Ezt meg kellett mondanom, mert nem is tagadhattam, tudom, hogy megérezte, mi dúl bennem. Mindenemet odaadnám azért, hogy a magaménak nevezhessem.

— Ha így beszél, akkor mi ketten soha többé nem találkozunk. Még ma este ráveszem a férjemet, hogy utazzunk el!

— Ezt nem szabad megtennie! Nem érdemlem meg! Azt akarja, hogy valami ostobaságot kövessék el? — Fenyegyet?

— Könyörgök! Igérem, hogy soha, egyetlen szóval sem teszek többé célzást érzéseimre. Csak a figyelmes, jó barátjuk szeretnék lenni! Ez ellen nem lehet kifogása!

Maud felemelte a fejét. Szemében könny csillogott.

— Én már annyit szenvedtem életemben! Semmire nincsen nagyobb szükségem, mint jóbarátokra. Ha valóban az tudna lenni...

— Adjon rá módot, hogy meggyőzzem erről!

— Jó! Fogjunk kezét és felejtjük el ezt a csúnya, zavaró epizódot!

Franklin jött visszafelé.

— Idegroham volt! — mondotta. — A fickó egész éjjel mulatott és reggel valami kellemetlensége akadt, amitől felizgult. Altatót adtam be neki, mire felébred, semmi baja nem lesz! Apropos, Mr. Reeder, mit szól az ötlettemhez? Részt akarok venni a motorversenyen. Reeder lelkesen helyeselt.

— A yachtonom fogom kísérni a verseny közben! Természetesen a nagyságos asszony is a fedélzeten lesz. Hátha ismét ki kell halászunk férjét a tengerből... A hangulat megenyhült, mintha elvonult volna a láthatatlan viharfelleg, melynek nyomasztó atmoszféráját szorongva érezték mind a hárman. Jókedvűen töltötték a délelőttöt, együtt vonultak a strandra és hatalmas gumilabdával dobálóztak. Reeder, mintha kicserélték volna, szinte állandóan Franklinnal foglalkozott, ha pedig elkerülhetetlen volt, hogy Mauddal is beszéljen, udvarias, hűvös és tartózkodó volt. Maud aggodalma elszlott. Most már határozottan rokonszenvesnek találta Reedert. Tetszett neki, hogy ennyire tud uralkodni magán. Hiszen jól tudta, hogy a látszólag közömbös visel-

kedés kicsoda izzó érzéseket takar. És nincsen a világon olyan nő, aki ne örülne annak, ha egy férfinak tetszik.

*

De Maud súlyosan tévedett. Reeder nem az a férfi volt, aki szép szavakért, szánalomból, vagy úri gondolkozásból lemond a nőről, aki tetszik neki. Komor, rossz hangulatban érkezett a yachtra, a mosoly abban a pillanatban eltűnt arcáról, mikor Franklinéktól elbúcsúzott.

Szobájába zárkózott és terveket szőtt. Volt egy makacsul visszatérő ötlete. A motorversenyen, amikor Maud férje nélkül lesz a yachton, elrabolja. A yacht motorjai kitudnók, ha teljes gözzel halad, semmiféle hajó nem éri el. És Reeder számos olyan rejtett öbölt, apró szigetet ismert, ahol nyomtalanul eltűnhetne az üldözők elől.

De bármennyire csábítóan látszott az ötlet, lesújtó feketeségben rajzottak fel nyomában az ellenérvek. Ha el is rabolja Maudot, nem ér célt. Ezt a nőt semmiféle fenyegetés, csel, ígéret nem törí meg. Inkább öngyilkos lesz, de nem adja meg magát. Gyűlölet és utálat füténé minden szavát és mozdulatát. Nem, ilyen együttlétért nem érdemes vállalni az elfogatás kockázatát, tönkre tenni vállalatát, üldözött vaddá lenni az egész világon! Más megoldást kell találni!

De mi legyen az?

Minél tovább gondolkozott Reeder, annál világosabb lett előtte, hogy a legnagyobb, legyőzhetetlennek látszó akadály: Franklin!

Ameddig a férj él, Maud kitart mellette. Az asszony reggel mondott szavai nem hagynak kétséget efelől.

Reeder felemelte az asztalán álló házi telefon kagylóját.

— Joeval akarok beszélni! — mondotta.

Arca sötét volt és elszánt. Már tudta, hogy mit kell tennie.

Joe belépett. Arca borotvátalan volt, a szeme gyűlölettel világított. Úgy nézett Reederre, mintha torkon akarná ragadni.

— Remélem — mondotta —, meggondoltad magad és belátod, hogy igazságtalan voltál hozzám, John! A fickók mind röhögnek rajtam és félek, hogy behajítom valamelyiket a tengerbe. Te jól tudod, kapitány, hogy mindenemet elvesztettem, hűséges kutyaként szolgáltalak. Miért büntetsz azért, mert balszerencsém volt? Miért alázol meg ennyire a többiek előtt, akik a cipőm sarkáig sem érnek fel?

— Joe — válaszolt Reeder —, magam is gondolkoztam a dolgon és azt hiszem, valóban túlszigorú voltam hozzád. Igazad volt, nem téged kell büntetnem, hanem a bűnösöket!

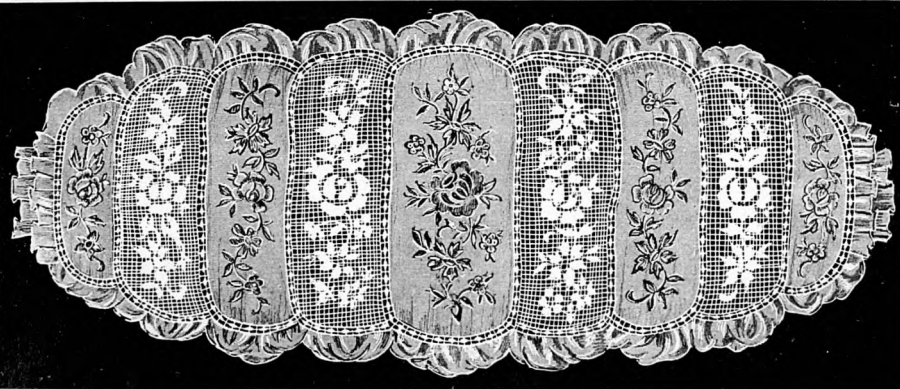
Joe — mintha villanyütés érte volna — megrázkódott, arcán boldog öröm és elragadtatás tükröződött és ujjongva rázta meg Reeder kezét.

— Köszönöm, John!

— kiáltotta — tudtam, hogy nem hagyod cserben legjobb cimborádat. Beszélj, mit tegyek?

— A férfit kell megölnöd! — mondotta sötéten Reeder.

— Légy nyugodt, ezáltal nem fog célt téveszteni a revolverem! Még ma éjjel meglessem, ha sétálni mennek, vagy hazatérnek.

Reeder a fejét rázta.

— Ostobaság! A legkisebb kockázatot sem szabad vállalnunk. Az asszony tudja, hogy szeretem. És megmondta, hogy amíg a férje él, nem lesz az enyém. Ha Franklint megölik, az asszony azonnal gyanakodni fog, hogy én tettem el láb alól...

— Ném értem! Akkor hát mit tegyek!?

— Úgy kell meghalnia, mintha öngyilkos lett volna... vagy mintha véletlen baleset érte volna! Lezuhant az erkélyről... felrobbant az autója...

— Van autója?

— Igen... de ez mégsem jó! Mindig kettesben megy a feleségével. És az asszony hajszalának sem szabad meggömbölnie. Ezt jól jegezd meg, Joe. Az életteddel játszol, ha nem engedelmessz!

— Jó! — dörmögte Joe. — Majd kitalálok valami mást. Kilesem a szokásait, megfigyelem, hogy mikor van egyedül!

Reeder hirtelen felugrott. Olyan heves, izgatott mozdulattal lökte ki maga alól a széket, hogy az felborult és Joe elképedve nézett rá.

— Igazad van! — kiáltotta. — Amikor egyedül van! Hiszen ez nagyszerű!

Az ujjaival csettintett, fel és alá rohat a szobában, mint aki lázas gyorsasággal gondolkozik egy terven...

— Te műszerész voltál valamikor — fordult egyszerre Joehoz —, értesz még valamit egykori mesterségedhez? — Mit kellene megcsinálnom?

— Egy pokolgépet. Egy hádogszelencét, amelyet megtöltünk dinamittal és a kellő pillanatban robban fel... Joe arra széles mosolyra nyult.

— Gyerekjáték! — mondotta. — Csak a rügókat és óraszerkezetet kell valamelyik környékbeli városban megvásárolnom.

— Holnap Párizsba indulsz autón. Megveszed a szükséges alkatrészeket...

— A hálószobáját robbantjuk fel?

— Nem. Hanem a motorcsónakját. A férfi naponta

egyedül tölt néhány órát a tengeren. Versenyre tréniroz. A csónakja az alsó kikötőben áll. Majd megmutatom, hogy melyik az. A többi a te dolgod!...

Joe szeme félelmesen csillogott:

— Bizzad rám! Ezzel a fickóval le akarok számolni!

*

Hajnali három óra volt.

A fürdőtelep mély álmát aludta. Az eget könnyű felhők borították, az eső csepergett. Még sötét volt.

A villák alatt, a fák és pálmák mögé húzóva, fekete-köpenyes férfi surrant a kikötő felé. Horgászó bot és a halak szállítására szolgáló bádogdoboz volt nála. Hajnalban kelő békés angolnak látszott, aki a szürkületben indul horgászni. Tapasztalt halászok tudják, hogy a napfelkelte előtti órák a legalkalmasabbak a halfogásra.

A kikötő teljesen csendes, kihalt volt. Néha felbukkant egy-egy parti ór egyenruhás alakja, aki azonban ügyet sem vetett a szenvedélyes horgászra.

A fekete körgalléros férfi szilárd léptekkel indult a part felé, ahol habozás nélkül beszállt az egyik csónakba és néhány evezőcsapással ellődította. Kivette a horgát, de ügylátszott, hogy sehogyssem tud kényelmesen elhelyezkedni. Csónakja éppen egy motorcsónak mellett állt. A szenvedélyes halász gondolkodás nélkül felmászott a motorosra, orrára ült, lábát a vízbe lógatta, pipára gyujtott és kidobta a horgot. Úgy látszik, szerencséje volt, mert hamarosan kihúzta a horgot, azután a motoros fenekére hajolt, mintha ott keresné bádogdobozát, amelybe a halat akarta elrejtetni. De közben nagy óvatossággal a halak kisebb dobozt húzott ki köpenye alól.

Felhúzott egy rügós szerkezetet és azután ezt a dobozt szépen becsúszta a motoros gépházába. A deszkapadló alá csúszta. Ott ugyan nem találja meg senki.

Azután, mint aki mégis meggondolta magát, visszamászott a saját csónakjára. Az eső hevesebben kezdett zuhogni. Horgászunk összevonta köpenyét és mint aki megunt a mulatságot, visszavezett a partra, kiugrott a csónakból és eltűnt az éjszakában.

(Folytatjuk)

VILÁGPANORÁMA

A hataszendős óceánutas

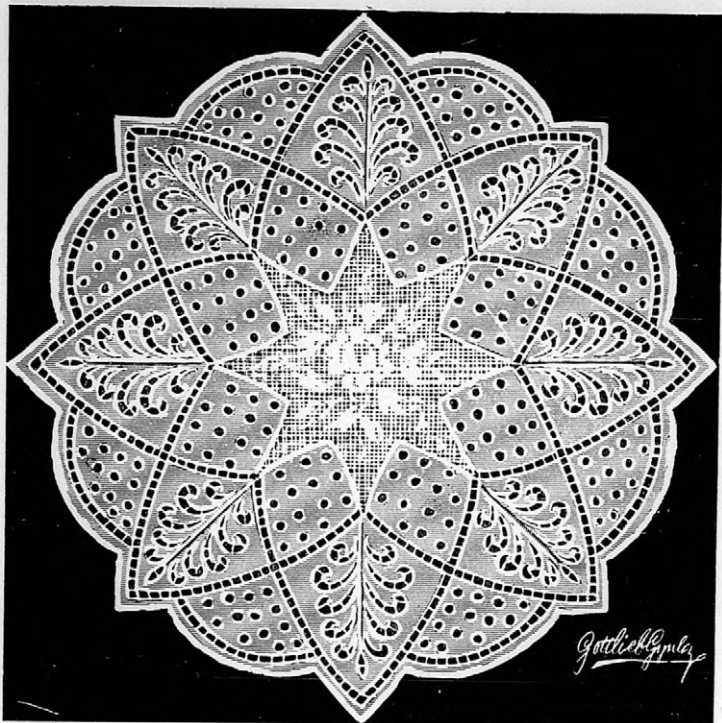
A legutóbb Singaporeból Liverpoolba érkező gőzhajónak legkedvesebb és legaranyosabb utasa egy hat esztendőes fiúcska volt, aki egészen egyedül, kis macskája társaságában, vállalkozott erre a nagy útra. A fiúcska neve **Richard Lesly** és az elmúlt év folyamán elvesztette a szüleit. Édesanyja vakbélgyulladásban halt meg, apja pedig: John Lesly kereskedő, június hónapban a válságos gazdasági helyzet miatt öngyilkosságot követett el. A kis Richard egyedül maradt és idegenek jószívűségére szorult. Sajnos, édesapja üzletének felszámolása után nem maradt más, mint adósság. Szerencsére az angliai Brighton városában még éltek a kislíú nagyszülei, akik hajlandók voltak arra, hogy az árvát magukhoz vegyék. Richard Lesly tehát, kis macskájával együtt hajóra ült, az egyik steward felügyeletére bízva. A jókedvű, élénk fiúcska rövidesen minden utas és az egész személyzet kedvence lett a hajón. Egész nap ide-oda szaladgált a fedélzeten, macskájával a hóna alatt és minden iránt hallatlan mértékben érdeklődött. Legszívesebben a kormányos mellett üldögélt és bár ebbe a helyiségbe az utasoknak tilos a bemenet, a kis Richárddal kivételt tettek. Amikor a hajó kikötött Liverpool kikötőjében, a kis fiú érzékeny búcsút vett a barátjaitól. Aztán — nagyszüleinek megrökö-

nyödésére — mindenkit, de még a legkisebb matrózinást is meginvitálta nagyszülei brightoni villájába.

A fürdőszoba, mint — „safe”

Mrs. Gordon West, az angol társaság egy előkelő tagjának éjfélutójában érkezett meg a vonata Albánia egyik városába. Amikor kiszállt, tizenhárom férfi rohanta meg és mind a tizenhárom, illő tiszteletdíj ellenében, a szállóba akarta vinni kis kizsitáskáját. Mrs. West nem tudott dönteni, hogy melyiknek adja oda és ezért inkább maga vitte, aminek az lett a következménye, hogy a szállóigazgató vezető útján mind a tizenhárom férfi szidalmazta őt fukarsága miatt. Minthogy pedig ott tartózkodása alatt kisebb-nagyobb kirándulásokra őhajtott tenni, szerette volna, ha táskája, amelyben jelentékeny pénz is volt, biztos helyre és megbízható őrizet alá kerül. Éppen ezért a szálló igazgatójának adta át. Az igazgató széles gesztusok közben megesküdött, hogy jobban fog vigyázni a táskára, mint a tulajdon életére. Amikor aztán Mrs. West egy hét múlva visszaérkezett és a táskáját kérte, a szálló igazgatója a — fürdőszoba kádjá alól húzta ki azt. Az angol hölgy nem kis mértékben csodálkozott el a meglehetősen könnyelmű megőrzési mód fölött. A szálló igazgatója azonban mosolygott: — Gospoda, ez a legbiztosabb hely az egész szállóban! Egy fürdés ugyanis öt schillingbe kerül és ezért még a fürdőszoba közelébe se merészkedik senki...

Riseliő-asztalközép

Gottlieb rajza

Hasznos tudnivalók

Hecsedli magját kieszadjuk, megszáritjuk és hasznos teát főzhetünk belőle. Különösebben ajánlható ezen tea *vesebajban* szenvedőknek.

Szönyeg széle könnyen felkunkorodik, simára úgy tehetjük, ha a balfelét ennyvel megkenjük. A padlót megvédi, ha ujságpapírt helyezünk alá.

Káposztát gyorsan savanyíthatunk, ha pár kanál aludttejet öntünk rá.

Régi aranytárgyak és gyűrűk újra fényesek és ragyogók lesznek, ha glicerinnel jól átdörzsöljük, utána szappanos vízzel lemosva, szarvasbőrrel leszárítjuk.

Férfi kalapot a zsírosodástól úgy lehet megóvni, ha használat előtt a belső karima alá pár réteg keskenyre vágott itatóst helyezünk.

Ha a pecsenye odaég (hisz ez előfordul!), nem kell kétségbe esni — gyorsan le a tűzről és úgy, ahogy van, fedővel együtt beállítani egy nagy hideg vízzel telt edénybe. Az égett illat a lábas aljára húzódik. A húst azután kivesszük és új mártással elkészítve megmentjük. *Böhmer Alexanderné*

Gondúzó

Kínai logika

Egy előkelő úrnak évek óta kínai szakácsa van. Egy szép napon, egy különösen jóízű ebéd után, elhatározta, hogy kedvenc alkalmazottjának fizetését fölemeli.

Amikor a kínai szakács értesül a magasabb fizetéséről, hihetetlen mértékben elcsodálkozik.

— De hát miért fizet nekem most többet, kedves uram? — kérdezi úrvariassággal.

— Mert maga kitűnő szakács, — feleli mosolyogva az előkelő úr.

— Ó, — ráncolja össze homlokát a kínai szakács, — de hisz így engem ön éveken keresztül megrövidített és megcsalt!...

Szakkifejezés

Egy hivatalos jelentésben olvastuk a következőket:

—...Ha pedig az egész ország valamennyi téglagyárának termelését összeadja, körülbelül évi 3 milliárd darab teljesítményről beszélhetünk. Ezek szerint a lakosság minden fejére tehát körülbelül 50 tégladarab esik...

Vendéglőben

— Nagyságos uram, — ajánlja a pincér, — a mi páratlan specialitásunk: a csiga!

— Tudom, — feleli a vendég. — A multkor is, úgy vettem észre, az szolgált ki engem...

A majmok nyelve

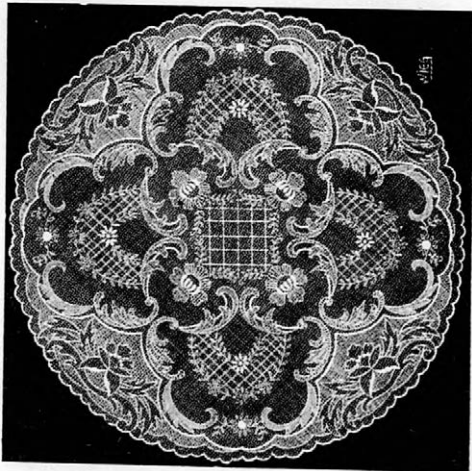
Garner, angol természettudós, 1890-ben bezárta magát a kongói őserdőben egy óriási ketreche, hogy az ott tartózkodó majmok, gorillák és csimpánzok nyelvét tanulmányozza. Az eredményről vastag könyvben számolt be, amely 1892-ben jelent meg és egész Amerikában nagy feltűnést keltett. Ennek hatása alatt *Bouton* természettudós, a bordeauxi egyetem professzora, 1908-ban hasonlóképpen bezárta magát egy ketreche a hátsóindiai őserdőben, hogy egy indomalaji majomcsoport: a gibbon-majmok nyelvét tanulmányozza.

A majmok nyelve egyszerűtagú nyelv. Nagyon hasonlít az Afrika belsejében élő néger törzsek nyelvéhez. A magasabbrendű, úgynevezett emberformájú majmoknál már logikus nyelvről is beszélhetünk. Olyasfélérel, amilyen az ősember nyelve lehetett a történelemelőtti korszakban. Az angol és francia tudós munkáját aztán kiegészítette *W. Koehler*, német tanár, 1920-ban. „A magasabbrendű majmok intelligenciájá”-ról szóló hatalmas tanulmányában. Az emberhez legközelebb álló majom, *Koehler* szerint, nem a gibbon, hanem a csimpánz. *Teneriffá*-ban nagyon sok csimpánzt tanulmányozott és megállapította, hogy nem csupán pszichológiai különbségekkel, hanem határozottan egyéni tulajdonságokkal is rendelkeznek.

Ilyen például a részvét érzése. Amikor ugyanis a híres „Konzul” nevű majom megbetegedett, a „Rona” nevű csimpánz-nő nagyon szomorú lett, egyetlen pillanatra sem hagyta magára, sőt a beteg majom fejét az ölébe fektette, hogy simogathassa. De éppen úgy megvan bennük a társaság, vagy a szolidaritás érzése, amely feltűnően megmutatkozik, ha egy majomcsoport veszélybe kerül. *Koehler* tanár beszámoló arról, hogy amikor az egyik csimpánzot meg akarta büntetni, a többiek félelmetesen üvöltöni kezdtek, sőt a „Konzul” felemelt karokkal rohant feléje. Ezenkívül a csimpánzok, mint általában a vad népek, félnek az előtűik még ismeretlen és szokatlan dolgoktól. Egy ökrös szekér, vagy egy autó olyan ijedelmet tud ébreszteni, hogy futva menekülnek.

De — és ezt mind a három tudós egyformán állítja — a nőnemű csimpánzokban még az emberi féltékenység érzése is fölismerhető. Egyéb-ként az emberi szokások nagy részét eltanulták az embertől. A csókot éppúgy, mint az üdvözlés külső formáit. Amikor azonban énekszóval akarta szórakoztatni *Koehler* tanár a csimpánzait, rémülten elszaladtak.

Mert az emberi hang a majmok számára kellemtelen, érthetetlen és élvezhetetlen. A három természettudós a majmok egyszerűtagú nyelvét megtanulta, de a majom még csak hallani sem akarja az emberi hangot és emberi beszédet.

Tüll asztalterítő

Wieg Testvérek terve

HOL SZORIT A CIPŐ

Nem igen akad nő, aki erre a kérdésre beismerő feleletet adna. Titokban és észrevétlenül egy röpke pillanatra leveszi ugyan a cipőjét, hogy a láb a pihenés jótékony hatását élvezze. A következő pillanatban azonban az égő és fájó lábat újra belekényszeríti a borzalmas, de szép és elegáns szorítóba.

— Szorít a cipő? — kérdi valaki részvétellel. A felelet azonban mindig ez:

— O, szó sincs róla! Egyenesen kényelmes. Csak nem képzeli, hogy szorít!

Mert az emberek — és most már nemcsak a nők — hiúk a láb kicsiségére, büszkék divatos új cipőjükre és eltitkolják, letagadják fájdalmukat. A nők e tekintetben egyenesen hősök. A legnagyobb fájdalom dacára is mosolygó arccal, egyesek testtartással mennek tovább. Nincs olyan ember, aki észrevenné, hogy a cipő szorítja őt. Igen, a szó erre is képesek! Senkinek nem szabad megtudnia a valóságot! A fájdalmat mélyen magukba rejtik és a legnagyobb kínban is képesek mosolyogni. Eltitkolják, letagadják, ha az élet ütött súlyos sebet rajtuk és még akkor is képesek revetni, amikor a szívük vérzik. Minden nőben van valami mártír-hajlandóság, de azért egyáltalán nem akarnak mártirokká válni. Erős a bizalmuk és hitük a jobb elkövetésében tántoríthatatlan. Talán egyetlen pillanatra átengedik magukat a fájdalomnak, de aztán újra büszkén és biztosan állnak a lábaikon.

Minden házasságban előfordulnak keserűséggel teleített órák. A két ember közé, akik eddig azt hitték, hogy megérik egymást, hirtelen elválasztó fal emelkedik. Valami szót ejt ki az egyik és a másik önmagától keserűen kérli: ez az a valaki, akit valamikor annyira szerettem?... Szóval: szorít a cipő! De ezen egy kis jóakarattal lehet segíteni. Csak egy kis jószándék és egy kevés idő kell, hogy a fáj-

dalmat kipihenjék. Hogy összeszedjék magukat... hogy újra megtalálják egymást... és akkor minden rendbejön. Ha azonban azt is tudnák, hogy — hol szorít a cipő, akkor már nem lehetne segíteni... Egyetlen pillanatra lehúzzuk a cipőt — föllelékszünk, jól érezzük magunkat és folytathatjuk az utat. Tánclonk, jókedvűen beszélgetünk, sőt még a kirándulást sem hagyjuk abba, ha néha, pillanatokra felrissülést találhatunk. Épp így vagyunk minden érzésünkkel. Ne feledjük el: a cipőt kell lehúzni, hogy ne érezzük a fájdalmat. A cipőt kell lehúzni — az okot kell eltávolítani...

Az is jó eredménnyel járhat, ha kaptafára verjük a cipőt. Különösen, ha puha bőrből készült. De vannak kemény és rosszakarátú cipők is, amelyek a kaptafának is ellenszegülnek. Itt csak az használ, ha elhajítjuk őket. Vannak ilyen cipők — és vannak ilyen érzések is...

De olyan eset is van, amikor jót tesz, ha szorít a cipő.

Egy szegény leány szívét egyszer olyan fájdalom érte, olyan végtelen fájdalom, hogy azt hitte, soha nem fog megszűnni ez a gyötrelme. Szegény teremtés nem tudta, hogy mit kezdjen önmagával és végtelen fájdalomával. Nem látott kivezető utat, nem látott menekülést.

Ekkor felhúzta nagyon szűk, új cipőjét és hosszú sétára indult. A cipő nem csupán szorította, hanem egyenesen égette a lábát. Annyira szorította és annyira égette, hogy lelkének végtelen fájdalmát egészen elfelejtette.

Aldás és jótétemény volt az a szűk cipő. Enélkül szegény leány belepusztult volna lelki fájdalmába.

Az égető testi kín azonban észretérítette és ráeszméltette, hogy ehhez képest be-képzelt lelki gyötrelme csak jelentéktelenség...

HUMOR

A házasságközvetítő elviszi a fiatalembert egy családhoz háztűznézőbe. A vacsora jó, a lány szép és a fiatalember tetszik az öreg családfőnek.

Vacsora után a leány apja, a fiatalember és a házasságközvetítő visszavonulnak, hogy a továbbiakat megbeszéljék.

— Hát aztán miből él maga, fiatalember? — kérdezi az apa.

— Van egy kis üzletem.

— Mit kis üzlete, — harsogja a házasságközvetítő, — egy nagy gyára van 40 hivatalnokkal és háromszáz munkással.

— Na és van-e autója? — érdeklődik az apa.

— Van egy kis tragacsom.

— Mit kis tragacsa, — szavalja a házasságközvetítő, — egy Pakardja és egy Mercedese van.

A fiatalember ebben a pillanatban elköhintette magát.

— Maga köhög? — kérdezi az apa.

— Egy kicsit.

— Mit egy kicsit, — ordítja a házasságközvetítő, — az éjjel úgy köhögött, hogy az egész szállodát felverte almából.

*

Kurta elmegy Rövidhez és három hónapra tíz pengőt kér kölcsön. Rövid meg van győ-

zödve, hogy a pénzt soha nem látja, de gondolja: vigye ördög és ad neki.

Három hónap múlva Kurta pontosan megjelenik és Rövid legnagyobb csodálkozására kamatostul visszafizeti a tíz pengőt.

Néhány napra rá Kurta újra eljön és megint kölcsönkér tíz pengőt három hónapra.

— Nem adok, — mondja határozottan Rövid.

— Nem adsz? — csodálkozik Kurta. — De hiszen multkor pontosan meghoztam a pénzt. Most miért nem adsz?

— Azért, — feleli Rövid, — mert másodszor már nem hagyom magam becsapni.

János gazda felesége türelemmel várja haza a kocsmából az urát. Odaszól az Andris gyerekeknek:

— Nézz csak ki, fiam, az utcára, nem jön-e még az idesapád?

A gyerek kiszalad és pár perc múlva lelkesen rohan befelé:

— Idesanyám, gyűn már!

— Melyik oldalon? — kérdezi aggódva az asszony.

— Mind a két oldalon.

*

— Papa, kérem, mit jelent az, hogy egy hír kacsa?

— Ha például az áll egy újságban, hogy egy tarka tehénnek öt borja lett, akkor abból az öt borjúból csak egy a borjú, a többi négy kacsa.

*

Imre és Péter találkoznak az utcán.

— Tyű, te Péter, — mondja Imre — már egy éve nem láttalak és ha nem lenne veled a tavaly nálad felejtett esernyőm, meg sem ismertelek volna.

*

Egy asszony az erősen kamaszkorban levő fiával felszáll a villamosra. Jön a kalauz, az asszony egy átszállót és egy gyerekjegyet kér. A kalauz végigméri a fiút, aztán megkérdezi tőle:

— Hány éves vagy, kisfiú?

— Nemsokára hat lesznek, — feleli a fiú.

— Nemsokára? Mikor?

— Ha már leszáltram a villamosról.

A TÁRSASÁGBÓL

Búcsú az ó-évtől:

Nem baj, hogy elmúltál, nem sírok utánad — nem voltál vig öröm, hanem csak búbanat — nem voltál jó hozzám, de inkább goromba — sok örömt kevertél savanyú boromba — a napot pergettél kegyetlen kezdeddel — közben sok szép álom, reményem veszett el — nem baj, hogy véged van, s eltűnsz a semmibe — új évbe reménnyel lehet már menni be — agyó, ó-esztendő, el foglak feledni — mostantól az újat fogom már szeretni — keblemre ölelem az újat, a szeret — a jövő 1934-et — ó-év, ne haragudj: hűtelen nem vagyok — de egyet most néked mégis bevallhatok — csak rosszat hoztál, bár ígértél sok szépet — te csaltál meg engem, nem pedig én téged!

Ezután az aktuális makáma után kötelező ígéretet teszek Nagybájos Asszonyomnak, hogy az új évben minden beszámolómat valami vidám történettel fogom elkezdni. Mert rendületlenül hiszek abban, hogy az új esztendő nagyon sok örömet és vigasztalást fog mindnyájunknak nyújtani. Ehhez ragaszkodva, máris egy derűs dolgot mondok el, aminek külön érdekessége az, hogy valóban meg is történt Pesten.

Egy nagykereskedő nem éppen gyönyörű leányát, apánazzsal és hatalmas örökség reményében, feleségül vette egy ismert fiatal fővárosi ügyvéd. A mézes-hetek elmúltával, a házasság második hónapjától kezdve a fiatal férj állandóan szapulta apósa előtt a feleségét. Egy darabig csak hallgatta az após, aztán úni kezdte a dolgot és így szólt: — Neked, édes fiam, mindenben teljesen igazod van. Ha még egyszer okot ad a panaszra a leányom, kijelentem neked, hogy közjegyzői okiratban ki fogom taadni minden örökségből!... A fiatal férj lehorgasztotta az orrát és ettől kezdve soha többé egy szóval se merete szapulni a feleségét, a szigorú após előtt...

Beszámoló:

A szegedi Ferenc József Tudományegyetem tanácsa a bölcsészettudományok tiszteletbeli doktorává avatta Wagner János ny. tanítóképzőintézeti főigazgatót. — Keller Oszkárt, a keszthelyi gazd. akadémia tanárát, a kiváló természettudóst, 25 éves szolgálati jubileuma alkalmából meleg ünnepségekben részesítették kollégái és tisztelői. — A Ferenc József jubileumi alapítvány szobrászati díját Vilt Tibor, a fiatal szobrászművész nyerte meg, huszonhét pályázó közül. — A megérdemelt siker és lelkes ünnepség jegyében zajlott le az olaszok reprezentatív zongoraművésznének: Carlo Zecchi-nek zongoraestje, aki két esztendőre amerikai és európai turné után látogatott el Budapestre. — A zene barátainak őszinte élvezetet nyújtott Haydn világhíres «Évszakok oratóriuma»-nak előadása, Halász Gitta, Székelyhidyi és Kálmán operaházi művészek nagyszerű interpretálásában. — A Budai Szépművészeti Társulat keretében Wágner Géza műalkotásaiból rendezett Balatoni Tálalatról a legőszintébb elismerés hangján számolok be. Ez a tálalás újabb és megérdemelt babérokat hozott a kiváló művészeknek.

Estélyek, teák:

Az International High Life minden hétfő délután a Bristol-szálló sárgatermében, a berlini és párizsi Sprachklubok mintájára nemzetközi teákat rendezett, amelyek a társadalom és közélet élkelőségei jelentek meg. A teákon magyar, német, francia, angol, olasz, svéd és eszperantó társalgási asztalok voltak. — Elkelő közönség jelenlétében és kitűnő hangulatban zajlott le a Budapesti Egyetemi Atlétikai Club teaestje, a Pannónia-szálló összes termeiben. — A budai úri társaságok kedélyes teadélutánjait, az úgynevezett «skót-teákat», minden csütörtökön rendezik a Hadik-tavernában, ifj. Buday Gábor és Fabinay György rendezésében, vitéz Galánthay Glock Tivadar tábornok és Gergelyffy Gábor, a népszerű dalköltő elnöklete alatt. — Kitűnően sikerült a Zeneművészeti Főiskola segítő-egyesületének teaestje a Fészek-Klub összes helyiségeiben, Laurisn Miklós tanárnök rendezésében. — Elkelő közönség jelent meg a Bristol-szállóban rendezett Felvidéki-teán, valamint az Úgyvédjelöltek Országos Szövetségének budapesti kerülete által a Bristol-szálló különtermében rendezett Patvarista-teán. — A Budapesti Egyetemi Luther-Szövetség kulturális szakosztálya dr. Szép Sándor vezetése mellett kitűnően sikerült műsoros táncestélyt tartott a Vasúti és Hajózási Club helyiségeiben.

Hímen-íllus:

Kutas Ilus tanárnő és Lóránt József alvezredes örök hűséget esküdött a zuglói ref. templomban. — Bakos Pirike (Szilabaihalás, Halom-pusztai) és Vereby István (Igar) jegyvet váltott egymással. — Abrahamfalvi Machula Zoltán miniszteri főmérnök és vitencsi Markhófi Hilda házasságot kötött a Bécsi-kapu-téri ev. templomban. — Vitéz Sáfrán Géza és neje, Baksay Gizella fia: Dezső nőül vette Liebhárdt Béla MÁV főfelügyelő leányát: Kornéliát. — Vida Zsuzsannát eljegyezte mesterházi Mesterházy Gábor, m. kir. honvédhíradó-főhadnagy, Székesfehérvárott. — Hadossy Éva okl. tanítónő és Pataky László, kercai ref. lelkész házasságot kötött. — Luger Mausit eljegyezte Bocso József, okl. vegyész-mérnök Magyaróvárott. — Borsos Ilus szombathelyi kedves előfizetőnket feleségül vette Muraközy János, makói pénzügyi s.titkár. — Bodnár Boriskát eljegyezte Kemény Lajos okl. erdőmérnök. — Hirth Ferenc, eleki mérnök a tabáni r.k. templomban oltárhoz vezette Fiedler Etelkát. — Luria Klárát eljegyezte Szabó Endre dr., Dombóvárott. — A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánásainkat küldjük.

Báli naptár:

A Felvidéki-bált január 6-án, 9 órai kezdettel rendezik a Gellért-szálló márványtermében. Meghívóigénylés: V., Géza-utca 4. — A Műegyetemi Evezős Club február 1-én a Hungária-szálló összes termeiben tartja tizenegyedik zárkőörjelmezes álarcosbáltját, amelyen csak a rendezőség által felkért háziasszonyok, azok családtagjai és a meghívott urak jelennek meg. A bálroda a Műegyetem épületében dolgozik. — A szepesiek nagybált, az úgynevezett Szepesibált február 1-én tartják meg a Pannóniában. — A Protestáns-bál, amelyet hevenhét év óta, a háborús esztendő kivételével, minden évben megrendeztek, február 3-án lesz. A rendezőség a bál előtt, január 17-én, ismerkedési teát tart a Hungária-szálló termeiben.

Jelentem még:

A budapesti piarista Diákszövetség kitűnően sikerült Vörösmarty-émlékvacsorát rendezett a Gellért-szállóban. Az ünnepi beszédet a Vörösmarty-serleggel Verebely Tibor dr. egyet. tanár mondta. — A Hadirokkantak, Hadiözvegyek és Hadiárva Országos Szövetségének a Zeneakadémián megtartott díszhangversenye jelentékeny összegt juttatott a jótékony célnak. — A csepeli r. k. egyházközség a Kultúrház színháztermében orgona-alapja javára kitűnően sikerült jótékony célú hangversenyt rendezett.

In memoriam

Az őszinte részvét hangján jelentem, hogy régi hűséges előfizetőnk

Wessely Pál Richárdné

jegyző neje, 37 esztendősen korában Iszkaszentgyörgyön visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. A család gyászával őszintén együtt érez a M. U. L. szerkesztőség.

Tüllbeszövések sztor

ERMA terve

Házi kozmetika

A hajápolásról

Irta: dr. Földes Miklósné, kozmetikus

A haj a nő szépség egyik legszebb díszje. Mégis a mai fejlett testkultúra idejében is gyakran tapasztaljuk, hogy igen mostohán történik az ápolása. A haj fényét azon zsíradékmenyiségnek köszöni, amelyet a fejbőr faggyúmirigyei termelnek. Ha a fejbőr túlságosan sok zsíradékot termel, a haj túlságosan fényes, zsíros lesz és ezt meg kell szüntetnünk. Ha kevés a fejbőr zsírtartalma, a haj túlságosan száraznak mutatkozik és a hiányzó zsíradékot megfelelő zsírozással kell pótolnunk. A haj és a fejbőr tisztántartását a hajmosással érjük el. Hogy valaki mily gyakran mossa a haját és fejbőrét, nehé szabályt felállítani. Normális haj esetén havonként kétszeri hajmosás elegendő. Zsíros fejbőrű egyén gyakrabban mossa haját, száraz haj esetén elegendő a háromhetenkénti hajmosás. Férfiak természetesen gyakrabban végezzék a fejmosást.

Gyakorlatilag a fejmosásra alkalmas a megbízható jó háziszappan. Igen finom tapintású lesz a haj, ha az öblítő vízbe egy késhegynyi citromsavat adunk.

A száraz haját mosás és szárítás után kenjük be olíva vagy mandula olajjal, de legjobb permetező segítségével folyékony brillantinnal bepermetezni. A túlságosan zsíros haj ápolására szolgál a különféle gyógyszappanok és hajszeszek.

A mai divat, mely a haj mesterséges hullámosítását tette általánossá, sok veszélyt rejt magában. Az elektromos készülékek megviselik a haját, gyakran túlságosan szárazra és törékenyre teszik. A magas hő is káros hatású a hajra. Igen fontos kellek a haj ápolásának a fejbőr rendszeres masszázsa. Ez úgy történik, hogy a fejbőr egymással szemben levő szimmetrikus részeit tenyerünkkel egymás felé tologatjuk, majd a fejbőrt ujjaink hegyével pár percig ütögetjük. Tudnunk kell, hogy az egészséges hajnál is van egy normális hajhullás. Ha a naponta kihulló hajszálak száma több mint ötven, kóros hajhullásról beszélünk. A hajhullást leggyakrabban a fejbőr korpásodása előzi meg. Néha ez a korpásodás évekként előbb jelentkezik, mint maga a hajhullás. A fejbőr korpásodása ellen főleg a kénes szereket alkalmazozzák sikeresen. Ujabbban a cholesterolin tartalmú hajszeszek váltak be a gyakorlatban.

A hajhullás elkerülésére előnyös minél többet tartózkodni a friss levegőn. Köz tudomású, hogy a napfény kimondottan serkentő hatással van a hajzat növekedésére. Ezért hasznosak a nyári napkúrák. Oly évszakokban, mikor a természetes napfény nem áll rendelkezésünkre, kiváló hatásúak a hajhullás számát csökkentő kvarckúrák.

A rovatvezető üzenetei:

«Juliska.» Ne kísérletezzon háziszerkeket. Szemölcsöket elektromos úton pillanatok alatt lehet eltávolítani. A beavatkozás nem hagy heget.

«Alföldi.» Nálunk kötött ipar a kozmetika. A környező államok legtöbbszörében szabad ipar.

«Százados neje.» Levél ment.

MEZ
NAGYATÁDI GYÁRTMÁNY

KÉZIMUNKA FONALAK
SZINTARTÓ-SELYEMFÉNYŰ

KÉZIMUNKA RAJZAINK ISMERTETÉSE

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni. Vidéki rendelésnél külön 50 fill. portó küldendő

ERMA kézimunkaház,
Budapest, VIII., József-körút 11. szám.

WIEG Testvérek kézimunkaháza,
Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23. sz.

Tűl ágyterítő (3-ik oldalon) Wieg Testvérek terve. Az ágyterítő alapanyaga tűll, varrott klünicsipke és tűllhímzéssel. A tűll erős sodrott szálú anyag, a hímzéshez vékony szálú tűllt alkalmazunk duplán. Az ágyterítőhöz szükséges 300 cm. széles tűllből 3.60 m., a vékony tűllből ugyanezen szélességben 2 m. A tűllmótiok előrajzolja tűlllel együtt 14 P. Az alapanyag tűll métere 5.40 P. A hímzés szűrt sablonja 3 P. A klünicsipke rajza szalaggal együtt 16 P. Ezen ágyterítő készen is megrendelhető. 220x320 cm. méretben ára 1.50 P.

Riseli oltárterítőcsipke (9-ik oldalon) ERMA kézimunkaház terve. Egy caker mérete 30x50 cm. Előrajzolója méterenként 80 fill. Szűrt sablonja 1.50 P. Siffonbatsztra előrajzoló 3 m. hosszúságban 8.80 P. Hozzávaló hímzőfonal 23 fillér.

Régi műbecsű kínai szőnyeg a XVIII. századból (12-ik oldalon), másolatát készítette az ERMA kézimunkaház sző-

nyegüze. Világos tónusú színezésénél fogva, alkalmas hálószobába és szalónba összekötő szőnyegnek. Készíthető 30-as felvétellel 75x125 cm. méretben. Minta ára 3.50 P. Összanyag cca. 30 P, vagy 90x150 cm. méretben, minta ára 4.50 P. Varrva 100x180 cm. méretben összanyag cca 59 P. Minta ára 3.50 P. 125x200 cm. méretben minta ára 4 P. Alapszín: halvány rózsaszines csontszínű, többi színek: aranyárga, sötétkék, világoskék, halványkék, középbarra, drapp és csontszínű.

Szűrtfüggöny tűllből (13-ik oldalon) Wieg Testvérek terve. Az alapanyag vastagszálú tűll. Előrajzolója 150x200 cm. méretben 12.50 P. A klünicsipke rajza szalaggal együtt 150x50 cm. méretben 18 P. A hímzés szűrt sablonja 5 P. E függöny bármely más méretben is kapható.

Tűllhímzéses terítő (24-ik oldalon) Wieg Testvérek terve. Kapható vastagszálú tűlllel előrajzolója 100x100 cm. méretben 5 P. 120x120 cm. méretben 7.50 P. 150x150 cm. méretben 12 P. Hozzávaló hímzőanyag külön dekánként 14 fillértől kezdve. A terítő szűrt sablonja 100x100 cm. méretben 3 P. 120x120 cm. méretben 4.50 P. 150x150 cm. méretben 6 P.

Tűllbeszöveses sztór (26-ik oldalon) ERMA kézimunkaház terve. Mérete 250x250 cm. Tüllanyaga hozzávaló papírral 19.50 P. A beszövesítéshez szükséges kb. 20 deka ekrü és fehér perle. Dekája 22 fillér. Készén is megrendelhető. Ára 58 P.

H A Z Z I T A R T A S

Orjaleves. Egy kg. orját 2 liter vízzel főni tesszük, adunk bele leveszöldseget, egy kisebb vöröshagymát, 1—2 gombát, 2 cikk fokhagymát, 10 szem borsot, késhegynyi köménymagot és mint a húslévest megfőzzük, míg a hús teljesen puha lesz. A levest átszűrjük és zsírban pirított zsemlyekockával tálaljuk. A főtt húst ecetostormával adjuk fel.

Velőkocka (levesbe való). Nyolc deka vajjal habosra kavarrunk, egyenként hozzáadunk 3 tojássárgáját, két tejből áztatott zsemlyebelet, késhegynyi só, 25 deka borjúvelőt, melyet előbb zsírral, zöldpetrezselyemmel küssé párolunk. Ezeket jól összekeverjük, azután hozzáadjuk a 3 tojás habját és 3—4 kanál zsemlyemorzszát. Vajjal kikent pléchen megsütjük, kockára vágjuk és húslévesbe adjuk.

Finom tojáslelet. Kellő mennyiségű tojást keményre főzünk, lehűtjük, megtisztítjuk, kettévágjuk, a sárgáját kivesszük és eldörzsöljük vajjal, kevés apróra vágott petrezselyemmel, azután megtöltjük vele a tojásfehérjéket. Egy formát vajjal kikenünk, aljára vagdalt hústölteléket teszünk, erre rakjuk a tojást, meghintjük reszelt sajttal, gyenge tűznél 20 percig sültöbe tesszük.

Vegyes zöldsegtelék. Kalarábét, cellert, sárgarépat, fehérrépat, petrezselyemgyökeret megmosunk, meghámozunk és keskeny laskára vágunk. Egy kanál zsírban kávéskanálnyi cukorport pirítunk, a megvagdalt zöldseget, közte zöldborsót is ha van, kelkáposztalevél darabokat, vagy bimbós kelt is, beletesszük és pár kanál húslével, vagy ha nincs, vízzel feleresztjük és fedő alatt pároljuk. Ízlés szerint megsoózzuk, cukrozzuk és néhányszor megkeverjük. Csendes forrás mellett puhulni hagyjuk a zöldseget, ha megpuhult, egy-két kanál liszttel meghintjük, még egyszer felfőzzük és tálaljuk. Adhatunk hozzá rántott borjúseletet, vagy bójtós ételnek tükörtojást.

Rizskörítés. Negyven deka rizst megmosunk, 5 deka zsírban, nagyon finomra vágott, vagy reszelt egész hagymát adunk bele és rövid ideig pároljuk, azután feltöltjük vízzel, vagy húsléssel, lefödve felfőzzük, azután félreállítjuk a tűzhely szélére, míg megpuhul. Sót és borsot adunk bele. Pecsénye mellé adjuk.

Borsos tokány. Egy kiló disznóhúst veszünk és apró darabokra vágjuk. Három hagymát vékony szeletekre vágunk és 10 deka zsírban megpároljuk, hozzáadjuk a húst, só, kevés törött borsot, befedjük és gyakran öntünk hozzá egy kevés meleg vizet mindaddig, míg a hús jól megpuhul. Galuskával, vagy burgonyával tálaljuk. Ugyanezt készíthetjük marhahúsból is.

Rostélyos lerakva. A rostélyos húst esontjától megtisztítjuk, megverdessük, megsoózzuk. Egy lábosba kockára vágott szalonnát, petrezselymet, zöldseget, sárgarépat, hagymát rakunk, azután egy selet húst, ismét szalonnát, zöldseget, míg a húsból tart. A tetejére zöldseget teszünk. Puhára pároljuk. Keverni nem szabad, csak rázni. Ha puha, kevés liszttel behintjük és tejfölt öntve rá, kiborítva tálaljuk.

Csirkebeszínál. A csirkét megtisztítva, feldarabolva egy kanál zsírral párolni

tesszük, pároljuk, míg zsírjára sül, de a csirkét nem kell megsütni. Ekkor kevés vízzel feleresztjük és mindenféle zöldseggel, sóval puhára főzzük. Ezalatt készítenk kevés piros rántást, a csirke levél feleresztjük és tovább főzzük. Ha a csirke puha, tálra szedjük, a levet megzsírjuk, egy deci jó savanyú tejjel belekeverünk és kevés finomra vágott zöldpetrezselymet. Citrommal ízlés szerint savanyítjuk és forrón a tálban levő húsdarabokra öntjük.

Libamájtokány savanyúkáposztával. A libamáját szépen megmoszuk, darabokra vágjuk, azután bő zsírban egy apróra vágott hagymát párolunk, hozzáadjuk a májat, megszózzuk, kevés meleg vízzel főzzük, vigyázni kell, hogy a máj szét ne főjön, mert hamar puhul. Egy fél óra alatt elkészül. A savanyúkáposzta elkészítéséhez

jóval előbb hozzá kell fogni, mert a káposzta később puhul. Egy fél hagymát apróra vágunk, bő zsírban sárgára pirítjuk, hozzáadunk egy tányérnyi savanyúkáposztát, meleg vízzel felöntjük és fedő alatt pároljuk, míg megpuhul. A káposztát külön adjuk fel.

Kolbász. Egy kg. félkövér sertéshúst vágjuk, vagy daráljuk finomra, dagasszuk meg jól, azután sózzuk meg, hintjük meg törött borsal. Két cikk fokhagymát mozsárban törjük meg, öntsünk rá egy deci hideg vizet, ezt a levet átszűrve öntsük a húshoz és újból dagasszuk jól össze a húst s azután töltjük bele a jól kimosott vékony belekbe, végét tizzük meg. Tálalás előtt kevéssel tegyük forró zsírba, öntsünk alá kevés vizet és süssük ki benne. Sütés előtt egy fél órát tartuk hideg vízben. Aki citromosan szereti, az a fokhagyma helyett reszelt citromhéjat tehet bele.

Sertéshus sütte hagymával. Egy sertéscombot dörzsöljünk be sóval és 8 gramm borsal, rakjuk vöröshagymaszletekre, csavarjuk be tiszta fehér papírosba és 3 napig tartuk hideg helyen, vagy jégen.

Régi butorait

becserélem, átalakítom, restaurálom. Tervet, vagy átalalm tervezettet berendezést elkezdtem garanciával, igen kedvező feltételek mellett. Hívásra lakásban mutatom be rajzeimmet. Mintaraktáram vasárnap délután is nyitva. **MCLER LAJOS** bútorgyár, Újpest, Erzsébet-utca 8. Telefon 850-95. Betűs villamos, 20-as autobus.

Ekkor lábosba tegyünk zsírt, helyezzük rá a húst és sűrűn locsolgatva sütőben süssük meg. A levet átszűrve öntsük a tálal elhelyezett pecsenyére. Mustárt adjunk mellé.

Pulyka májjal töltve. A megtisztított és megmosott pulykát szárítsuk le. A májat vágjuk össze, szítán törjük át, adjuk hozzá az apróra vágott szívet, zuzát, pirított párhagymát, sózzuk meg, adjunk bele szerezendiőt s végül egy tejből áztatott zsemlyét és még kevés vajjal elhabart tojást. Ezzel a pulykát töltjük meg, a hasát varrjuk össze és megfelelő edénybe zsírt téve sütőben pirosra süssük meg. Közben többször öntözgessük levéllel.

Sonka főzése prágai módon. A sonkát 10 óra hosszat hideg vízben áztatjuk és csak azután tesszük főni meleg vízbe. A forrástól kezdve 3½ óráig főzzük és utána azonnal kivesszük a léből. *K. B-né*

Receptek

Hájas tészta. Tizenhét deka lisztet összegeyünk félkiló áztatott és szítán áttört hájjal és félretesszük hideg helyre. 34 dkg lisztet összegeyünk 2 tojás sárgájával, kevés sóval és 2 deci fehér borral. Két órán át pihenni hagyjuk, azután kinyújtjuk és kinyújtva ráhelyezzük a félreletett hájastészát is. Széleit felhajtjuk, háromszor nyújtjuk 15 percenként, de mindig ellentétes irányban. Negvedik nyújtásnál kisujjnyi vastagra hagyjuk, tüzes kessel kockákat vágunk belőle, tetszés szerinti ízzel megtöltjük (a savanykás ízek jók hozzá), felvert tojással megkenjük, darabos cukros mandulával meghintjük és forró sütőben megsütjük.

Dr. Molnár Károlyné

Csekoládés pite. 15 deka vajat 30 deka cukorral habosra keverünk, azután 6 tojás sárgáit egyenként 3 selet puhított csokoládéval, egy csomag vanillaporral, 15 deka liszttel és végül 6 tojás fehérjének kemény habjával összekeverjük. Középnagvságú pléhet kikenünk és 40 percig sütjük. Porcukorral behintjük és kockákra vágva tálaljuk.

Böhm Mihályné, Láposbánya

Gyümölestorta. ¼ kg. dió darálva. 7 tojás fehérjének kemény habja, ¼ kg. cukor, fél citrom leve és 4 kávéskanál zsemlyemorzsa. Egy kis tányérnyi összevágott cukrozott gyümölcs, pl. datolya, füge, aszaltszilva, narancs, eper, stb. Ezeket belekeverjük és kikent pléchen megsütjük. Krém: a 7 tojás sárgáját elkeverjük 22 deka cukorral, 3—4 kanál liszttel, 4 kanál kakaóval, egy kávéskanál fekete-kávéval és annyi tejjel, hogy jó krémet főzzünk belőle. Ha a tészta kisült, kettévágjuk, bevonjuk a krémmel és tetejét hajtól megtisztított mandulából készített kis margaretszerű virággal díszítjük.

Böhm Mihályné, Láposbánya

Töpirtyűspogácsa. Hat deka élesztőt 4 kockacukorral, 1½ deci tejjel, 10 deka liszttel összekeverünk kovásznak és kelni hagyjuk. Ezalatt 6 tojás sárgáját 3 deka

DARMOL

családi hashajtó

vajjal, egy kávéskanál sóval jól kikeverünk, adunk hozzá 90 deka lisztet, a megkelt élesztőt, 2 evőkanál tejfelt és annyi tejet (kb. 2 decit), hogy se kemény, se lágy tészta ne legyen és jól kidolgozzuk, letakarva kelni hagyjuk. Ha megkelt, a liszttel meghintett deszkára tesszük, kinyújtjuk és rákenünk az egész lapra fél kiló finomra vágott tőpörttyüt, felhajtogatjuk és félóráig pihenni hagyjuk. Háromszor nyújtjuk ki és összehajtogatjuk, közben félórát pihentetjük. A negyedik kinyújtáskor másfélujjnyi vastagra hagyjuk, tetejét bevagdossuk és középszerű pogácsaszaggatóval kivágjuk, felvert tojással megkenjük, félóráig állni hagyjuk, újra megkenjük és forró sütőben, de nem nagy tűznél szép pirosra kisütjük.

Szalmásvy Károlyné

Sonkás pogácsa. 13 deka lisztet, 26 deka főtt, előtört burgonyát, 13 deka sonkát finomra vágva, 6 deka vajat, késhegynyi sót hirtelen összegyúrunk, kisuujjnyi vastagra kinyújtjuk, apró pogácsaszaggatóval kiszúrjuk, felvert tojással megkenjük és gyorsan kisütjük. Melegen adjuk teahez. Igen jó.

Csorba Lászlóné

Írósvajas tészta zsírban sültve. Fél kiló lisztet két egyenlő részre osztunk. A liszt egyik felét összegyúrjuk 50 deka vajjal (nyújtót használunk az összegyúráshoz, hogy a vaj ne melegedjen meg a kéztől és ne olvadjon meg). Ha összegyúrtuk, tányérra helyezük és lehetőleg jégre, vagy nagyon hidegre tesszük. A liszt másik felébe teszünk egy egész tojást, késhegynyi sót, egy kanál ecetet, egy kanál rumot és kevés hideg vizet, réteskeménységű tésztának összegyúrjuk, jól kidolgozzuk, mint a rétesésztát és lisztezett deszkán, letakarva, pihenni hagyjuk. Egy órai pihentetés után kinyújtjuk és kinyújtjuk a félre tett vajstésztát is, ezt ráhelyezzük a rétesésztára és ennek széleit felhajtogatjuk. Most összehajtogatjuk aulról felfelé és felülről lefelé, hogy a szelek találkozzanak, úgyszintén jobbról balra és balról jobbra is. Így tesszük nagyon hideg helyre, betakarjuk tiszta ruhával, hogy ne száradjon meg a felülete. Félóránként kinyújtjuk, előbbiek szerint összehajtogatjuk, ugyanabban a sorrendben, mert különben nem lesz leveles a tészta. Forró késsel hosszukásra vágjuk, ízes szerinti ízzel megtöltjük, felhajtogatjuk, tojással megkenjük és zsírban lassan kisütjük. Vaniliás cukorral meghintjük.

Németh Emilné

Finom pünes. 25 deka cukrot kevés vízzel olvassunk fel, 2 deci arrakot öntsünk a forró cukorra, fedjük be, hagyjuk állni estig, fogyasztás előtt öntsünk hozzá egy

Önnek még nincs

butorához illő **harangjáték-órája?** **58.**
Most vegyen! Ára csak...
Rozgonyi és nőval, Kossuth Lajos-utca 5

liter fehér és 2½ deci vörös forró bort. A bor ne főjjon fel, csak forró legyen.

Pál Istvánné

Citromtorta. 56 deka cukrot habzásig keverünk 12 tojás sárgájával, belecavarjuk 2 citromnak a levét és egynek a héját. Hozzákeverünk 28 deka lisztet, váltakozva a tojásfehérjéjkből vert kemény habbal. Kikent, lisztezett tortaformában lassan kisütjük és ha kihűlt, citromjéggel bevonjuk.

Káldy Sándorné

A nő szépségét jelenti

D'ORSAY-puder, neve **Dandy**
D'ORSAY-parföm földöntúli
D'ORSAY-kölni diszkrét, uri.

Minden szép nő vágya álma:

MYLORD,

az új illat, márka!

Kapható mindenütt.

Mit főztek?

Január 1. Hétfő: Malackörömleves tejfellel, malacpecsenye pároltkáposztával, sült burgonyával, gesztenyetorta narancskrémrel töltve, csokoládéval bevajva, gyümölcs. **Vacsora:** Kocsonya majonéz mártással, rántott sertészelet pirosra sült burgonyával, uborkával, tea, teasütemények, gyümölcs.

Január 2. Kedd: Bableves kolbással, sült májas uborkával, káposztáskocka. **Vacsora:** Vese-velő burgonyával, cellersalátával, gyümölcs.

Január 3. Szerda: Karfiolleves szágoval, pácolt nyul gombócú, tőpörttyűspogácsa, gyümölcs. **Vacsora:** Tea, füstölt-nyelv tormával, gyümölcs.

Január 4. Csütörtök: Húsleves kockátészta, főtt hús burgonyapürével, paradicsommártással, alma pongolyában. **Vacsora:** Borjupörkölt galuskával, alma.

Január 5. Péntek: Halászlé, turógombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Rakottburgonya paprikasalátával, tea.

Január 6. Szombat: Tüdőtáskaleves gombával, töltött rostélyos párolt karottával, lekváros kifli. **Vacsora:** Disznótoros vacsora, tea, teasütemények, gyümölcs.

Január 7. Vasárnap: Csirkebecsináltleves, pulykacpecsenye burgonyapüré körítéssel, kompóttal, gesztenyepüré, fánk. **Vacsora:** Hideg sült uborkával, tea, apró sütemények, gyümölcs.

Január 8. Hétfő: Rántott leves, habfőzelék, füstöltoldalas savanyú káposztával, tejberisz csokoládéval. **Vacsora:** Párolt libamell kifliburgonyával, gyümölcs.

Január 9. Kedd: Paradicsomleves vajgaluskával, rostélyos hagymával, lencsefőzelékkel, aranygaluska borsadóval. **Vacsora:** Velőkrokot sült burgonyával, gyümölcs.

Január 10. Szerda: Zöldségleves, töltött káposzta, csöröge. **Vacsora:** Disznótoros vacsora, tea, narancs.

Jutányosan

kitanítom speciális
francia és gyógyfűző
készítésére

BERNHARDT MÁRIA

Kaas Ivor-u. 9. 1. 2

EGYSZERŰ ÉTLAP

Január 1. Hétfő: Malackörömleves tejfellel, malacpecsenye párolt káposztával, rózsafánk, gyümölcs. **Vacsora:** Kocsonya majonéz mártással, sült kolbász uborkával, fánk, tea, gyümölcs.

Január 2. Kedd: Bableves kolbással, káposztáskocka. **Vacsora:** Vese-velő burgonyával, uborkával, gyümölcs.

Január 3. Szerda: Részelt tészta-leves, pácolt nyul gombóccal. **Vacsora:** Főtt virsli tormával, gyümölcs.

Január 4. Csütörtök: Húsleves kockátészta, főtt hús uborkamártással, burgonyakörítéssel, tőpörttyűspogácsa. **Vacsora:** Borsos tokány burgonyával, uborkával, gyümölcs.

Január 5. Péntek: Halászlé, turógombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Rakottburgonya paprikasalátával, tea.

Január 6. Szombat: Tüdőtáskaleves, borjupörkölt galuskával, uborkával, gyümölcs. **Vacsora:** Tea, császárhús, gyümölcs.

Január 7. Vasárnap: Húsleves grizgaluskával, főtt hús burgonyakörítéssel, almamártással, vagdalt pecsenye uborkával, kelt kifli. **Vacsora:** Délről pecsenye uborkával és burgonyakörítéssel, tészta, gyümölcs.

Január 8. Hétfő: Rántottleves, habfőzelék füstölt oldalassal. **Vacsora:** Rakottburgonya paprikasalátával, gyümölcs.

Január 9. Kedd: Paradicsomleves vajgaluskával, rostélyos hagymával, borsófőzelékkel. **Vacsora:** Vese-velővel, uborkával, tea.

Január 10. Szerda: Zöldségleves, töltött káposzta, palacsinta. **Vacsora:** Császárhús, sült burgonya vajjal, tea.

TANÁCSOT KÉRNEK

Durántúlon lakó kedves olvasótársnőim közül melyik falusi fiatal úriasszony, vagy úrielőny levelezne velem, hogy a hosszú tél unalmát egy kedves kis barátóra találva, elűzhessük. További termem volna, hogy a nyáron kölcsönösen nyaralnánk egymásnál. Én a nyaralás ideje alatt szívesen megtanítanám szabni, varrni, kézimunkázni, gépen himezni. Nagyon örülnék, ha elgondolásom megértő társra, barátóra találva. Ajánlatomat szívesen fogadó kedves olvasótársnőim választát „Iren” jelégre kiadóba kérem.

Tanácsot kérek kedves olvasótársnőimtől, miként tüntethetném el zöld flamisol selemruhából a víztől támadt foltokat? Szíves választ „Zöld ruha” jelégre kiadóhivatal útján kérem.

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek „V. Béláné” jelégre a szerkesz-

Legyen az idő
Naptényes vagy zord,
Takarékos hölgy
Heilig harisnyát ford

Piszkos, rongyos karoraszalag és szj he yett van már egy elegáns és cél-karoraszalag megoldás: „Automatiko” a megától zárodó karoraszalag íem! Ol. Eye-tárusító: **Rozgonyi és Révai** oráztlete, Kossuth Lajos-utca 5.

tőseghez eljuttatni Kovács-Holländer: „Hogy is tudtam eddig élni nélküled” és „A te esküvőd lesz az én temetésem” c. dalok szövegét.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szives, mint vendégem, kottából cimbalmozni tanítani. Természetesen csak az alapismeretek elsajátításáról volna szó, hogy azután önállóan gyakorolhassam magam. Körülbelül mennyi időre volna szükség, hogy élvezhetően játsszam cimbalmon? Szives választ „Veszprém megyei” jellegre kiadható kérek és előre is köszönöm.

Üzenetek

Kedves Előfizetőnk! Lapunk minden számában tiszteletteljes kérest intéztünk mindannyiukhoz, hogy lapunkat barátai, ismerőseik körében előfizetésre ajánlani kegyeskedjék. Hálás örömmel tartjuk nyilván, hogy kérésünket mindenkor szívesen támogatják és lapunkhoz való baráti ragaszkodásuknak egy-egy új előfizető szerzésével is kifejezést adnak. A nekünk szerzett örömet mai naptól kezdődőleg egy új ajándékkal öhajítjuk megköszönni. Mindazon kedves előfizetőinknek, akik egy fél-, vagy egész éves előfizetőt szereznek, s ha az illetők a fél-, vagy egész évi előfizetési díjat kiadóhivatalunknál befizették: az egész világon legkitűnőbb márkájának elismert, 150 gramm D'ORSAY, legfinomabb illatú Eau de Colognet küldünk ajándékkul, tetszetős üveghen, mely izléses, szép dobozban van elhelyezve. Mondanunk sem kell, hogy a legelőkelőbb toilettaszatnak is kedvelt disze lesz. A csodás illatú D'ORSAY kölnivíz több mint százéves, vagy a ruhára, diszkrét és mégis maradó, kellemes illattal árasztja el az egész környezetet.

Nagyon örülnénk, ha kedves előfizetőinknek még a karácsonyi és újévi ünnepek előtt minél több D'ORSAY kölnivizet küldhetnénk, mert ezen ajándékunkat családtagjalk, vagy ismerőseik meglepetésül is felhasználhatják. Ajánlásainknál tehát méltóztatassanak odahatni, hogy az előfizetési díjat még az ünnepek előtt megkapjuk, hogy a D'ORSAY kölnivizet kellő időben elküldhessük.

Ha előfizetőink szívesebben fogadnak ajándékkul egy-egy értékes regényt, azoknak megküldhetjük Anday Ernő: *Soha ilyen tavaszt...* című, irodalmi értékű regényét, vagy Wells, a világhírű angol

író: Anna Veronika gyönyörű regényét, vagy Dörnyösi László: *A jó ember című, nagy sikert ért kitűnő regényét.* A gyors és késedelemrélküli elküldés érdekében tisztelettel kérjük ajánló előfizetőinket, sziveskedjenek a félévi, vagy egészévi előfizetési díj befizetése alkalmával levelezőlapon értesíteni, hogy a felsoroltak közül melyik ajándékot küldjük meg, hogy célunkat elérjük és örömet szerezhessünk. Tisztelettel a kiadóhivatal. Veszprém megyei. Jól zenei hallással rövid időn belül kotta nélkül megtanulhat cimbalmozni, ha megfelelő oktatómestere van. Mikor már kívülről játszik néhány szép magyar dalt, kottából is képezheti magát és egy-két éven belül jól játszhatik, ha kedve is van hozzá. Kár, hogy ettől a kedves magyar hangszerrel elpártoltak a magyar kuriák. Örülünk, hogy Nagyságos Asszony ezt az elárvult hangszerünket választotta szórakoztatására.

Sziv. üdv. Szerk.

Barna leány. Egy sereg emléket kavart fel örömagában. Azoknak emléket, akikről azt hitte, hogy szeretik és szereli. De még enél is érdekesebb az a kép, amit szivéről festett, s amelyről nem ismer magára. Egészen új érzés, ritka szenvedély emelkedik pátthozás. Ugy sejttem, hogy a tények túl vannak színezve és lüzlött drámai erővel állítja elének önmagával vivott harcait. Különös fellegvárát képzel maga köré, melyen belül különleges típusát alkotja meg a szerelmes szivű leánynak. Csillagok fényénél álmodozik — nagyon távoli, messzi fény — nagyra nyitott szemmel bámul a révedező csillagásba és naiv töprengések között mérlegeli, latolgatja, melyik az igaz? A helyes, udvarias, jótánú, szép szavú fiúk, mind kedvesek. És kellemes hallgatni azt a komolyabb korú urat is, aki csak mint kislánnyal bánik magával, de azért jó ülmi mellette. El lehet igazodni ennyi kellemes ember között? — kérdi önmagától — és kérdi tőlünk. De mégis, úgy érzi, mintha fájna, igazán fájna, mikor az egyik más leánnyal is foglalkozik. Sírnyívágyó megindulással kap észbe és mély, eleven zokogással, mindenről megfeledkezve, de még mindig öntudatlanul vizsgálja udvarlóinak arcát és merész ehatározással kérdi: „megmondhatja-e úrléány egy fiúnak, hogy szereti”? Mintha azt mondaná, hogy csak vallomásától függ annak a valakinek a szerelme, aki nem vallott. Pedig ha örök tradíció ellenére elhangzana vallomása és a sziv, melyhez szólna, nem fogadná be: a megszegyenülés könnye fájjon, égetőn hasítana bele a lelkébe. Érti, hogy mit akarok mondani? A megszegyenülés foltja, ha egyszer rája tapadt, el nem távolítható. Nincs olyan balzsam, vagy vegyszer, ami használhatna és nincs operatór, aki kioperálhatná. És ha logikusan következtelt és gondolt arra, hogy a férfi, ha igazán szerelmes, nincsenek olyan túlzott, leküzdhetetlen akadályt jelentő gátlásai, hogy ne merné vallomását elmondani, elüzi magától te gyerekes, jätékos, érelen gondolat. De legyen meggyőződés arról is, hogy a szerelmes leány sem tudja eltölkölni érzését és a kiténtelt férfi, mielőtt bontogatná a titok fátyolát, már bizonyos az „igen” felől. Az a fiatalember sem gyáva, csak nem akar beszélni, mert őt az érzése nem inspirálja. Udvarlása nem több, mint szórakozás a csinos, szép fiatal leánnyal, aki szintén jól szórakozik más fiúkkal is. Annyit megsughatok, hogy bejelentés nélkül megismeri majd jövendőbelijét és természetesen fogom találni, ha nem tölem kérdezi meg, hogy ő-e az igaz? Ne nehezíten, hogy nem mutattam rá az „igazira”, de úgy sejttem, hogy nem a jelen-

Műszövő

Bán Ilona, Muzeum krt. 7
Kégett, szakadt, molyrágott ruháját
művészi szövessel újjavarázsolom

legi udvarlói közül választja egész életre szóló lársát. Ezzel az utolsó mondattal elárlatum gondolatomat. Sziv. üdv. Szerk. Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét a kitűnő recepteket tartalmazó *Magyar Háziasszonyok Szakácskönyvére*, melyet 4.20 P beküldése ellenében a könyvszerző: Berger Károly Lajosné gazds. akadémiái tanár özvegye, Szeged, Szent Mihály-utca 7. megküld.

Olesőbb lett az élet, hiszen egy tubus Diana-fogkrém már csak 48 fillér.

J. K.-né. Arra vonatkozólag, hogy a főbérője által február 1-ére eszközölt felmondás érvényes-e, vagy sem, sajnos, véleményem nem adhatunk, mert az ottani szabályrendel tet és helyiszokást nem ismerjük. Hogyha azonban Nagyságos Asszony is főbérője között ez év májusában olyan megállapodás jött létre, hogy a bérlet egy évre szól és ha Nagyságos Asszony ezt a megállapodást akar levlelni, akár tanukkal bizonyítani tudja, úgy a február 1-ére szóló felmondás érvénytelen és Nagyságos Asszony a május 1-ig járó bérösszeget igényelheti. Mindenesetre tessék érteni főbérőjét ajánlott levélben értesíteni. Sziv. üdv. Szerk.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk az Opera zongoratermet,

hol tisztviselő ELŐLEG NÉLKÜL a lezesekelebb részlete is vásárolhatnak elsősérendi ZONGORÁKAT, PIANINÓKAT hatszáz pengőtől, Budapest, VII. ker., Klauzál-utca 35. szám.

Erdélyi leány. Szép levelét mély meghatódottsággal olvastuk. „Régi vágyam teljesítette az én jó anyukám — írja — amikor a M. U. L.-t megrendelte számomra. Két év előtt, mikor először találkoztam e kedves lappal, megdöbben a szivem s úgy éreztem, akkor lennék nagyon, nagyon boldog, ha én is előfizetője lehetnék. S most, hogy megvan nekem is, igazán boldog vagyok! Még csak néhány szám van birtokomban, de érzem, tudom, hogy mind jobban és jobban fogom szeretni. Most pedig arra kérem, sorozzon be engem is azok közé a kedves előfizetők közé, akiket szeret”. A szerzetnek ez az a fajtája, amelyet nem lehet meghatározni, amelyről csak egyszerűen érezzük, hogy boldoggá tesz, megtelik vele a lelkünk, elárlaszt önzetlen jóságával, forróságával. Milyen gazdagon, szín-sen ömlötték tollából testvéri szivének drága üzenetei. Mint fényugor hullottak clem és én átszellemülten gyönyörködtem ismeretlen magyar testvérem testvéri üzenetében. Igérem, hogy lellem szerelme a M. U. L. lobbanó fáklyája lángjában a szeretet világosságát viszi szét, s amerre a csillagok fénye reszket, szeretetünk, üzenetünk tolmácsolják... Kedves figyelmét külön is köszönjük. Fényképét teljesen díjmentesen és mondanunk sem kell, hogy örömmel közöljük, csak a klisé díját kell

Kristályüveg és nemes porcellán

készletek és díszáruak a legszebb és legelőcsőbb ajándék — SZITNER FERENCZ NÉL IV. Mária Valéria-utca 1

Calderoni és Társa látszereszek

Látszóvek, szemüvegek, orrcsippetek. Fényképezési készülékek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

Telefon:

81-1-48

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Lakása disze és öröme

egy hangulatos harangjátékóra 58.-
bútorához 110 tokban. Most csak 1
Rozgonyi és Réval, Kossuth Lejos-u. 5

megtérítenie. Ugyanis a fényképről a nyomáshoz klisé szükséges. A címlap belső oldalán látható kisebb alakú fényképek klisé díja 5 P-b. kerül. Tehát 5 P-t kérünk a fényképpel egyidejűleg küldeni. A fényképet a beérkezés sorrendjében jelentetjük meg s azokat a fényképeket, amelyeket ezekben a napokban kapunk, áprilisban vagy májusban hozhatjuk. Meleg köszöntéssel üdvözlő Szerk.

Vidéki asszony. Internátussal egybekötött felsőkereskedelmi iskolája van Nyiregyházán az Angolkisasszonyok intézetének. Sopronban Az Isteni Megváltó Leányai intézetének, Egerben a Női Felső Kereskedelmi Iskolának, Budapesten a II. Lorántffy Zsuzsánna u. 3. sz. alatt keresk. isk. tanfolyammal kapcsolatos a Baár-Madas ref. nevelőintézet, valamint Budapest, IV., Váci-utca 47. sz. alatt az Angol kisasszonyok nevelőintézete, mely szintén keresk. isk. tanfolyammal kapcsolatos. Bővebb felvilágosítással készséggel szolgálnak nevezett intézetek igazgatóiságai. Szív. üdv. Szerk.

Idus-nak küldi: „Muskátlis ablakok“:

Odahaza már zöldül a határ — S illatoznak az orgonák. — Ilyenkor a rét csupa margarét — S mámorosak az éjszakák. — Haza mennék, ha egyszer is üzenne még — Az, akivel boldog lehetnék. — De ő nem is hív, mert hiszen egy szív — Megszegte az ígértét.

Refrain: Muskátlis ablakok — Engem ne várjatok; — Többé nem járhatok felétek én. — Ó engem nem szeret, — En rajtam csak nevet — S érzem, hogy nem lehet sohasem enyém. — Elkábitotta őt a pénz, a földi kincs — S nekem egy tiszta szíven kívül semmi sincs. — Muskátlis ablakok — Engem ne várjatok; — Többé nem járhatok felétek én. Szenvedek tovább s a sok éjszakát — Átsavarom miatta én — Mégse higgye ő, hogyha visszajő — Neki ezt elfelejtetem. — Elgyötör a vágy a kicsi falum után — Haza mégse megyek soha tán. — Itt pusztulok el s meghalok, ha kell — Csak még egyszer gondolj réám.

Refrain: Muskátlis ablakok stb.

Üdvözléssel: Wartmann Heidy.

Dórka jeligré szeretettel küldöm a kért dal szövegét:

Egy valcer szebb, mint száz beszéd — Átfonja mind a nők szívét — Egy jó ke-ringő, mely úgy odahúz feléd — Bús zene, mámor és varázs — Víg zene, csók és vallomás — És nem kell hozzá más, semmi, semmi más...

Ref.: Köszönöm, hogy imádot — Hogy réám úgy vigyázott — De ne küldjön virágot nekem — Köszönöm, hogy becézett — Csak egy küssé elkésett — Mert titkon másé lett szívem — De miért is álltatnám többé magát... — Vájlunk el sző csendben, mint két jóbarát — Köszönöm, hogy imádot — Hogy réám úgy vigyázott — De ne küldjön virágot nekem!

Üdv. Ditta

Varróiskolában

úriélényokat szabni, varrni tanítok, tolettettek párizsi modell szerint jutányosan készíték. — Bálintné, IV., Keeskenéti-u. 9., l. e. 1. Tel. 8-6-56.

«Egy kalocsai asszonynak» küldöm: Cserfaerdő újra zöldül, új tavasz kél, madár dalol a lombon, új virág van koszorúba, jöjj ki még a gyalogútra, galambom. Búcsúzzunk el, hisz szívednek új csillagok integetnek, benne új vágay dalolnak, Érzem, napom lemenőbe, kint nyugszom a temetőbe maholnap.

Ne nézz vissza a múlt nyárba, búlakatlat van bezárva az ablak. A párkányát moha fődte, minek tudnád, hogy mögötté siratlak. Mert a lány mind, valamennyi, könnyen el tudja feledni illatos tavaszi álmát, Azt a sárgult hervadt rózsát, mely nem illik te hozzád, mért sajnálnád.

Szeretettel:

«Pítké».

Lelkiánat. Lesujtva térdelünk az elcsen-désből, hangtalanán szelídült élet mellett, sírni sem tudunk, csak nézünk kedvesünk sápadtra vált arcát, a megüvegeseidit szemeket, melyekből elszállt a lélek és amelyek nem nézhetnek vissza, nem mo-solyoghatnak soha többé ránk. A halál

Szereti, mert gyönyörű az arca!

A nő nem árulja el még barátjának, sem, hogy

KHASANA

csókálló ajak- és arcrúzt használ. Illata igéző, a színe pedig, mint a hamvas rózsáé. Persze a férfi rajong érte. Minden drogériában és illatszertárban ez mind elérhető 120-150 fillérért.

Központ: MIHÁLY OTTÓ gyógyszeranyagkereskedés VI. kerület, Podmaniczky-utca 43. szám.

letörülhetetlen patinája ott fehérlik a jég-hideg kezeken és a halálos csendben két-sébeesetten zakatol az élő szív. De a ha-lál kérelhetetlen az élő fájdalommal szemben. Fenéki ki kell üríteni a szenvedéssel telt poharat, ha élénk tartja s csak akkor éled fel az elkábult lélek újra, ha a hit szuggesztív erejű fluiduma átjárja elkábult éntünket. Az elnémult, szótlanán dermedt ajkák nem felelhetnek „miért hagytál itt“ könnyes szemrehányá-sunkra és nekünk magunknak kell követ-nünk elszállt lelküket a végtelenség ré-gióiba, hogy megtaláljuk árva magunkat. A teremő erő, amely semmiből alkotta a világot, ebben a semmiben benne volt és benne van minden, ami él, mert ez a lát-hatatlan valami, amit „semminek“ degra-dált az emberi gyarlóság, maga a lélek, az örök élet dinamó motorja. Hallatlan energia van életre lendítő és életet le-ál-lító erejében. Alig látható rezzenéseit megérezzük a Montblanc ormán, az Océánok végtelenségén, a sivatagok ha-tártalan homoktergén. Az élet csend-jében hangosabban halljuk a hangját, értjük létezését. Lehellelfinom hajszál-vo-nalakkal rajzolja meg az embert áb-rázoló kontúrt, amelyen belül él ben-nünk és életet minket. Fizikai éntünk el-

múlása a lélek örök életét diadalmasan harsogja fülünkbe és meghallják, akik hallanak és meglátják, akik látni akar-nak. Nincs elmúlás, csak visszatérés van az örök egységbe, melyből, mint üstökös, rövid pillanatra elszakadtunk. Titokzato-san egyszerű életünket magunk kompli-káljuk, ha magasságaiba és mélységeibe nem merünk belenézni és csodálatosnak találjuk örök életet hirdető törvényeit. El kell hinnünk, hogy az a láthatatlan lélek, aminek létezése nélkül egy gondolat nem alakulhat ki agyunkban, egy mozdulat nem történhetik nélküle: van és soha nem szűnik meg lenni, fölötte áll a ha-lálnak, a megsemmisülésnek. Ha köny-nyeink között megtagadjuk, eljön hozzánk ál-munkban, reánk mosolyog kedvesünk arcából, hogy megvigasztaljon, hogy hig-yünk benne, hig-yjük, hogy nem a test a fontos. A test soha vissza nem jöhet, de eljön a lélek, abban az édes alakban, akit siratunk, akiben siratlak magunk árva-ságát. Az emlékek gyöngyosorát szem-en-ként simogassuk meg, csókoljuk rá lel-künk fájdalmas könnyeit és a viszontlátás biztos reménységével, diadalmas hit-tel mosolyogjunk rá. Ne siranjak, mert emlékeztükben tovább él, akit siratunk és sirással csak kisebbitik az élet erejét és az önbizalmat. Az emlékezés áttetsző fátyolán át kirajzolódik a megboldogult lelke és szívünkbe hinti az örökélet su-garát, ha könnyeinkkel nem zárjuk el útját.

Szív. üdv. Szerk.

Marika 18. Előtte a jövő messi, lát-hatatlan határa terpeszkedik és rajta túl meg alszik a sors. Eltakarja a távolság ködfüggőnye. Falombok hullanak, nagy árnyékok szélesednek, torz siluett vá-ltoztatja az események formáját. Halálos csend, csak a lélek remegése, félelme hullámlázik, borzong át rajta. Az élet és pusztulás vívja harcát. Tizennyolc évével áll a vihar vad sodrában és látja, hogy egye-

sek boldogságot, mások kárhozatot mértenek belőle. És látása dacára nem ismer fel, merre kell menjen, hogy elkerülje a bánatot, amit magának és másoknak okoz, ha nem helyes útra tér. Nem védekezhetik azzal, hogy nem ismeri önmagát, nincs tisztában érzéseivel, hiszen tisztább kepet tükre sem adhat, mint levele mutat. És a szíve is érthetően figyelmezteti, hogy már van valaki az életben, aki úgy oda tartozik, mintha születésüktől kezdve egyek volnának. Hogy akadály tornyosult kettőjük közé, nem lehet mentés az útjába került férfi udvarlásra elfogadására. A panaszkodó férfi biztos a kiszámított terve, célja felől, aki elhatározza, hogy elhagyja tízéves házasságuk hűsége társát, gyermekének anyját és gyermekét is, csakhogy a maga tizennyolc évét hozzákösse a maga életéhez. Talán igazságos volna meghallgatni a feleség panaszát is, — ha nem is annyira érdekes, — aki tíz évet már leélt mellette és gondolatát is ismeri. De vajjon igazán ismeri-e? Sejtje-e, hogy mi vár rá, mi van elhatározva fölötté? Tudja-e, hogy a „holtomiglan” csak elröppent szó volt, a fogadalmi hite és komolysága nélkül. Ki biztosítja Önt afelől, hogy tíz év múltán nem ismétlődik-e meg magával is ez az eset? Tizennyolc éves lányok mindig lesznek és a férfiak jól tudják, hogy a hűségön keresztül közelíthetők meg legbiztosabban a kis rórtartó hölgyek. Komolyan kell venni őket, panaszkodni nekik, kitergetni előttük a családi bajokat és panaszolni a feleség

ellen, aki soha nem értette meg a kiváló szellemű férfit, aki mellett tűrhetetlen az élet. S akinek így panaszolnak, a fiatal hölgy bájos megértéssel, nagy szánakozással, megdöbbenéssel hallgatja a panasz zuhatagát és sajnálkozva simogatja meg szemével a szegény, szenvedő férfit! A férfinak sem kell több, csak meglássa a részvét boruját az üde arccsal és kész a vallomás. Meggyógyíthatja, ő, a tizennyolc éves lány. A nagy szánakozás közben megfedezkedik a saját érzéséről, valahogy elhomályosul a szívébe zárt arc és akaratlanul is sodródik az árral. Még nem késő meggondolni, még számot vehet szunnyadó érzésével, még megkérdesheti a multat, hogy elengedi-e, nem kísérti az elhajított boldogság lehetőségének valórválásával. A multtal jóbarátságban kell lenni, mert előtte nincs lehet az ajtó, mindenkor meglephet és vádjai elől nincs menekülés. Olyanná kell formálnunk a jelent, hogy multtá létben ne támadhasson, ne okozhasson fájdalmat a hibák felsorakoztatásával. Megbánás, helyrehozhatatlan cselekedeteink ne égethessék fel reménységünket és emlékeink horizontjáról mosolyogva nézhessünk mai magunk szemébe. A multat, ha azzá lett, soha többé nem változtathatjuk meg, a hibákat el nem tüntethetjük, új vonásokkal ki nem korrigálhatjuk. Ha hibáztunk, vagy ha csak tévedtünk, mindig föltűnk lebeg az önvád és megbánás Damokles kardja. Olyan nagyon fiatal még, nincs, nem is lehet életpaszatalata, emberismerete. Ha lelkiismeretlen ember

kezei közé kerül, elvész. Miért is menne férjhez, hiszen nem szereti az illetőt, akit még nem is ismerhet eléggé. Miért ne várhatna arra, akit szeret s aki lehet, hogy meggyőzi szüleit és boldogok lehetnek. Ismerünk olyan hűsége, kitaró asszonyokat, akik évekig vártak férjükre és nem bánták meg, hogy vártak. Természetesen nem beszéljük rá, hogy várjon, ha úgy gondolja, hogy nem érdemes várni. Nem titkoljuk, hogy a levelében ismertetett szituációnak nem vagyunk barátja. Szívesebben hallanánk, ha az illető urat visszatértené a feleségéhez, családjához, gyermekéhez. Nem azért, mintha Ön nem volna jó feleség, hanem azért, mert nem tudjuk elképzelni, hogy Ön hogyan találna magát bele egy másik asszony helyébe s nem jelenne-e meg gondolatában az elhagyott asszony, akit talán egész életére megszomorítana, bánatossá tenne az elhagyás. Gondoljon erre a képre, mielőtt határozna s ha hidegen hagyja s ha érzéketlenül át tud siklani fölötte, mi erővel nem tarthatjuk vissza. Fáj nekünk, hogy így kellett írunk, azonban reméljük, hogy nem veszi rosszul néven tölünk. Az ön érdekében voltunk szigorúak, mert azt szeretnénk, hogy boldog legyen azzal, akit szeret, akire kissé nebeztel, mert nem tudja még beváltani szívük vágyát. Hígyje el, aggódo szeretettel gondolunk Önre, kis leány és kérjük, igéje meg, értesít, ha jóra fordul sorsa. Hisszük és kívánjuk, hogy jóra fordul. Szív. üdv. Szerk.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vestagobb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelítség hirdetésre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Kottanélküli zongoraoaktás, módzseresen, gyorsan, olcsón, okleveles zenetanárnál, kivánatra énekantitással. Önálló kísérletszerkesztés. Nóta, jazz, zongoradarab. Felvilágosítás délutánoként. Nagymező utca 8. I. 12/a.

Saját gyártmányú bútoraimat utólrhetetlen olcsón árusítom, mert nem látok drága mintatereket a fővárosban. Öreg bútorait modernekre kicserélem, restaurálom, megváltozhoz új kombinációt készítek. Mintaterem vasárnap délután 10 óráig is mektekinthető. Müller Lajos bútorgyára, Újpest, Erzsébet-u. 8. Baeder-gyár mellett. Btívus vilamos, 20 as autóbuzs.

Rongyainból szőnyegest, divatos, izléses házősítőtest készit Ehrenfeld, Baross-u. 37 (most Harminekettesek tere 4). Csere azonnal eszközölhető. Vidékről is.

Borbándy fehérnemű, ágynekemkülönlegességei vezetnek Zsürkészetek nagy választékban. Hozott anyagból is készítek. Baross utca 82. udvarban.

„Hogyan kísérünk magyar nótát zongorán” című munka megtanít valamely dallam, vagy táncrész helyes és izléses kíséret szerkesztésére. Atnézte dr. Major Ervin, nemzeti zenedai tanár. Ára 1.50 P. Számos kotta- és dallampéldával. Kultuszminiszterium bírálatát kiállotta. Bérménte küldi Reichert Ferenc, Pestszentimre. Megjelent már bővített kiadása is. Magántanulásra ajándeknak alkalmas.

Szép, Dunára néző lakáshoz társnak magános nő, vagy érkeretük. Leveleket „Uri kis család” jelíggére kiadóba kérek.

Függöny, párnát, stb. készit házáknál is, gyakorlati iparművesző. Megkeresést „bevárosi színonom volt” jelíggére kiadóba kérek.

Bőrfeleső, Múzeum-körút 35. Tökéletesen festünk: sejtencsapókat, minnemenő bőrtárgyakat.

Női divatszalon a legutolsó divat szerint izlésesen, olcsón készit női ruhát, Játányos felteletke mellett rövid idő alatt tökéletesen tanit szabni, varrni, Szakvizsgára előkészit. Bogárné, VI. Vilmos császár-ut 45. I. em. 1a.

Komoly, fiatal tanárnő ajánlkozik kimondottan úri családhoz, gyermekek mellé tanítónak. Felüléssel vállalja a gyermekek nevelését és tanítását. Kiténő képzettség, szorgalmas, lelkiismeretes urileány. Leveleket „Tanárnő” jelíggére kiadóba kérek.

Modern női szabászt elajánlítása legmodernebb technika, izlés és divat szerint, kezdőknek és gyakorlottabbaknak magántanulással, igen olcsón. Prospektust díjtalanul küld Faust Imre, Budapest, Sándor-utca 36.

Két divatos ágyélt külfők, házősítőtest, bármilyen színen 5 kg díjért cserébe. Ehrenfeld Géza, Budapest, VIII. Harminekettesek-tere 4.

Házivarrónőie előkelő budapesti hölgyeknek vidékre is ajánlkozik. Várady Giz, Pestszentierzsebet, Rózsá utca 2.

Nemélti beszélő, zongorázni tudó fiatal urileány, ki ügyesen kézimunkázik, ha kell, háztartásban is szívesen segít, elmenne egy-két gyermek mellé, vagy házasszony támaszául. Ródy Margit, Szombathely, Faludi F.-u. 25.

Kéki tisztikőpöny posztból, közepmagas alábra, izserkettes fakasas vadászlejtőnyer olcsón eladó. Budapest, VI. Bulovszky-u. 16. földszint 4.

Cseesomítandozó, főnépkörű, megbízható kéteves bizonyítvánnyal, vidékre is megy. Levélben bővebbet Budapest, I. Alkotás-u. 39/a. IV. 11.

42 éves, intelligens, munkabíró nagy gyakorlattal rendelkező, vidéki háztartásban is jártas úrnő alkalmazást keres. Leveleket „Komoly úriasszony” jelíggére kiadóba kérek

Öz és szarvasgagacsokért (hullatottért is), valamint drótszörű nőstény és vizslakölykökért (társkölyveztetekért) fajgalambokat adok. Plankné, Bezedek.

Iskolás gyermeket vagy magános nyugdíjast elátásra elfogad Benczené, VII. Munkás-u. 4. I. 8.

Felölő szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:

tordai BÓJTJE ETELKA.

ERDŐDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ügyvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kliéséket, fényképeket nem adunk vissza és nem őrünk meg.

Grafológia

íránt érdeklődő olvasóinkat tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre való levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben foglaltja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre akik a szerkesztőség címére küldendő levélhez kettő penz értékű postabélyeget csatolnak.

L. Zia. Emberszerető, jökedélyű és nagyon tapintatos. Jó modorával és látszólagos szerénységével igen rokonszenvesse váltik. Könnyen megelégedett és igen rendszertel. Anyagi kérdések iránt nincs érdeke. Hajlik a nyírposztagiárrasság felé. Melegérzésű és ragaszkodó természet. Ideális gondolkodású. Szereti a szépet és a formák betartását. Kissé igazgató és befolyásolható. Nagy élményeket áhit. Romantikus lélek.

„Béka.” Alkalmazkodó készsége bálumtrameltő, viszont ugyanilyen fokú érzékenységgel találkozik. Valami megnyugtató érzést vált ki a közelsége. Szíve érzei melegeget árasztanak és okosan, praktikusán tud minenkivel bántani. Minden cselekedeteinek értelmé van Szeret és gyűlöl egyformán, helyesen itéli meg a dolgokat és nála mindig a lényeg a fontos. Megértő jóbarát tud lenni és elvárja mindenkiét az ösztinteséget. Nem érdeke a maga is az. Nagy fanatizálja van, amiből kiérzik egész lénye, szinte hatalmas erő mozgása képzelőerejét. A szívek harmóniája és melege me minduntalan kiárad a gondolatáiból. Szereti a szépet és ebből látszik, hogy rendkívül finom esztétikai érzékekkel rendelkezik. Határozott egységének mondható, mert anyai eredeti ötletet áru el, hogy szinte kiütközik a hétköznapi emberek közl. Muzikális és tud maga körül hangulatot teremteni.

AZ UTOLSÓ FALEVÉLLEL...

Dr. SIMKÓ ELEMÉR verse.

Szomoruan.

MARTHON GÉZA zenéje.

Ének

Az u- tol- só fa- le- vél- lel le- hul- lott az ál- lom,
Al- ma- im- ban ki- nyi- lott a sze- re- lem vi- rá- ga,

Zongora

p

Ped. * Ped. *

Ar- ra az egy fa- le- vél- re rá volt ir- va az én bol- dog- sa- gom.
Egy szép ró- zsa- t pi- ros ró- zsa- t nyi- lott né- kem a bol- dog- ság fá- ja.

Ped. *

Ped. *

Rá volt ir- va a ta- vasz- nak sze- rel- mes sza- vá- val,
De le- tép- te az ő- szi szél sze- rel- münk vi- rá- gát,

brillante

Ped. * Ped. *

Ped. * Ped. *

A Te sze- med üd- vöt a- dó, é- des mo- so- lyá- val, é- des mo- so- lyá- val.
Az- ó- ta is si- ra- tom a le- ve- lek hul- lá- sát, le- ve- lek hul- lá- sát.

ff *pp*

poco rit.

Ped. *

Ped. * Ped. *

Ped. * Ped. *

Magyar

Uriasszonyok

Lapja

Szilveszter este.

Ha már az élet megtagadta tőlünk a gondtalan mulatozást, legalább képen gyönyörködjünk benne.